N Nr. 9

SPESIALUTGAVE AV „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG“ · 10. AUGUST 1940

Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 øre / Estland 40 sent / Finnland mk. 4.50 / Grækenland drs. 11 / Italia lire 2.— / Jugoslavia dinar 5.— / Letland 50 sant / Litauen 60 centas / Luxembourg fr. 2.—
Nederland 20 cents / Norge 45 øre / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 50 øre / Sveits 45 cent / Slovakia kr. 2.50 / Spania ps. 1.25 / Tyrkia plaster 15.— / Ungarn 36 filler / Amerika 10 cents

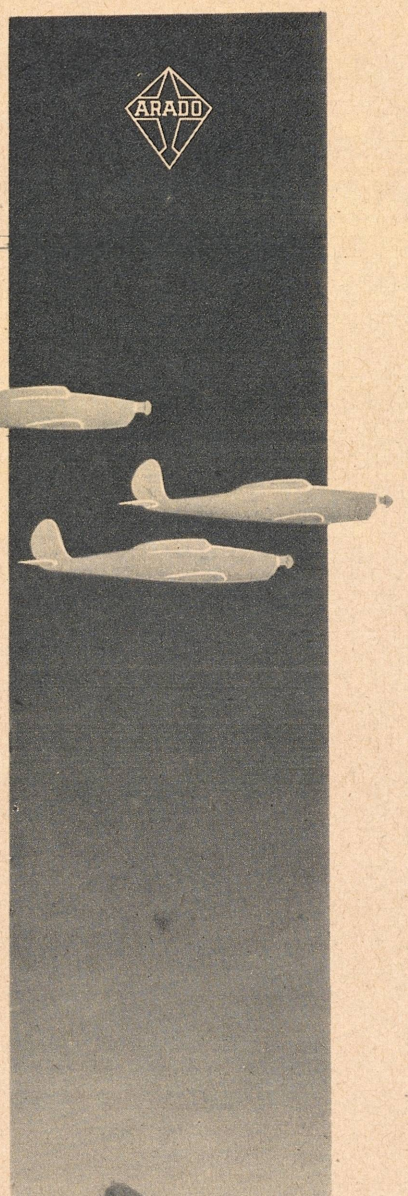
Signal

Universitetsbiblioteket i Tromsø

Efter seiren i Frankrike:

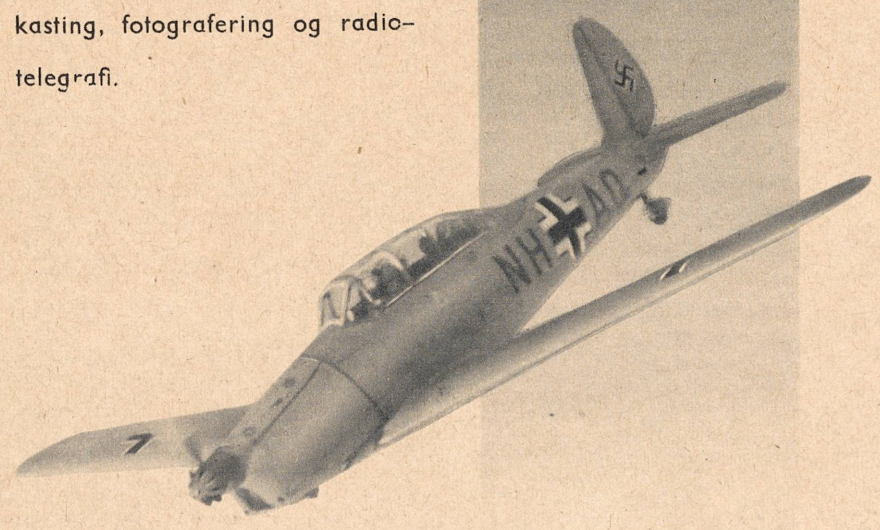
Inntog i Berlin

ARADO Ar 96 B

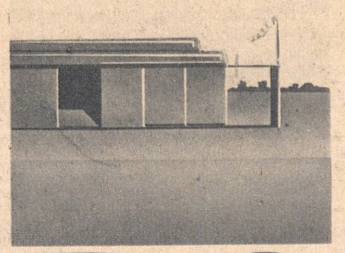


Et øvelses-og lett kampfly
til forskjellige formål.

For å kunne forberede besetningen på de følsomme og kompliserte kampfly fordres det ualmindelig gode og tilforlatelige øvelsesfly. Ar 96 er et tomanns lavvinget heltmetallfly som fullt ut dekker disse krav. Foruten å være et øvelsesfly kan det brukes til å trenere jagerflyvere når de utdannes i blind-, natt-, og kunstflyvning og i MG-skytning, bombekasting, fotografering og radiotelegrafi.



De store ydelser og den gode bevepning gjør Arado Ar 96 B dessuten skikket som nær-speiderfly og som lett kamp og politifly.



ARADO

FLUGZEUGWERKE G. M. B. H., POTSDAM (GERMANY)

Den store flukt



Gråtende drar denne franske bondekone over land med den utmattede hest ved bislet. Slik må hun gå mange uker ennu før hun når tilbake til sitt hjem

Under tredveårskrigen flyktet folk fra hele landstrøk inn i skogene, og øde strekninger opstod overalt i det Tyske Rike hvor der før lå blomstrende landsbyer. Siden den gang har den hvite rase ikke oplevd at en hel befolkning flyktet for krigen, når unntas Russland, hvor landet like til Moskva blev forlatt under Napoleons felttog i 1812. Tsarens befaling om å stikke landsbyene i brand og lokke fienden inn i dødt land for så til slutt å slå den fiendtlige armé ved ensomhetens spøkelse, var den første moderne evakuering i større stil. I de fire år som stillingskrigen i Frankrike varte efter Marne-slaget i 1914 fantes det også et belte av dødt land, som strakte sig fra Nordsjøen ned til Argonner-skogen. Her hadde materialslaget fordrevet og tilintetgjort alt sivilt liv, og ennu den dag idag ser man der sporene efter kampene.

Den store evakuering av en del av Belgia og nesten hele Nordfrankrike like til Paris, som vi oplevde i våres, kan hverken sammenlignes med noen evakuering fra verdenskrigen eller med den russiske taktik mot Napoleon. Den var følgen av en samvittighetsløs engelsk agitasjonspropaganda. Men det uhyrlige ved den seksukentlige krig i Frankrike var at man bevisst fremkalte panikk blant massene, og på befaling blev ikke bare enkelte byer eller grensestrøk fullstendig rømt, men også mange hundre kvadratkilometer tettbygget kulturland med en befolkning på flere millioner. I uhyre store masser strømmet den franske folkevandring, som begynte efter den 10. mai, sammen med belgiske flyktninger over Frankrikes veier mot syd, inntil største delen av hele landets befolkning under ubeskrivelig nød til slutt var presset sammen mellem Loire og Rhone. Det kan ikke være tvil om at denne evakuering av uoverskuelige masser, som man nu for første gang oplevde var en meget stor hindring for selve den franske krigsførsel. På den annen side viser sporene efter krigen, som bruste henover landet med hele de motoriserte troppers hurtighet, at evakueringen i de allerfleste tilfeller var helt unødig, for så vidt den blev foretatt fordi man virkelig fryktet for omfangsrike ødeleggelser, særlig ved luftvåpenet. Særdeles tragisk er det at krigens påkrevde militære operasjoner anrettet de verste ødeleggelser nettop der hvor sivilbefolkningen ikke hadde kommet sig vekk i tide og også var øket med t dobbelte på grunn av de belgiske flyktninger som var kommet til, nemlig i Dunkerque og Calais.

Hvad man mente med å tvinge bønderne i de bakerste landsbyer og på de mest ensomtliggende gårder over hals og hode å forlate gård og grunn, hvad prefektene og borgermesteren tenkte på ved evakueringen av den store by Reims, som i det hele tatt ikke blev berørt av krigen, vil alltid være en gåte. Det kunde være rimelig å anse den store flukt som et av de beste tegn på det borgerlige demokratis sammenbrudd i Frankrike. Og det var den også. Som kommentar uten ord til dette var den førstehjelp som de seierrike tyske tropper ydet de tusende og atter tusende av sivilpersoner, som var blitt liggende hjelpeløse ved veiene hvor arméene trakk sig tilbake. Det som var resultatet av den verste ophissing mot det nasjonalsosialistiske Tyskland, blev under dramatiske omstendigheter for store deler av det franske folk til den første anskuelsesundervisning om Førerens soldater, som til slutt også var de som organiserte flyktningenes hjemreise.

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN



Disse stakkars gamle kvinner, som av en samvittighetsløs propaganda blev fordrevet fra hus og hjem drar som spøkelser på landeveiene i Frankrike

EN SOCIAL STAT MED DEN HØIESTE KULTUR...

Fra Adolf Hitlers riksdagstale den 19. juli 1940

Hvert år var det tusener av mennesker hele verden over som ikke skydde reisen over et eller kanskje to verdenshav for å besøke festspillene i Bayreuth eller den store tyske kunstutstilling i München. Også i krigsåret 1940 åpnet portene sig, som i tidligere år, til disse kulturelle tiltak; naturligvis er det denne gang ikke så meget det „store parkett", som fyller festspillhuset i Bayreuth og den tyske kunsts hus, — men til gjengjeld styrkes sårede soldater og rustningsarbeidere ved den gedigne kunst i toner og farver.





„Et autogram, takk!" Kammersanger Franz Völker, som synger Eriks parti i „den flyvende Hollender", kan ikke si nei til et ønske



Som i alle år lød også i 1940 fra balkongen på festspillhuset i Bayreuth — efter gammel Wagner-tradisjon — de fanfarer, som forkynner festspillenes begynnelse. Denne gang blev de blåst av soldater fra SS.



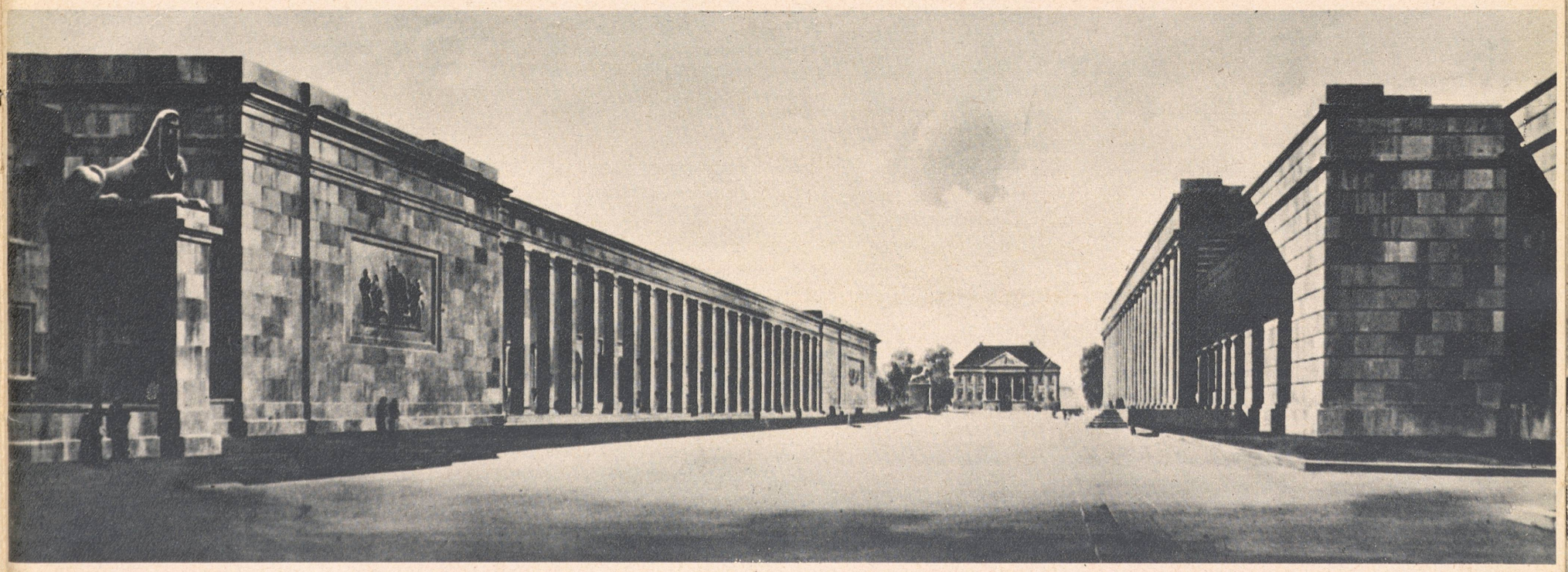
Akkurat som i teatret er også tilfluktsrummene inndelt efter plasser — og enhver vet straks hvor han hører hjemme under en alarm

I Ludwig Siebert-Hallen er festspillgjestene samlet. Et foredrag gir dem et innblikk i den opera, som de snart skal få høre



Fru Winifred Wagner gleder sig over de blomster som blir overrakt henne fra krigsmarinens sårede

Samme dag festspillene i Bayreuth blev åpnet, erklærte der Führer i riksdagsmøtet: „Det var ikke min hensikt å føre kriger, men å bygge op en ny sosialstat av høieste kultur. Hvert år av denne krig berøver mig dette arbeid"



Slik vil „Haus der deutschen Kunst " i München se ut når det planlagte tilbygg (på venstre side av billedet) er ferdig. Heller ikke i krigsåret 1940 har det Stortyske Rike gitt avkall på å gjennemføre den store tyske kunstutstilling, som er blitt en verdifull tradisjon. Det er den fjerde utstilling som foranstaltes i dette hus

Helt hit ned...

Vi, det vil si sjefredaktøren for „Signal" og jeg, som er redaktør for samme tidsskrift, befinner oss i en overordentlig merkverdig, ja ganske spennende situasjon. Vi sitter i en liten rekvirert fransk bil, som vi i Tours måtte bytte med vår egen da denne trengte til reparasjon. Og vi vet ikke riktig, skal vi nu kjøre videre eller skal vi vente. Situasjonen er den: På veien fra Bordeaux til Bayonne nådde vi for omtrent 20 minutter siden frem til de forreste tyske tropper, en rekognoseringsavdeling fra SS-troppen, som efter den avsluttede våpenstillstand hadde fått ordre til å marsjere til den spanske grense. Da vi med vår bil, som tilhørte forsvarsmakten og derfor var blitt påmalt to små bokstaver „W. H.", men forøvrig fremdeles hadde sitt gamle franske nummer, var kommet frem til teten, av denne rekognoseringsavdeling, blev vi temmelig brysk anholdt av en offiser.

Vi legitimerte oss.

„Nå ja", erklærte offiseren, „det er alt sammen vel og bra, men De må vite at det finnes ikke en tysk soldat foran oss. Hvor vil De da i Guds navn kjøre hen?"

„Til den spanske grense gjennem Bayonne og Biarritz."

Offiseren overveier et øieblikk.

„Jeg vil ikke hindre Dem i det", sier han, „men De må tenke på at franskmennene i Bayonne og Biarritz, ja overhodet hele egnen foran oss høist sannsynlig ikke har noen anelse om at de tyske tropper rykker inn."

„Men, herr Major", utbryter vi, „det er da ikke mulig!"

„Den franske regjering er åpenbart ute av stand til nu å sende efterretninger til dette strøk. Den franske kringkasting tier. Avisene utkommer ikke. Hvordan skal de så vite at vi er underveis?"

„Men, mine herrer", sier offiseren videre, og det ser ut som om han bare med møie kan undertrykke et lite smil da han ser at vi stusser, „men, mine herrer, jeg vil ikke opholde Dem. De har det sikkert travelt."

Efter dette smil var det heller ikke mulig å la oss opholde lenger. Og så kjørte vi avgårde og kom efter 20 minutters hurtig kjøring op i denne underlige og spennende situasjon, som vi allerede har nevnt. Vi hadde kjørt gjennem en fransk landsby på veien fra Bordeaux til Bayonne og hadde støtt på fransk militær, på poster som med opplantet sidegevær stod vakt foran en eller annen bygning, på små tropper under marsj, på den franske forsvarsmakts vogner og på en befolkning som helt tydelig ikke hadde noen anelse om at tysk militær innen kort tid vilde kjøre gjennem deres egn. Om det nu overhodet var noen fare for oss, det avhang av en meget subjektiv betraktning av vår situasjon. Vi var to sivilister som i en fransk bil, der var forsynet med bokstavene „W. H.", kjørt gjennem denne egn. Hvad kunde ikke da skje?

Et øieblikk stanset vi i skyggen av en poppelallé, til høire plasket en bekk muntert gjennem engen, i et lite hus til venstre lekte noen barn, der var ingen lyd som ikke passet til landskapet, fuglene sang, bekken bruste og i det fjerne gjødde en hund. Bare med et blikk, gjorde vi hverandre forståelig, steg atter inn i bilen, som vi hadde forlatt et øieblikk, og kjørte så rett frem i retning av Bayonne. Vi kjørte ikke altfor fort for å unngå at det skulde virke påfallende og av samme grunn heller ikke altfor langsomt. Vi møtte mange franske biler og befant oss i et landskap hvis skjønnhet ikke blev berørt av de millioner av flyktninger som vi var truffet på nordenfor og nordøstlig for Bordeaux. Den franske regjering hadde ikke latt flyktningsstrømmen komme hit, den hadde stanset denne i Bordeaux. Atter en liten by. Atter vaktposter med opplantede bajonetter, atter bevæpnede offiserer og soldater.

Vi kjører videre og befinner oss plutselig i en av Bayonnes forsteder. Trikken krysser en gate foran oss. Vi ma stoppe i et meget folksomt strøk. Man ser på oss og betrakter også vår bil. Vi kan fremdeles ikke kjøre videre, og jeg har en tydelig følelse av at de stusser, at de har opdaget de to bokstavene „W. H." på bilen med de to sivilister. I bakspeilet på bilen ser jeg at vi ikke kan kjøre tilbake. Bak oss står nemlig en lastebil, fullastet med grønnsaker. Vi kan ikke kjøre hverken til høire eller til venstre. Av den grunn tenner vi oss en sigarett og venter rolig til trikken gir oss fri passasje igjen. Med megen ringing og støi skjer dette endelig, og vi kjører videre.

Idet vi starter hører jeg ophissede stemmer bak oss, et minutt senere blir vi innhentet av en motorsykkel med bevæpnede franske soldater. Selvfølgelig har vi ikke rede på veien i Bayonne og derfor gjør vi sannsynligvis det ufornuftigste vi kunde gjøre, vi følger trikkelinjene. I bakspeilet kan jeg se hvorledes ophissede sivilpersoner peker på vår bil. Jeg ser fremover og bemerker at fotgjengere foran oss er blitt opmerksomme på grunn av mengdens opførsel bak oss. Vi kjører først til høire, derefter til venstre og befinner oss med en gang på en stor plass foran jernbanestasjonen i Bayonne.

Instinktivt stopper vi og ser til høire. Der ligger jernbanestasjonen, og foran denne står vel et helt kompani franske soldater i rad og rekke med opplantede bajonetter. Foran disse soldater står offiserene, og jeg ser nettop hvordan endel sivilpersoner fra den andre siden av plassen løper hen til offiserene, og jeg er sikker på at de hadde

Fortsettes side 35

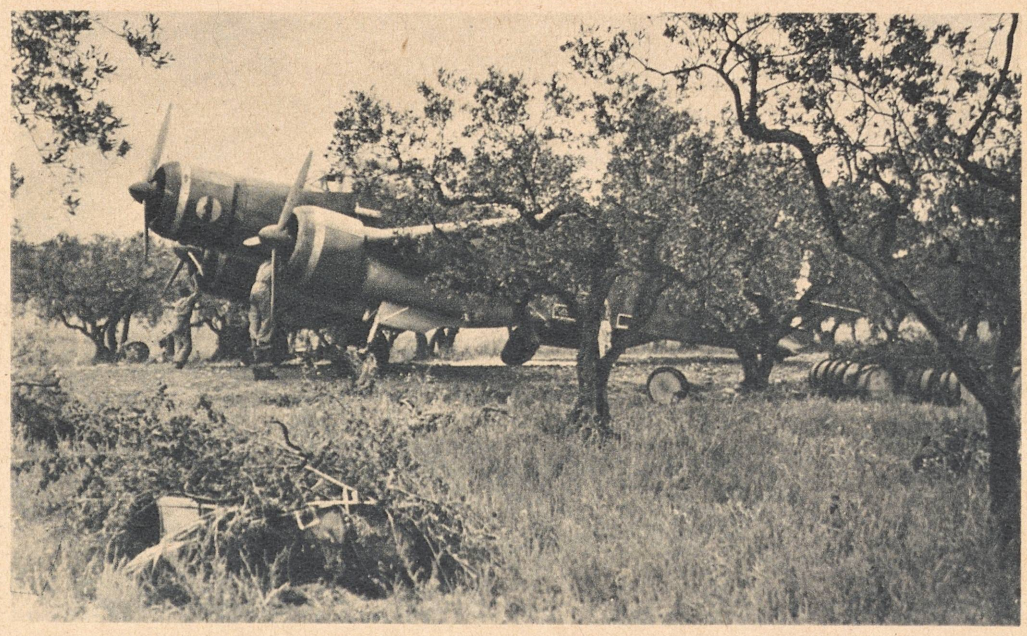


„Så kommer en fransk vaktpost med langsomme korte skritt, lurende mot oss. I høire hånd holder han geværet med bajonetten på; den venstre hånd har han i frakkelomme

Italienske bombefly før toktet mot finden

Liktorknippet i sirkelen og observatør og mitraljøsebås får fremparten av bombeflyet til å ligne hodet på en urtidens kjempefugl. — Siden Italias inntreden i krigen, behersker Imperiets luftvåpen, som kampprøvet er kommet hjem fra Ethiopia- og Spaniakrigen, luftområdet over Middelhavet. Fra tallrike flyhavner langs den italienske kyst, starter dag og natt maskinene syd-vest-og østover mot fienden

Med liktorknippet



Bombefly i en olivenlund En feltflyplass i Syd-Italia som gir god kamuflasje for flyene og bombene



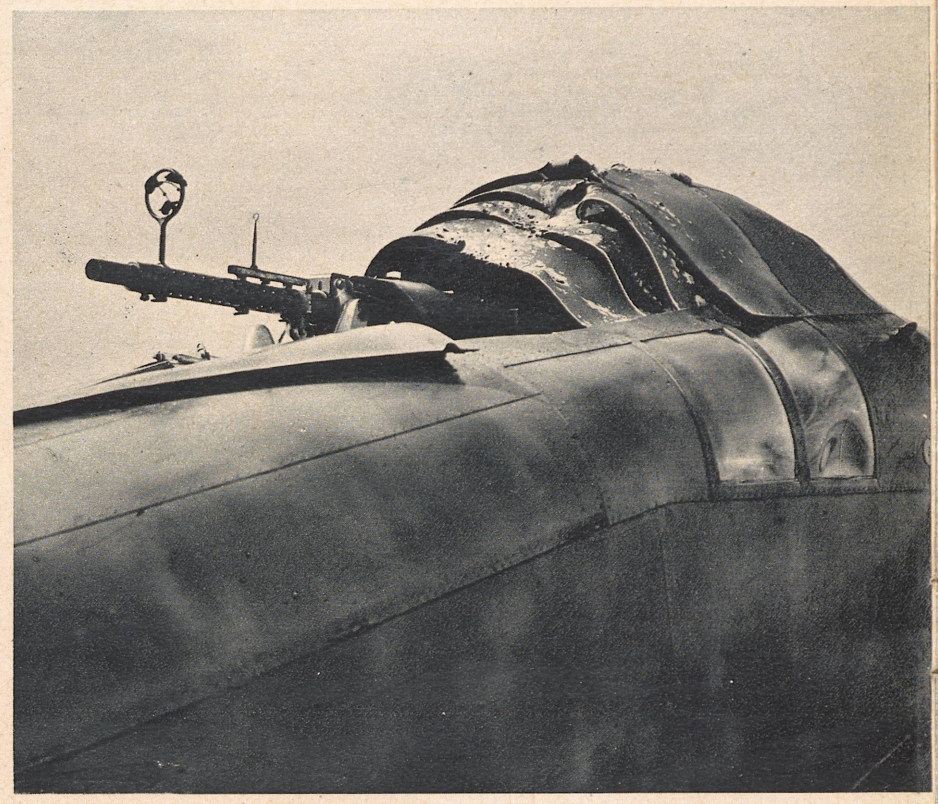
I stenbruddhaller som blev bygget for årtusener tilbake av grekere og romere, har en eskadre idag innredet sine verksteder

Bomber bestemt for Malta blir gjort ferdig i ly av detgamle stenbrudd

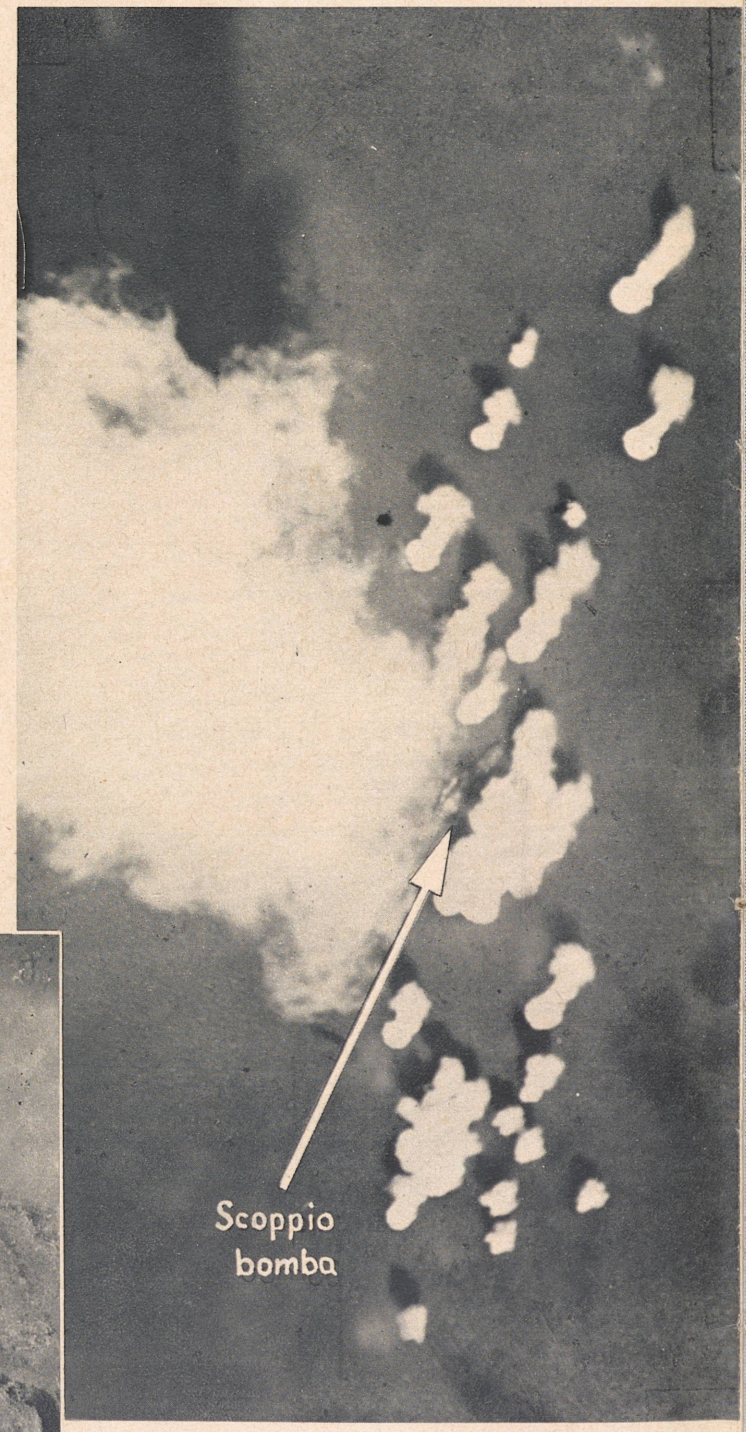




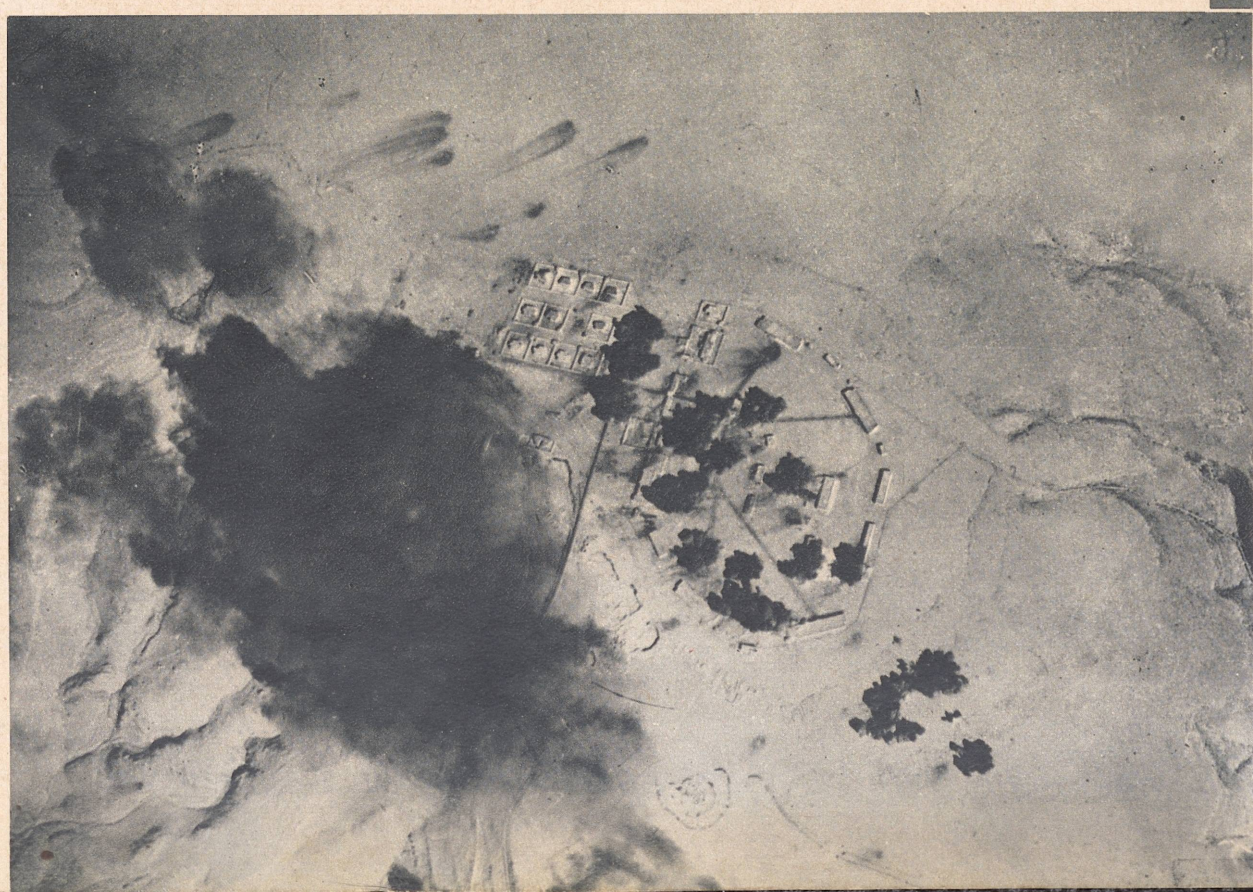
Et billeddokument fra det store sjøslag i Middelhavet To bombetreffere på et britisk hangarskib



Efter kampen ... Hetten over maskingeværrummet på et italiensk bombefly, som blev angrepet av tallrike engelske jagerfly. Maskingeværskytteren blev ikke såret



Umulig å slippe unna Et engelsk krigsskib blir angrepet av italienske bombefly. I vill sikksakk kurs forsøkte det å unngå bomberegnet. Forgjeves! Efter at det er truffet i hekken, blir det liggende manøverudyktig



Bomber over et britisk ørkenfort Fortet El Sollum ved den lybiske grense blev gjentatte ganger med held bombardert av italienske bombefly



Italienske bombefly over Malta

Den britiske øi i Middelhavet er, efterat Italia trådte inn i krigen, stadig målet for de italienske flysveiter. Maskinene, som er kamuflert slik at de vanskelig kan sees fra luften og jorden, har på bæreflaten kjennemerket „Liktoren" knippet og på sideroret et hvitt kors



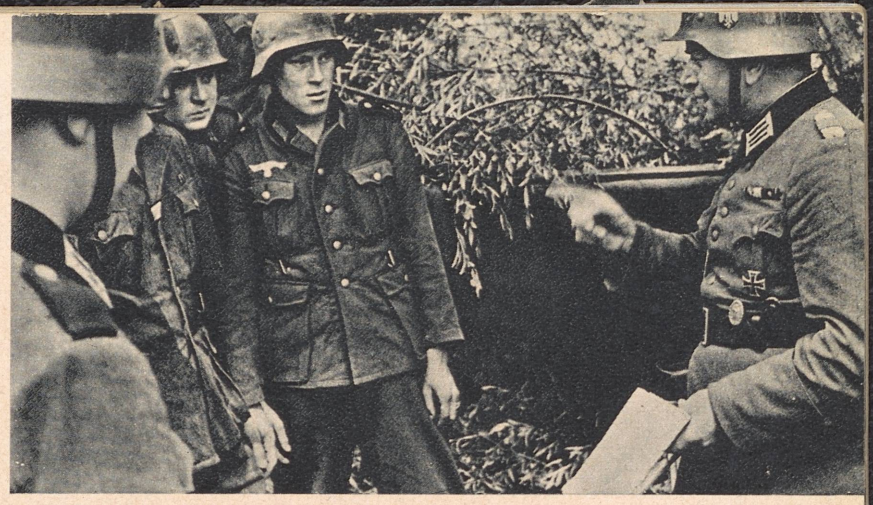
Et av Maginot-linjens panser-verk som er blitt kraftig beskutt— et fargfoto til vedtsående be-retning

På 25 sekunder

MED STORMANGREPS-BÅTER MOT

MAGINOTLINJEN

PÅ DEN ØVRE RHINEN



Tidlig om morgenen et eller annet sted ved den øvre Rhinen: major Gantke, spesialist for stormangreps-båtene, gir sine pionérer de siste instruksjoner



Helt nede ved Rhinbredden, godt kamuflert mot speiderfly og observatører, ligger stormangreps-båtene klar — på strekning a 1½ km

Den som i fredstid har deltatt som ingeniørsoldat i brobygnings-øvelser over Rhinens øvre del, blev ansett for å være alle opgaver voksen: Elven er her nemlig meget stri, ankerne får ikke feste, pontongene driver av eller kentrer. Det er hendt mange ulykker her og flere har mistet livet, men det er også mange som har gjort sig fortjent til redningsmedaljen. Men idag er elvebredden på den andre siden sterkt befestet. Bunker ved bunker, sperringer efter sperringer. Det ugjennemtrengelige kratt er spekket med miner og befestede stillinger. Panserkupplene behersker elven og skyteskårene sidene. Den som her vil over elven mot en bestluttsom fiende, må være forberedt på det værste!

På vår elvebredd blir det liv i „jungelen" langs Rhinen. Regnet strømmer ned. Natten er belgmørk. Det kunde ikke vært bedre, for nu er regnet, som pionérene sier, en „lyddemper". I nattens mulm og mørke blir svære pontongbåter slept helt ned til elven. Lette flate båter til stormangrep føres avsted henimot demningen. En masse soldater gjør sig klar: I morgen tidlig skal man sette over elven. Overgangen som strategisk er meget viktig, må det under alle omstendigheter lykkes å gjennemføre tiltross for at man står overfor en sterk motstander. Målet er å angripe og å bryte igjennem Maginotlinjen forfra ved Rhinens øvre del efterat den allerede er omgått og gjennembrutt nordenfra. Ved dette fremstøt deles dette store ødeleggelsesverk i mange små, som enkeltvis lett lar sig



overvinne. Oberst Th., som på sin friske og temperamentfulle måte like i forveien på en meget anskuelig måte hadde innøvet en slik overgang sammen med sine offiserer ved Elben, har som regimentskommandant ansvaret for overgangen.

Og så er det enda en landsmann fra Schlesien, hvis navn i morgen vil bli nevnt i hærens beretning og derved bli kjent over hele verden: Major Gantke. Den som engang har vært soldat, forblir soldat. En mann, som sammen med sine tolv søsken stammer fra en liten gård ved Liegnitz og som er spesialist på flere av ingeniørtroppens områder som for eksempel flammekastere og andre pionérmaskiner. De syv brødre er soldater. De



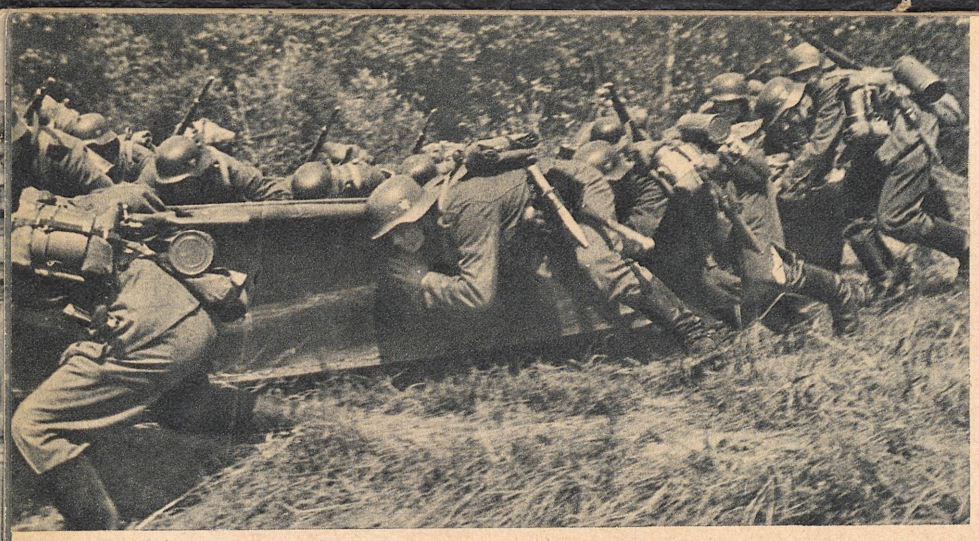
Nøiaktig kl. 10 begynner artilleri-beskytningen av de franske bunkere ved Rhinen, og nøiaktig kl. 10 rives kamuflasjen av båtene som ligger klar til angrep

Fotos: P. K. Grimm

I vår egen artilleri-ilds larm blir stormangreps-båtenes kraftige motorer allerede prøvestartet på land

Og mens bulderet av trefferne på de franske bunkere på den andre siden av den 200 meter brede elv overdøver enhver annen larm, sprenger dynamittladninger våre egne piggtrådsperringer: veien for storm angreps-båtene til den andre bredden er fri





var det i verdenskrigen og er det den dag i dag så sant de er i live og er tjenestedyktige. Det er bare major Gantkes ansikt og venstre arm som er uskadt, ellers er det meste på ham ledert: venstre ben er uten pulsåre, i brystkassen mangler flere ribben. Inntil 1930 hadde han et åpent sår i brystet. Først da en general under en manøver fikk vite at Gantke hver morgen måtte sy en ny forbinning fast i sin uniformsjakke for at det ikke skulde blø igjennem den. blev en streng behandling forordnet og gjennemført. Da major Gantke dengang da Tyskland bare hadde en liten hær hadde søkt om en stilling innen politiet, blev hans søknad avslått fordi han var alt for „medtatt". Men denne mann av årgangen 1893 vil idag være den første som kommer over på den annen elvebredd . . .

Det regner hele natten og det regner fremdeles om morgenen. Det ligger en tåkedis over vannet. Alt er på



Ett minutt senere baner stormangreps-båtene vei-en gjennem de sprengte piggtrådsperringer. Mennene i stormtroppen arbeider nu under enkeltild fra fransk side, men denne ligger imidlertid for høit

Imens raser en infernalsk beskytning over på den franske side. Nu springer 6 stormtroppsmenn ad gangen i hver av båtene som ligger langt fra hverandre, legger sig tett inntil de tynne stålplatene, motorene durer ivei og . . .

. . . og med vannet fossende om baugen farer båtene over elven som går høl og stri. Ingen av førerne for storm-angrepsbåtene bruker mer enn et minutt, da er han på den andre siden. Det var klokken ni minutter over ti



De første stormtroppsmenn er satt i land. Tåkebomber hindrer fiendens utsyn over elven. Båtene jager tilbake for å hente flere soldater

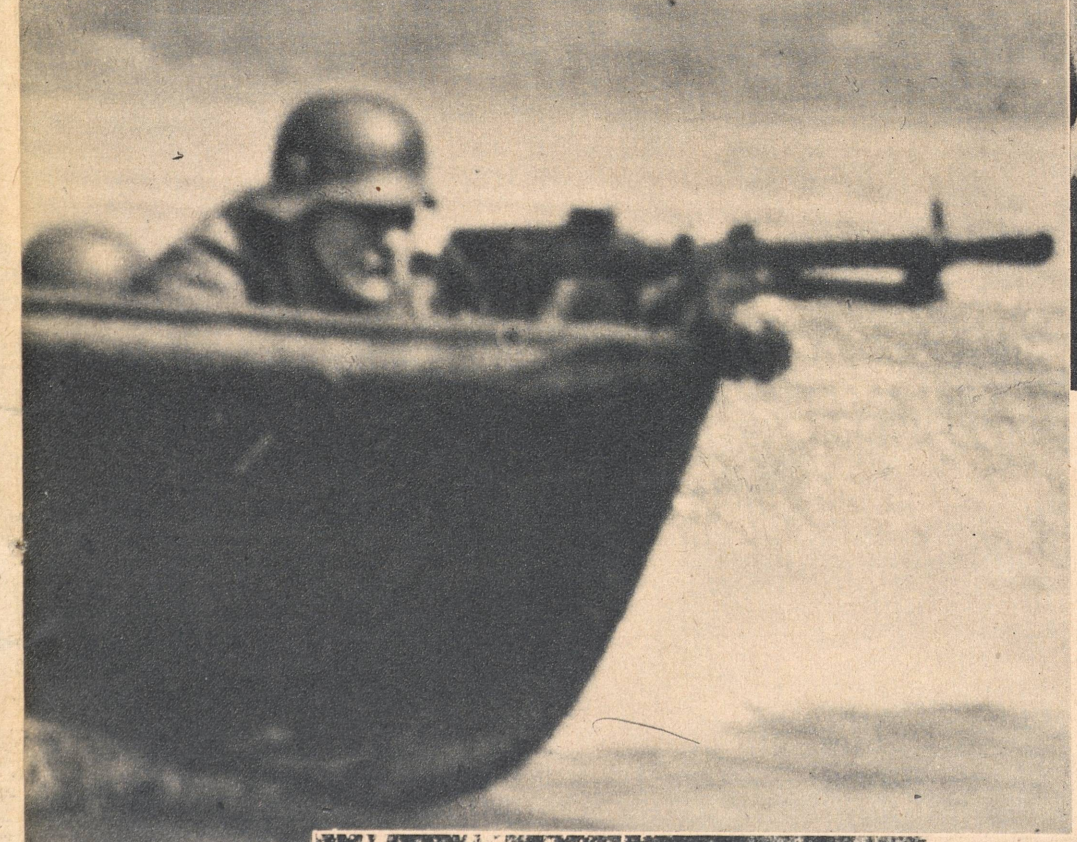
best mulig måte forberedt, for nettop denne overgangen, som er en av de dristigste som noensinde er forekommet i krigshistorien, må og skal lykkes.

Det er en opgave, som får selv en herdet pionérsoldat til å si: „Velbekomme !Fred være med min sjel!"

Om formiddagen ved høilys dag braker det plutselig løs: det lette artilleris kanoner beskyter kupplene og skyteskårene samt sandsekkestillingene like i nærheten, direkte over den 200 meter brede vannflate. De som løper ut av bunkerne og legger i stilling ved elvebredden kan i visse tilfeller være



Major Gantke er første mann over elven. Opreist som alle båtførere, stående på hekken, styrer han den på 25 sek. mot den andre bredden. I løpet av disse timer styrer han 50 ganger over elven

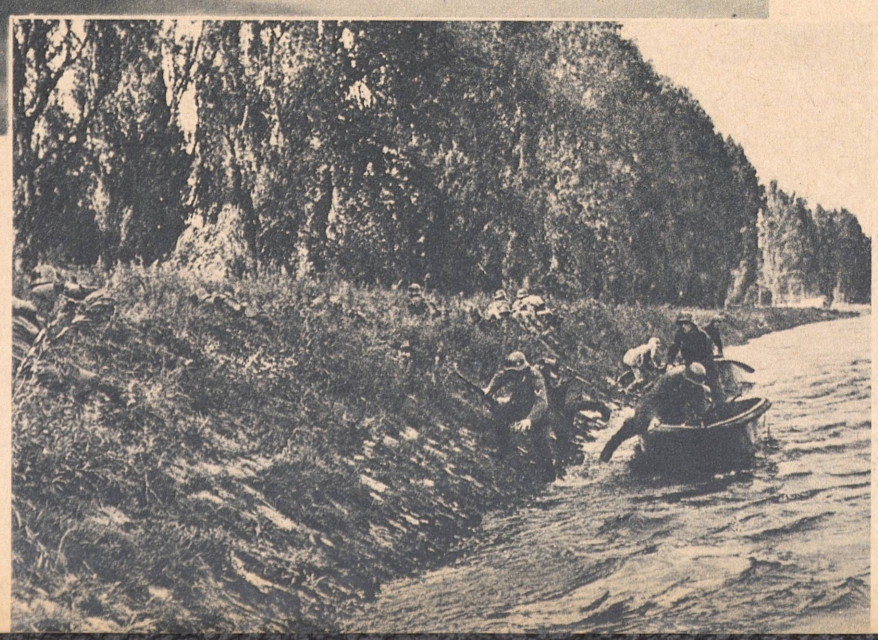


I stormangrepsbåtens høitliggende baug ligger en mitraljøseskytter, for å holde fiendtlig ild fra nærliggende ubeskadigte maskingeværreder nede

enda farligere for overgangen enn et skyteskår, som man kjenner, fordi man lenge nok har ligget like overfor det.

Bunkerne sprenges istykker under øredøvende brak. Pansergranatene kaster kupplerne ut av betongen og sprenger bunkerne fullstendig istykker. Et virvar av armeringsjern, gråhvite støvskyer av knust betong, de brakende nedslag i krattet omkring er det infernalske leven som i videste omkretser gir gjenlyd av forberedelsene.

Kl. 10.09 står major Gantke klar foran demningen med sin første båt, han springer ned i den, innskiber sin levende last, og så bærer det over elven, henimot 30 båter følger så tilhøire og tilvenstre, heftig beskudt av mitraljøser og kanoner, men det hele går så hurtig for sig at nesten alle nedslagene faller ned bak motorene: franskmennene har skutt for langt.

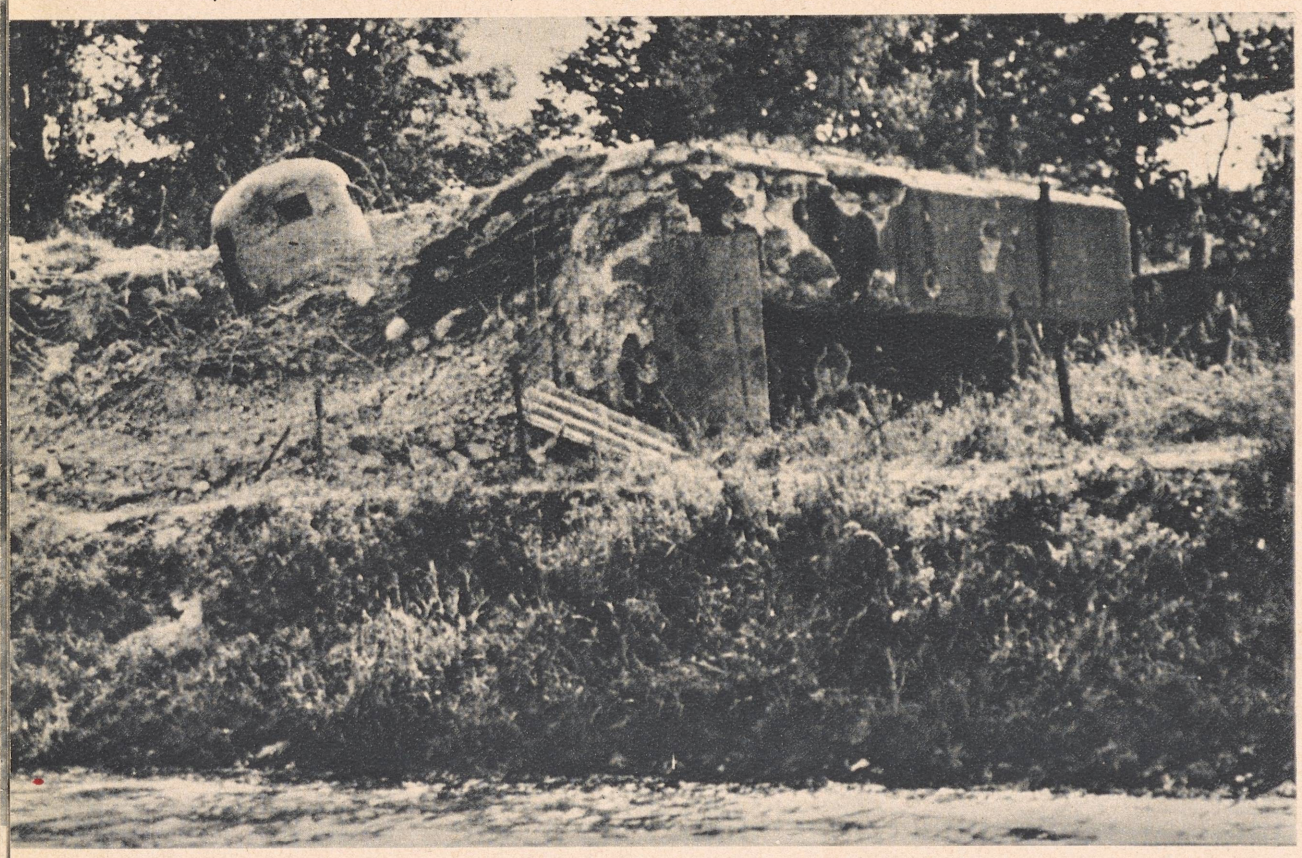


Båtene legger til og mens artilleriet forlegger sin ild mer bakover, springer stormtroppsmennene iland. Der hvor det gjelder å spare tid renner båtene for full fart høit op på strandbredden og blir liggende (se billedet til høire)





Mens stormangreps-båtene piler frem og tilbake over Rhinen, og i løpet av fire minutter allerede har landsatt et kompani til å forsvare brohodet, begynner stormtroppene fra siden å angripe Maginot linjens fremste bunkere. Ennu skytes det livlig fra skyteskårene på sidene av bunkerne, men . . .



. . . det varer ikke en time engang, og de mørke uhyrer, som i mange år truende har sett over elven, har mistet sitt truende utseende. De er nedkjempet, og ennu samme aften er der slått en stor krigsbro over den øvre Rhinen, over hvilken bataljoner, regimenter og divisjoner går til kamp mot Maginotlinjen (Billedet under)

Majoren er den første som kommer over, springer ut av båten, posterer sine infanterister foran bunkrene, kaster et par tåkebomber forat de andre båtene ikke skal sees, springer derefter ned i båten sin igjen og setter i rasende fart stadig nytt mannskap over til den andre siden.

Efter hårde kamper faller den ene bunker efter den annen, kort tid efter er kampen allerede nådd inn i krattet: elven er overvunnet. Major Gantke og hans øvede spesialister trenger bare 25 sekunder til en slik overfart. Det er brutt en bresje i fronten, takket være den hårde skole ingeniørsoldatene må gjennemgå, og den kampånd som besjeler den ikke helt unge mann, hvis venstre ben er uten pulsåre og som har to redningsmedaljer og som blev avvist av politiet fordi han efter sigende var for hårdt medtatt. Den gamle prøvete kriger som instinktivt merket, hvor det var riktigst å foreta den første landgang i le av ilden, har truffet det riktige valg: straks efter er det ingen artilleri-ild mere foran, fordi den fremste observatør tilsynelatende meget hurtig har trukket sig tilbake fra sin post: å få servert denne djevelske fremrykning på høilys formiddag er vel blitt litt for meget for ham.

Nu er det allerede satt over hele kompanier, og nu er det bataljoner, nu strømmer den ene avdeling efter den andre som så ofte før i denne den merkeligste av alle kriger og de sprer sig i vifteform igjennem fiendens brutte bresje.

Men dette var bare det første skritt over elven.

Det står enda et vanskelig stykke arbeid igjen. Ferjer er vel og bra, men broer er bedre.

I mellemtiden er de store pontonger skjøvet over demningen og satt sammen til ferjer av de dyktige pionérer. Ferjer med sine mangfoldige betegnelser som bare en fagmann kan skjelne fra hverandre: 10 tonnsferjer, blandete ferjer, korte og butteferjer. Kraftige motorer i lette stålbåter settes igang og skyver ferjene sammen til en dristig bro over den strie elv. Ankerlinjen ligger 80 meter og sikringslinjen 120 meter ovenfor broen, hver ferje har to anker, hvert anker 15 m. kjetting og da først tau, ellers tar strømmen alt sammen med sig.

Nu kommer allerede de første fanger, tildels mangelfullt påkledd, for de var blitt overrumplet: i dette regnvær og så atpå til midt på lyse dagen vilde det vel ikke komme noen tyskere.

Kl. 11 er pionérene allerede igang med å bygge broen, kl. 12.25 begynner broen å ta form. Major Gantke skyver den ene ferjen efter den andre på plass. Kl. 17.45 er den siste ferjen ført frem, kl. 21.30 er broen ferdig.

Og så begynner det å rulle. Kanon på kanon, bataljon efter bataljon marsjerer over. Knapt 3 km. lengere emme kjempes det ennu om store bunkere i den annen forsvarslinje. Men den fremtrengende hær har broen, og trenger inn i bresjen. Hele natten ruller det uavbrudt over broen. Det fortsetter om morgenen og ruller også om middagen. Infanteri, artilleri, bergtropper og kolonner.

Solen bryter frem.

Rhinens øverste del er angrepet forfra og erobret. Maginot-linjen er her blitt knust.

Nu er det intet som kan stanse mere.

Den nye slynge trekker sig sammen.

Om noen få dager vil lange tog av fanger gå over broen.

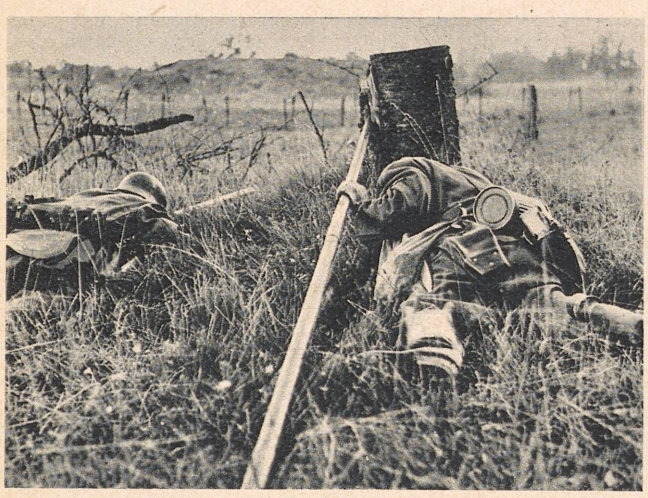
Like så stille og beskjedent som han kom, pakker major Gantke sine saker sammen og kjører tilbake til det stedet han kom fra.





Inn i Maginotlinjen

En panserkuppel setter sig heftig til motverge. Den blir angrepet med alle mulige midler som står til ingeniørvåpenets rådighet. Først gjør en tåkebombe sitt . . .



I god dekning venter mannen med den ferdige sprengladning, inntil tåken har lagt sig foran panserkuppelen . . .



. . . så springer han frem



Tett bak ham ligger flammekastertroppen og maskingeværet (nedenfor) som skal dekke fremrykningen

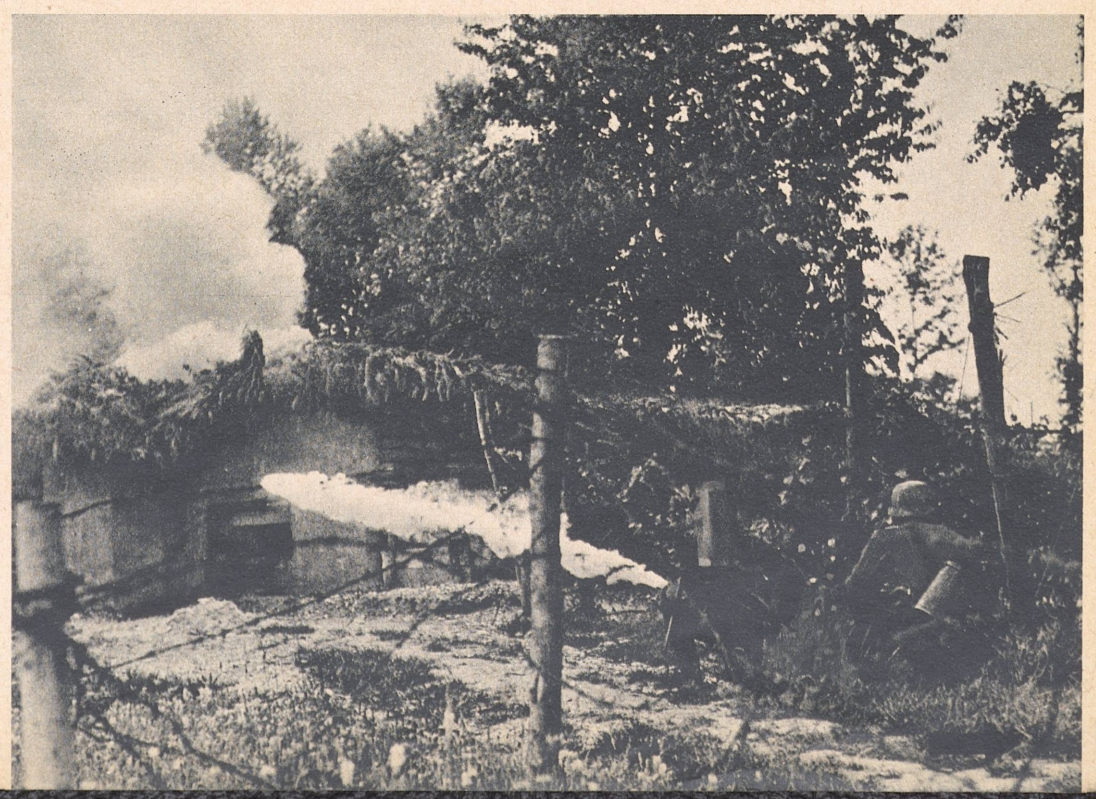




Nu beveger mannen med flammekasteren sig langsomt fremover mot den tåkelagteMaginotlinje

Flammekaster blir satt inn

Skyteskåret, fra hvilket det kommer en farlig flankeild, blir angrepet fra siden. Dekket av maskingeværet går flammekasteren i stilling og retter sin brennende stråle mot skyteskåret





Den første stråle satt godt. Glødende varme og en kvelende røk trenger inn i panserverkets indre, men den tapre besetning skyter stadig vekk videre. Altså: lenger frem!



Billedet tilvenstre: Slik ser mitraljøse-skytteren ut, som med sitt våpen dekker flammekasterne under deres arbeide



Troppen er under den delvis ophørte ildgivning fra skyte-skåret sprunget ennu nærmere, og dekker dette fullstendig med sin stråle. Kamuflasje-materialet på bunkeren brenner

Skyteskåret tier. Våpenet der inne er trukket tilbake, åpningen lukket. I samme øieblikk som flammekasteren stenger av sitt apparat . . .

Det går mot slutten

. . . springer pionérene med en sprengladning hen til skyteskåret, sprenger det . . .

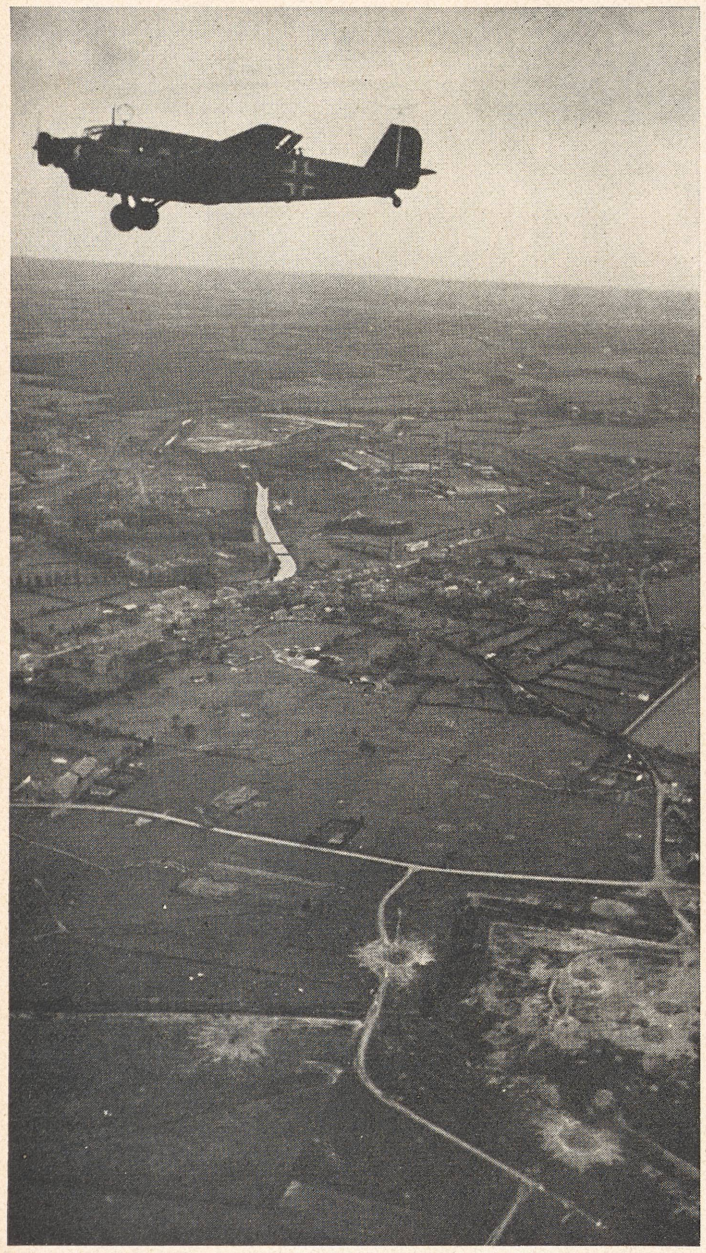
Men selv om sprengladninger ikke er forhånden, vet pionerene allikevel å hjelpe sig: sandsekk på sandsekk blir bragt hen til skyteskåret, som blir tettet til



Selv om man har nedkjempet alle skytehullene i et panserverk, så kan motstanderen allikevel holde sig i panserverket, som ofte ligger 30 m eller dypere ned i jorden, og således ennu gjøre forsøk på igjen å angripe. Med en særlig kraftig ladning blir panserverket brutt op, og som oftest kommer så den siste motstander frem med løftede hender. (til høire) — På denne måte faller panserverk efter panserverk i Maginotlinjen



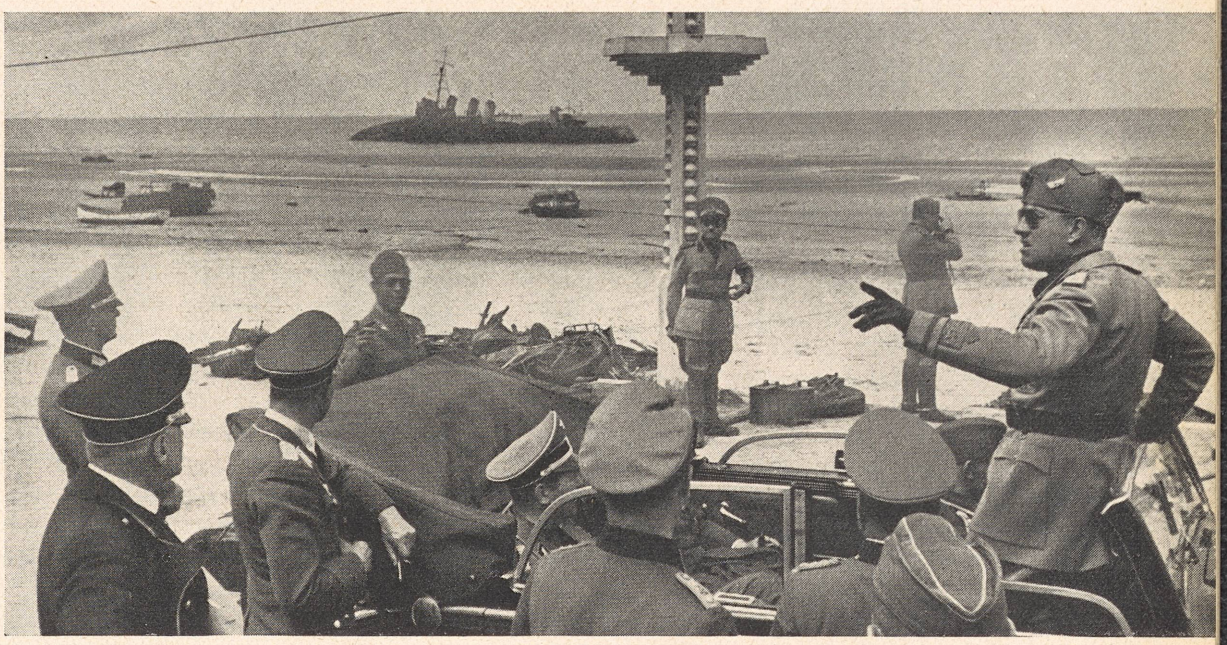
GREV CIANO
besøker den tyske vestfront



Et fly over kampområdet
Efter innbydelse av den tyske riksregjering besøkte den italienske utenriksminister, grev Ciano, de områder på vestfronten, hvor krigen raste for kort tid siden



Ved Douaumont
Panserfortets erobrer, generalløitnant Weisenberger, forteller om de kamphandlinger, som førte til fortets inntagelse



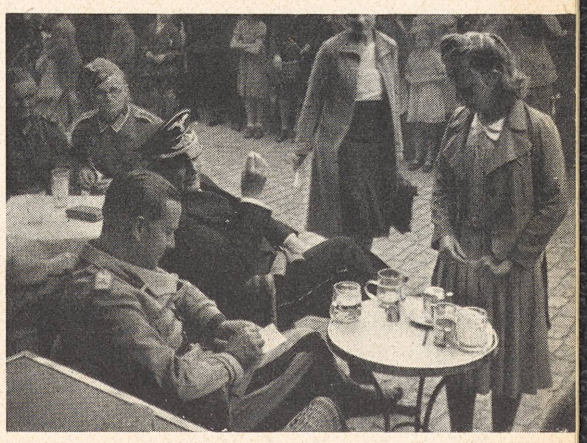
Ved Dunkerque
På stranden i Dunkerque betrakter den italienske gjest de steder, hvor det store øddeleggelsesslag fant sted



Et historisk sted
Grev Ciano i Verduns festningsanlegg. Bak ham generalmajor Dittmar, som sammen med utenriksministeriets protokollsjef, baron von Dörnberg, ledsaget den italienske utenriksminister



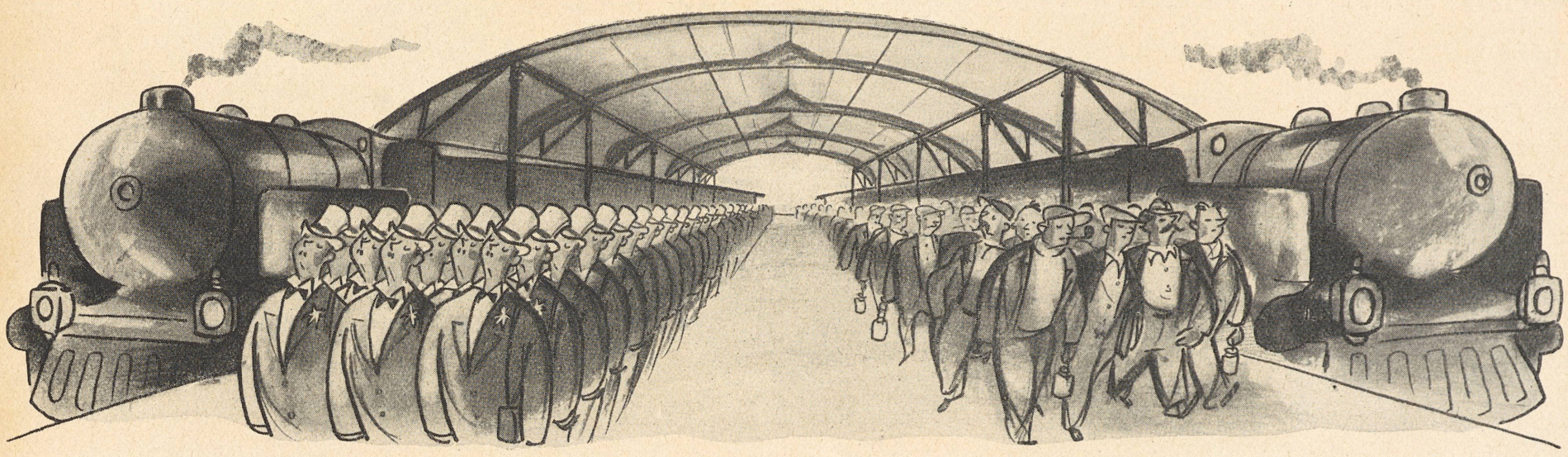
Midt iblandt „Ne 111"
Grev Ciano er en av Italias krigsflyvere, som gjentagne ganger utmerket sig som flyver ved erobringen av Abessinia. På inspeksjonsreisen gjennem operasjonsområdet på vestfronten viste han særlig stor interesse for de moderne tyske kampfly



En liten rast i Brügge . . .
En ung belgisk dame ber den italienske utenriksminister om et autogram. Ved siden av grev Ciano utenriksminister von Ribbentrop



Efter konferansen i München:
Utenriksminister, grev Ciano, og den ungarske ministerpresident grev Teleki under et besøk i vertshuset Chiemsee



Veien til Dunkerque

Om det engelske samfunds struktur

Det var en varm junieftermiddag i London. Fuktig luft stiger op fra byens stenhav og tar den helbredende kraft fra solstrålene. Vi står i den kvalme, sotete hallen på Waterloo stasjon og venter på at et tog skal føre oss ut ett eller annet sted på landet. Da ser vi to tog samtidig kjøre inn på perrongen. En usynlig hånd åpner alle dørene som med et eneste grep, og straks kaver to strømme av mennesker, som blander sig med hverandre, hen mot inngangsportalen ved enden av perrongen. Det er to meget forskjellige slags strømme. Fra det ene tog kommer der en mørk strøm av arbeidere, skitne, svetne, trette og sløve. Fra det annet tog kommer der en strøm av herrer kledd i grå jakett med grå flosshatt, hvite gamasjer, med sølvstokk i hånden, med monokkel i en snor og blomster i knapphullet; de går alle med avmålte, elastiske skritt. Bare for ett øieblikk går den mørke og lyse strøm av mennesker ved siden av hverandre, så skilles de igjen. De mørke går med sine tunge lemmer hjem til sine triste boliger, mens de lyse går hen til den lange rekke skinnende blanke limousinbiler, som står parkert utenfor stasjonen. For oss var dette noen øieblikke full av angst, da de trengte sig igjennem og blandet sig sammen på denne vis. Vil ikke en av disse mørke løfte hånden, når så megen provoserende elegans rykker ham så tett inn på livet, vil han ikke i det minste la sin vrede gå ut over en av disse uklanderlige jaketts og ganske i forbigående og uforvarende kommer til å sette en liten oljeflekk på den for derved å få den fornermede til å bli forarget og således fremkalle en pinlig situasjon? Men noe slikt hendte ikke. Hver av de mørke har holdt sig på god avstand fra de lyse og har neppe sett på dem engang. To klasser, helt fremmed for hverandre mennene i arbeidsklær og disse gentlemen, som fra travbanen i Ascot reiser hjem til sine palasser i London . . .

*

En ung engelsk student klager sin nød. Han hadde nu vært to år på et college i Oxford, ikke nettop et av de gamle berømte, men allikevel et ekte college — og det var ikke lykkes ham, tross hans usedvanlige gode sportlige prestasjoner å få en plass på et av de representative lag. Hvorfor ikke? Han tilhørte ikke den utvalgte krets. Ikke fordi han manglet de midler som et Oxfordliv krever av en som vil være med. Hans far, generalmajor i den engelske armé, hadde ikke vært knipen når det gjaldt å la ham besøke gode skoler og å la ham få reise til utlandet. Han var intelligent og flittig, han hadde nettop de behagelige og avslepne, men samtidig noe tilknappede omgangsformer, som vi er vant til å se som kjennetegn på en gentleman — og allikevel blev han ikke, som han sa til oss, regnet for å være en gentleman! Dette ergret ham ikke så meget for hans egen skyld, for han var mann for på eget ansvar å følge sin livsplan. Den urettferdighet, som blev vist ham, gjorde ham vondt ved tanken på sitt lands fremtid, fordi veien på denne måte blev sperret for mange dyktige menn. Og hvilke betingelser, spør vi ham, må en ung mann opfylle, for å bli optatt i de utvalgtes krets?

Man må, svarte han, være utgått fra en av disse alene saliggjørende „Public Schools" fra Eton, Harrow, Rugby og noen ganske få andre og selv der holder man bare mål, hvis man stammer fra de familier, som til-



sammen utgjør den såkalte „sosietet". Enten er man altså født gentleman eller man har så godt som ingen utsikt til noensinne å kunne bli det. Denne oplysning lød noe forbitret og ensidig, så vi gjerne vilde mildne den unge manns kritikk. Vi kom derfor — efter vår mening — i rette tid til å tenke på en treffende uttalelse, som vi for kort tid siden hadde hørt av en åndrik engelsk lærd. Med eksempler fra mange døde og levende engelske statsmenn viste han at politisk kunnen i England alltid beror på en dyp, ja ofte mange ganger likefrem sakkyndig kjennskap til den klassiske oldtid, og da vi, for å skake ham op, henviste til eksemplet Ramsay MacDonald, som dog opnådde de høieste statsembeder enda han ikke hadde besøkt de klassiske universiteter, sa han „Ja, MacDonald har nettop en klassisk sjel!" Overfor vår missfornøide student lot vi så den hypotetisk trøstende mulighet komme til uttrykk at man til syvende og sist allikevel kunde bli optatt i de utvalgtes krets, når man bare hadde noe slikt som en gentlemans sjel. Men her tok vi feil. „For å ha en gentlemans sjel", sa den unge anklager, „må man være uendelig rik."

Naturligvis overdrev han sterkt i sin ungdommelige forargelse, denne sosialkritiker fra Oxford. Enhver vet jo, at ny rikdom, selvom den også er betydelig, slett ikke alltid er en nøkkel som åpner portene til den engelske „society", — ikke engang når den ved likefrem ødsle gaver trakter efter å få komme inn. Det eftertraktede adelspredikat blev således nektet kunstsilkekrøsusen Courtauld, skjønt han beriket Englands offentlige kunstskatter ved et stort antall herlige mesterverk av den franske malerkunst i „Tate Gallery". Og allikevel var ikke det nevnte skarpe ord så urettferdig. I de siste årtier er det nemlig oftere forekommet at en industriherre er ophøiet i adelsstanden, hvilket vil si at de ved kongens nåde blev likestillet med de gamle familier. Det velkjente klassiske rop fra Louis Philippe til de franske småborgere, som murret over sin politiske tilsidesettelse: „Enrichissez vous!" („da blir dere også regnet med", må man tenke sig som fortsettelse) står som en taus opfordring for deres liv, som ikke er født som gentlemen.

*

Og ennu noe vil vi gi vår skuffede Oxfordmann rett i, fordi det blir bekreftet ved mange andre iakttagelser: Grenselinjen mellem de lyse og de mørke løper meget høiere opover enn vi for det meste forestiller oss det på fastlandet — nemlig høiere op enn det som engelskmennene kaller „upper middle class", altså den best situerte borgerstand, som vi sier. Det henger noe merkelig sammen med dette: det engelske sprog mangler et bestemt ord for „borgerstand". Det som derfor ligger mellem de toneangivende familier og den lavere klasse, er nettop „middle classes" — et tegn på at engelskmennene selv betrakter sitt eget samfund som et hierarki med over, under og mellemklassen. Det er da ikke noen plass for den eiendommelige standsbevissthet, som utmerket patrisiatet i de tyske riksbyer og som har skapt sine egne tradisjoner.

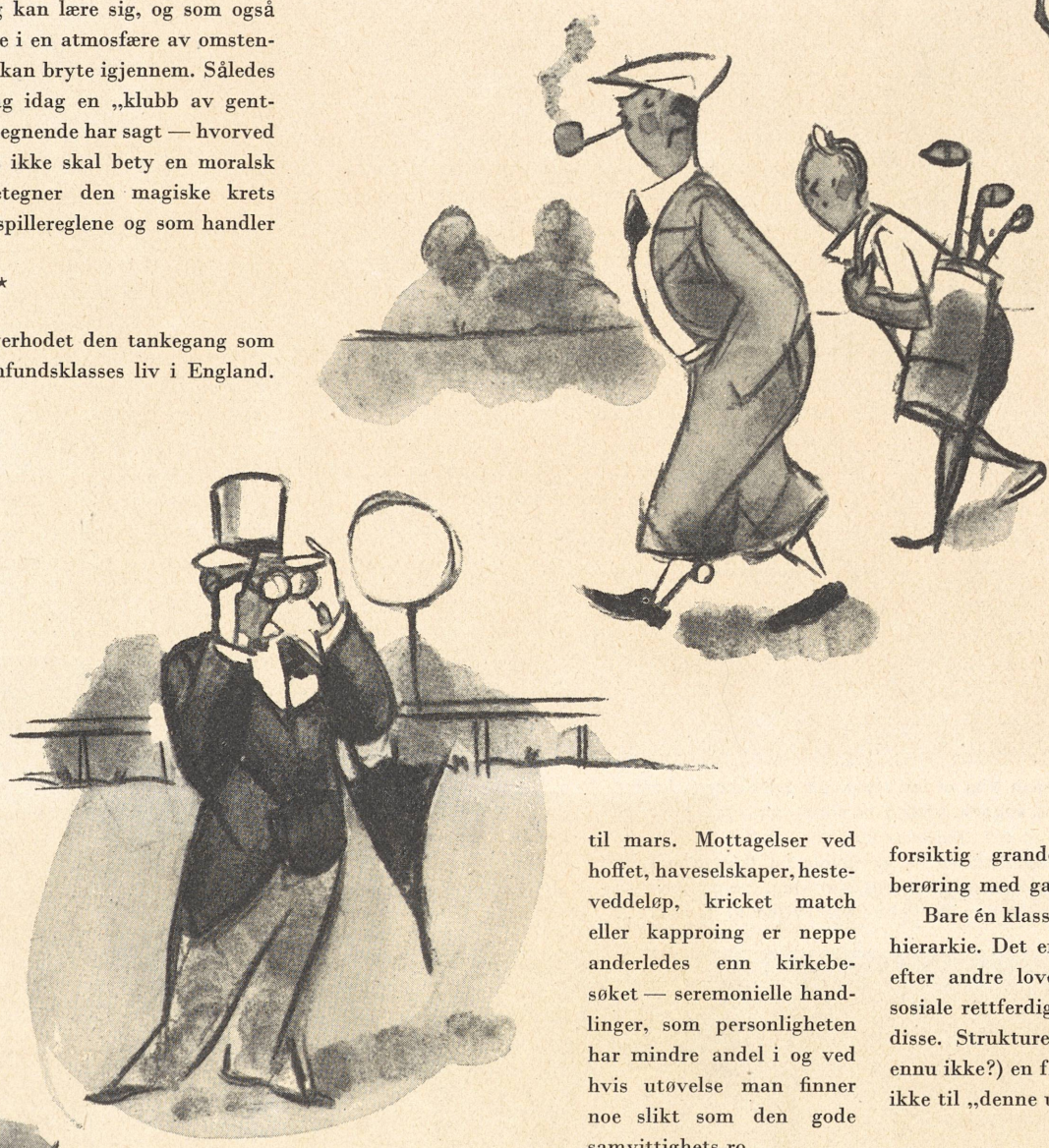
Likesom det også omvendt vilde være galt uten videre å likestille de ledende klasser med „adelen" og derved, simpelthen å sidestille den engelske adel med adelen hos nasjonene på fastlandet. Prøissisk adel og våpentjeneste er så å si uadskillelige begreper. Derimot er det av forfedrene til nutidens lorder (for ikke å tale om „the gentry", den lavere adel) bare en forsvinnende del, som har erhvervet sin titel ved militære fortjenester. Ganske ubetydelig er også tallet på adelige familier, som kan følge sin stamtavle tilbake til riddertiden. Hertugen av Norfolk for eksempel er efter hans ansiennitet kanskje den første blandt de engelske hertuger, men allikevel daterer hertugtitelen i hans familie sig helt fra 1483!

Typisk derimot er for eksempel familien Cecils opstigning, hvis berømte forfedre, som nedstammet fra godseierstanden på dronning Elisabeths tid kom op i statens tjeneste og som senere i mange slags virksomheter (mest kjent er markisen av Salisburys) stetse er nådd op til ledende stillinger.

Den ledende klasses karakter, forstår vi bedre, når vi betrakter parlamentets sammensetning. Her har tradisjonen ført til en opdeling i „House of Lords" og „House of Commons" for borgerlige (som svarer til „tredjestanden" i Frankrike før revolusjonen). I virkeligheten var imidlertid underhuset fra gammel tid av for størstedelen representasjonen for den lavere adel, og det er i disse samfundsklasser også efter den formelle demokratisering av valgretten lykkes å bevare den ledende stilling innen parlamentet. Frem for alt har den skapt det gammeldagse, forsiktige og skarpt avslepne system i taler, prosedyrer og teknikk, som gjør parlamentsproget til en jargon man vanskelig kan lære sig, og som også hensetter den utenforstående i en atmosfære av omstendelighet, som han vanskelig kan bryte igjennem. Således er underhuset ennu den dag idag en „klubb av gentlemen", som man ganske betegnende har sagt — hvorved ordet gentleman naturligvis ikke skal bety en moralsk verdsettelse, men bare betegner den magiske krets for dem, som har opstillet spillereglene og som handler efter dem.

★

Spilleregler — det er overhodet den tankegang som bestemmer den ledende samfundsklasses liv i England. Vi er da, hos oss vant til at handlemåten innen folkets enkelte klasser er diktert i retning av bestemte plikter, som for hele fellesskapet i sin moralske betydning til enhver tid er klart kjennelig. Derfor er man vel også tilbøielig til i ordet „gentleman" å se et slags moralsk ideal, hvilket de som tilhører den ledende stand med større eller mindre hell lever efter, men som i hvert fall alltid foresvever enhver som plikt, selvom det bare er som den manende samvittighets stemme. Hos engelskmennene venter man vel kanskje også å finne en større grad av bevissthet og villighet til selvkritikk enn den — naturligvis bortsett fra unntagelser — han er i besittelse av Således som gudstjenesten i den anglikanske kirke, hvortil jo den toneangivende klasse for størstedelen hører, mindre inneholder prekener som rusker op og som stiller en foran avgjørelsens alvor enn sakramentets og liturgiens upersonlige magiske tjeneste, så kjenner også det verdslige liv hos dem som tilhører sosieteten, pliktopfyllelsen i det vesentlige bare efter visse ubrytelige spilleregler. Man gjør noe eller lar det være, fordi det passer eller ikke passer. Å spørre om hvorfor „det" passer er nesten like så upassende som å tvile på bibelens bud. Fra november til mars er revejakten frigitt — altså må man gå på revejakt fra november til mars. Mottagelser ved hoffet, haveselskaper, hesteveddeløp, kricket match eller kapproing er neppe anderledes enn kirkebesøket — seremonielle handlinger, som personligheten har mindre andel i og ved hvis utøvelse man finner noe slikt som den gode samvittighets ro.







Også selve eksklusiviteten, er en av spillereglene. Man avsondrer sig ikke, fordi man på fariseisk måte mener at man er bedre enn de andre (slik fariseisk holdning er snarere egen for engelskmennene overfor andre folk og her langt ned i „middle classes"), men fordi det nettop må gis en slik utpreget kaste. Man stønner kanskje endog, over det kalendermessige likemål og overmål av selskapelige forpliktelser, men man gyser tilbake, som for en forbrytelse, ved tanken på å trekke sig ut av dem ved et dristig sprang til et liv man selv må være herre over. For dem som tilhører „the middle classes" kan det kanskje være en fornøielse eller en pasjon å drive sport i sin fritid, å gå i operaen eller innby hverandre. For en gentleman ligger forholdet med plikt og fornøielse anderledes an. Verneplikt, politisk virksomhet og vitenskapelig arbeid — dette tilhører altsammen den enkelte personlighets private sfære. Derimot revejakt, Ascot og Covent Garden Operaen i sesongtiden i juni, det er den høiere plikt å gjøre tjeneste for en stands idé som legemliggjør Englands vesen og hvis eksistens vilde svinne hen, når de regelmessige ytelser av dens plikter — man kunde være fristet til å si: dens sakrament engang vilde ophøre.

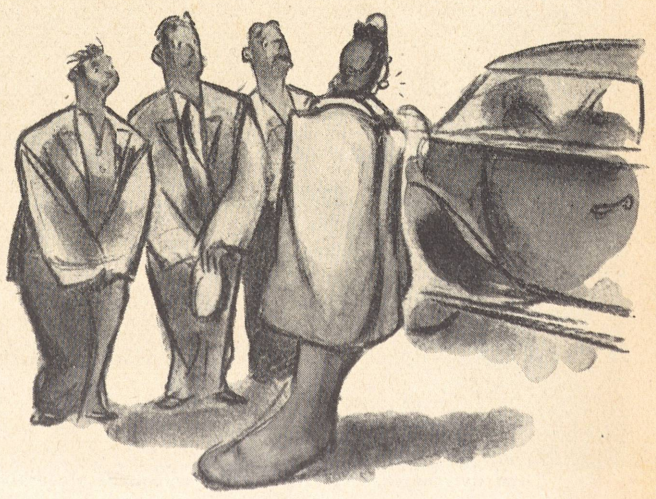
De andre samfundsklasser har ingen klar bevissthet om denne sammenheng, men bare en liten anelse om den. Dette er tilfellet like ned til de laveste klasser. Ellers vilde en oplevelse som den vi hadde på Waterloo stasjon ikke være mulig. Ellers vilde det ikke være mulig, i sidegatene til Piccadilly Cirkus, når teatrene i Westend om aftenen åpner sine porter, at de aller fattigste står i sine trange små gatedører og ser med andektig skyhet på herrene i silkefrakk og damene i perlediadem, når de tilbakelegger veien fra de parkerende Rolls Royce til teaterinngangen eller luksuskinoene og med forsiktig grandezza passer sig vel for å komme i berøring med gatens smuts eller dens innbyggere.

Bare én klasse mennesker er de sanne outsidere i dette hierarkie. Det er dem, som forestiller sig livets ordning efter andre lover, nærmest efter fornuftens eller den sosiale rettferdighets lover. Vår Oxfordstudent hører til disse. Strukturen i hans tenkemåte var ikke (eller er ennu ikke?) en født gentlemans — og derfor tilhører han ikke til „denne utvalgte krets".

★

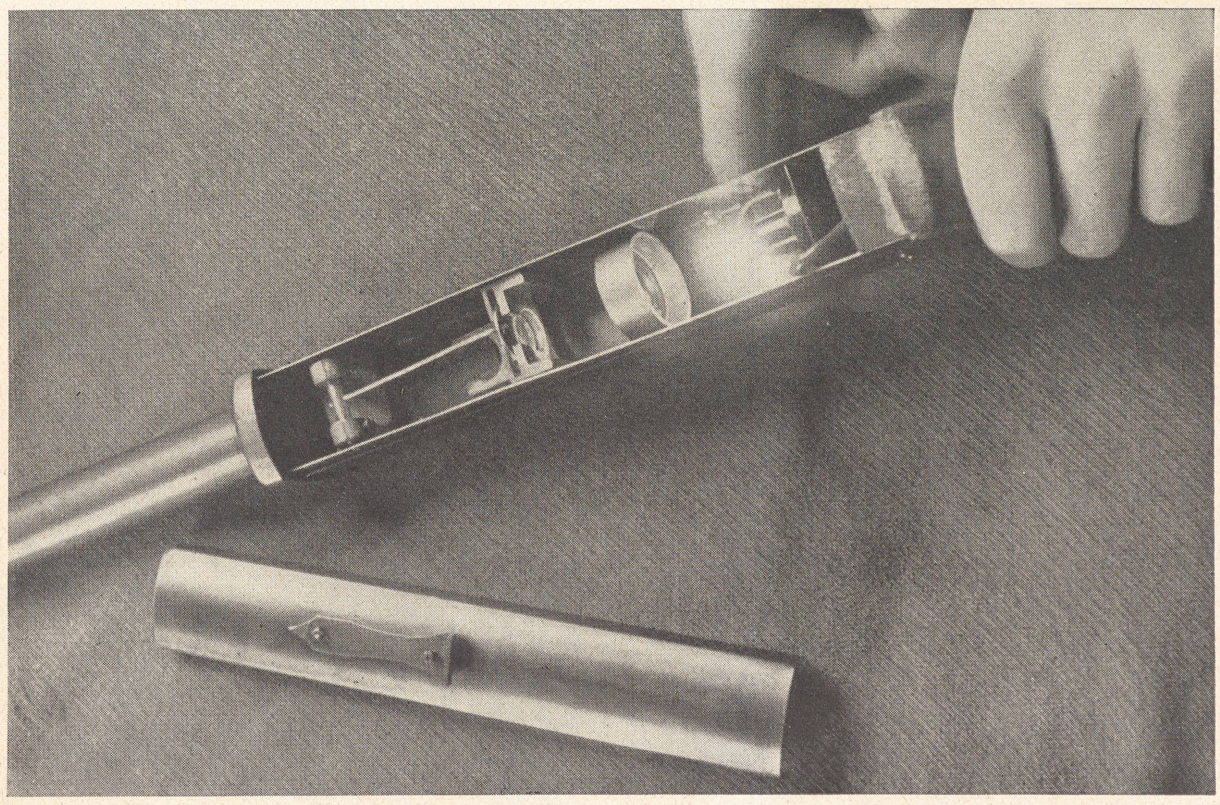
Av en klasse, som er så lite rede til å undersøke det åndelige grunnlag for sin tilværelse, vil man ikke kunde vente at den viser sig voksen overfor den unge verdens fremstormen. Tyskland har nyordnet sine krefter i en revolusjonær prosess — England derimot er i sin tradisjons spor kommet til Dunkerque.

Dr. Ernst Lewalter

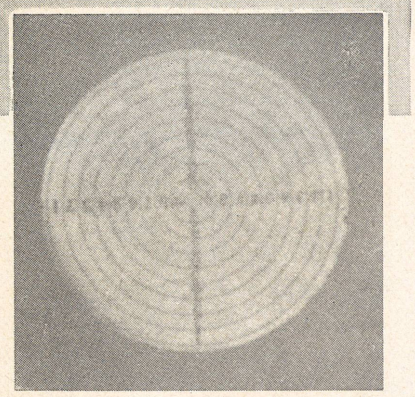


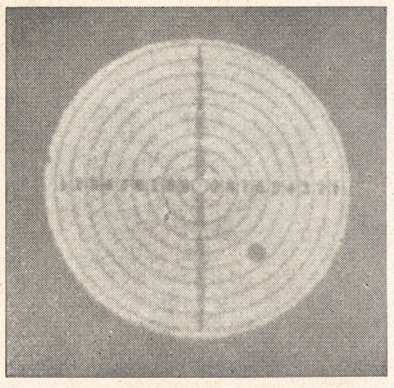
Skuddet med gevær uten ammunisjon Ved et lett trykk på avtrekkeren kaster skytteren først billedet av skyteskiven på veggen. Efter å ha siktet omhyggelig skyter han så og — et mørkt punkt viser sig på det sted hvor han har „truffet". Det sorte punkt, som er synlig på billedet — skuddflekken — er imidlertid ikke noe spor efter kulen. Det er rettere sagt et „hemmelighetsfullt" innslag, som likeledes bare blev projisert på veggen. På hvilken måte dette skjer viser et blikk i...

Skuddet uten kule



...Geværet med målskiven i låsen Til høire en liten elektrisk pære som lyskilde; denne får strømmen fra et batteri i geværkolben. I midten skyteskiven, som blir kastet mot veggen ved hjelp av et lite projeksjonsapparat. Foran dette er den bevegelig ophengte „treffer", et sort punkt som alt eftersom mån holder geværet ved avfyringen, viser sig på den optegnede skyteskive der hvor kulen vilde ha truffet med et normalt gevær





Optegnet av lyset og „beskutt". Ovenfor skyteskiven, som geværet selv har projisert før „skuddet gikk av". Under skiven med „trefferen" uten kule

Det lyder nesten utrolig, men det er dog sant: i fremtiden vil det ikke lenger finnes noen ituskutte billeder, splintrede vaser eller ødelagte vindusruter, hvis man gir gutten et leke tøigevær for man skyter nemlig uten ammunisjon. Gutten, som bruker dette gevær, sikter like så nøiaktig, som han gjorde med luftgeværet sitt. Han trekker lett i avtrekkeren, hvorefter skyteskiven viser sig på veggen, tar sikte og fyrer av. På det sted, hvor luftgeværets skytebolt vilde ha truffet blir det i samme øieblikk synlig et sort punkt: treffstedet. Såsnart skytteren slipper løs avtrekkeren igjen, forsvinner skiven fra veggen og spillet kan begynne på nytt igjen.



Tysk infanteri,
kjemper ved jernbanelinjen. For hver en dag som går, slutter ringen sig tettere og tettere omkring Paris



De alliertes luftvåpen
blev alt nedkjempet de første dager. Fra England kom det ingen hjelp . . .

Frem-marsj!





I retning av Paris . . .
Motorsykkel-stafetter orienterer sig ved veikryssene, hvor veiviserne er ødelagt av fienden. Efter disse følger pansertropper, motoriserte skytterregimenter, syklistbataljoner og artilleri . . , Slik kommer de til Paris

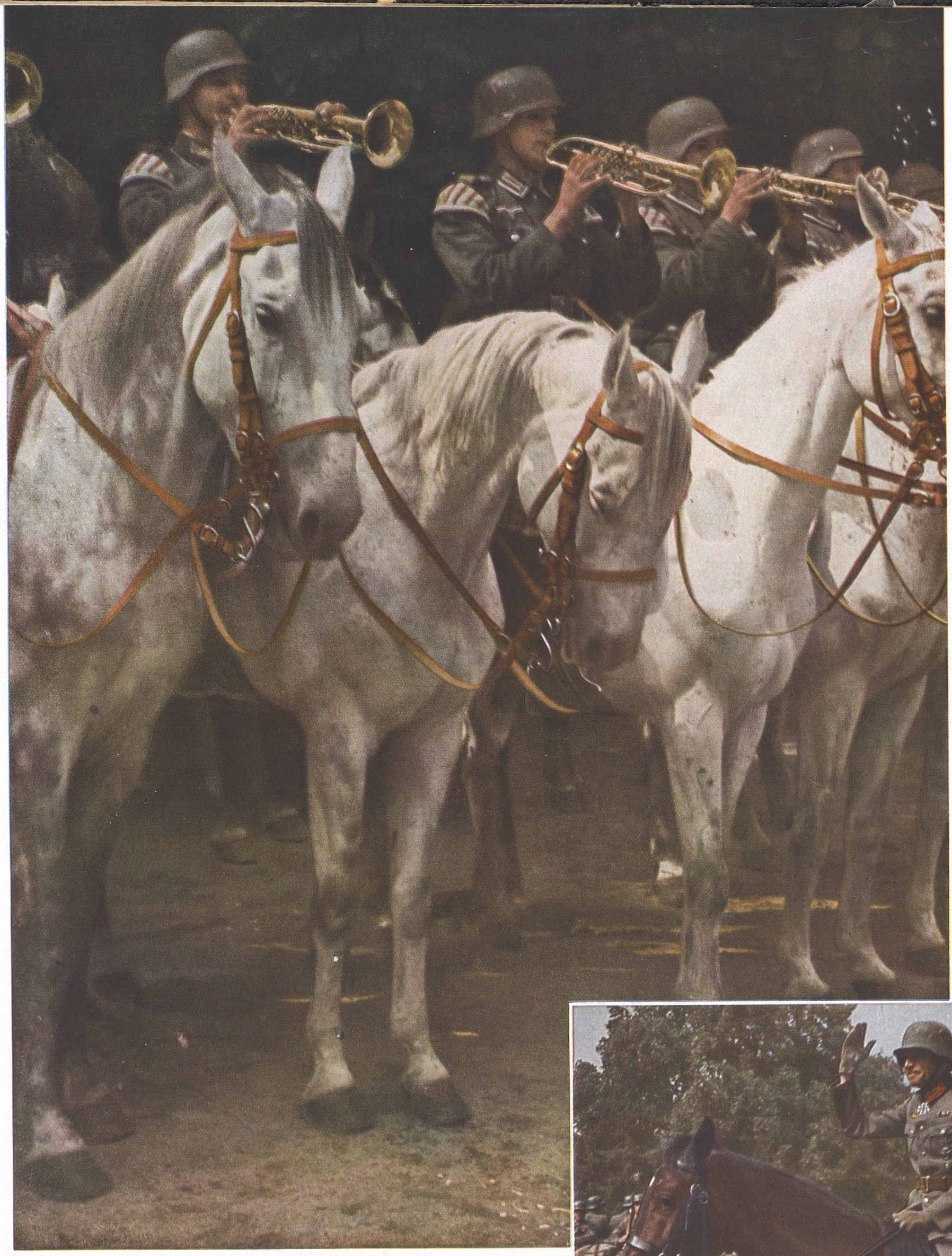
I en av Paris' gater, den 7. juni 1940

De siste dager og netter var full av trefninger. Lange og strabasiøse marsjer er overstått. Nu er Frankrikes hovedstad nådd. Kolonnene er stanset for å ta sig en liten hvil.



I PARIS

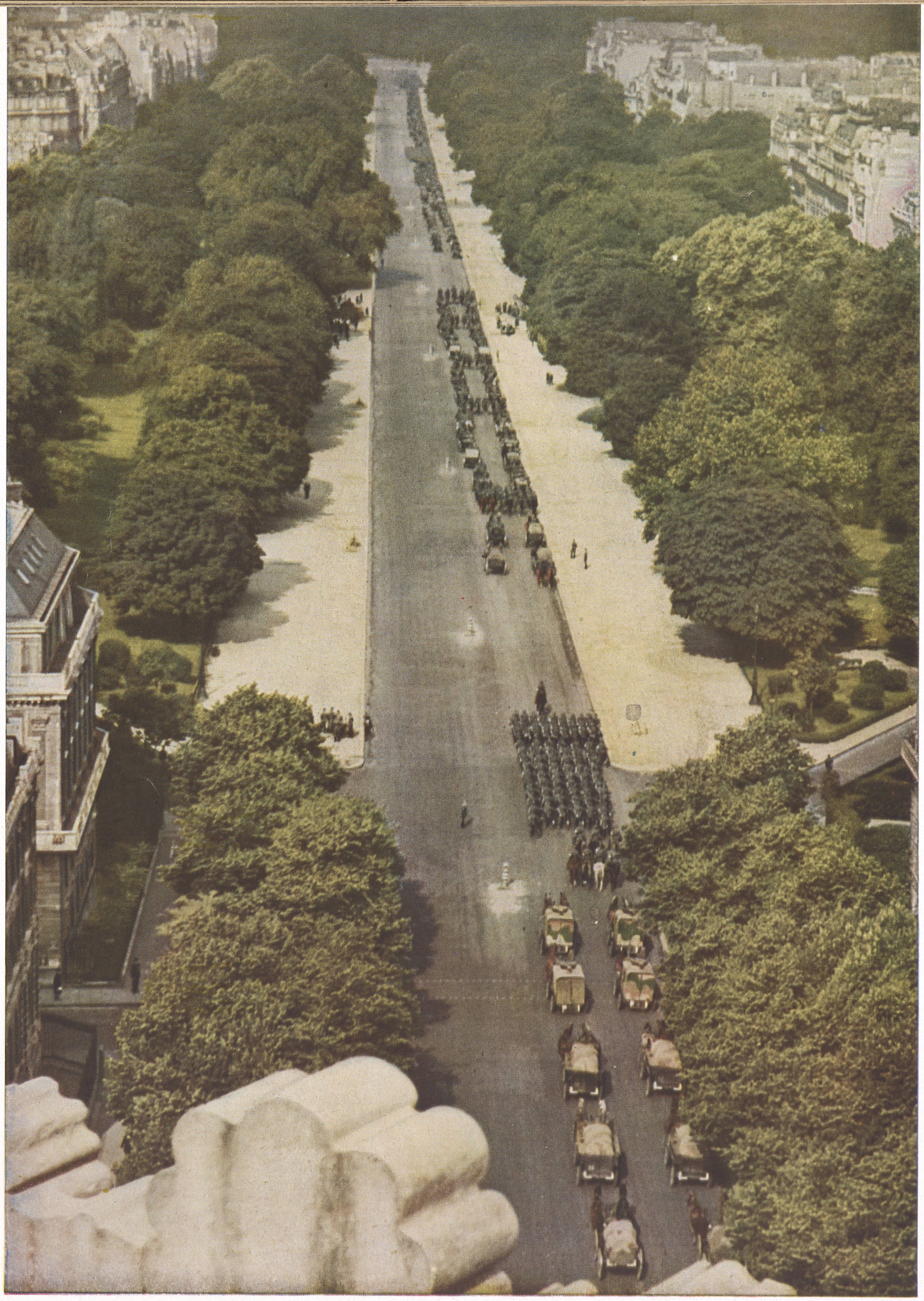
Så blåses hornsignaler,
kommandorop høres, kompanier, bataljoner og regimenter tar opstilling Paraden begynner





Ved Arch de Triomphe

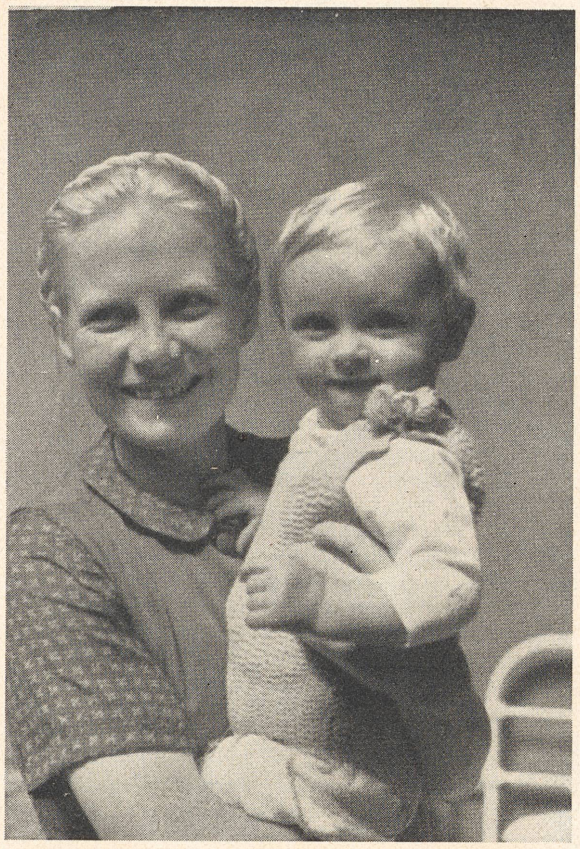
Flere timer itrekk drønner divisjonenes taktfaste skritt over asfalten. Marsjmusikken klinger over plassen. Generalløitnant v. Briesen (til-høire) mottar, paraden. Med glede og stolthet hilser han troppene med sin høire hånd, som et polsk projektil har truffet i slaget ved Kutno



Utsikt over Avenue Foch under inntogsparaden i Paris

Livet er deilig!

av Walther Kiaulehn



I „kvinne salongen" får jeg øie på en ung mor, lyseblond med sortbrune øine. På armen har hun en sprellende unge. Hun er dansk





Jeg taler med henne, og hennes lille sønn antyder med livlige bevegelser at han vil bytte hennes arm med min

På „Boul" Max i Bryssel er det alltid noe på ferde. Den er Bryssel-innbyggernes stolthet. Det er gaten som aldri sover; ikke en gang under krigen og heller ikke nu da tyskerne er her. Det brokete lys fra de små vinlokaler og brasserier samt kinoenes og kabarettenes lysreklamer, hvor girls beveger benene i elektrisk takt, blir riktignok slukket et minutt før midnatt, og gaten må hylle sig i de blågrønne forheng som er foreskrevet for mørkleggningen. Men den sover ikke.

Stadig vekk forlater hastige skygger de små barer i sidegatene, rett som det er hører man latter, og snart begynner så hjulene å rulle igjen. Gartnerne kommer til byen med frukt og blomster, med de berømte Brysselerdruer, med kirsebær på plommers størrelse, med „salade romaine" (som forøvrig i Rom blir kalt „salade belgique" eller „salade persienne"), og med store bunter av prestekraver. Klokken syv om morgenen står rørstolene foran brasseriene igjen, og to timer senere strømmer allerede så mange mennesker gjennem gaten at man kunde tro at det var søndag hver dag.

Har Bryssel allerede glemt? De kjempestore plakater hvorpå en belgisk soldat med bajonett står avbildet og hvor borgerne blir opfordret til å tegne krigslån, blekner, langsomt. Avisselgeren roper „Soir" som i fredstid. Det er et skingrende, lystig rop som går skjærende høit op på den siste tonen, et livsglad rop: kjøp også en avis og vær glad.

Og så sitter folk på rørstolene med ansiktet mot gaten, foran sig en rød, gul eller grønn aperitif, den flate stråhatten trukket ned i ansiktet og leser makelig i „Soir" eller „Nation belgique". Av og til kaster man et blikk over aviskanten. Damene er nette og smarte og spenstige som alltid om sommeren, og hvis man ikke hadde sett de mange tyske soldatene, kunde man tro det hersket dyp fred. Det er behagelig å drikke en vermouth med is og med den liflige smaken i halsen lene sig tilbake med lukkede øine for bare å lytte til denne fredens støi — avisselgernes rop og de spaserendes slepende skritt. Så åpner man øinene igjen, og det er som en ond drøm. Midt på gaten står en fillet mann, en belgisk soldat, støvet og fremmed. Han smiler hjelpeløst og forlegent, og den friske, lille dusken på luen hans dingler som til hån over det furede ansikt. Han har gjennemgått meget, „petit Jass". Han står helt alene og trykker sin bunt inntil sig og vil gå videre, men nu er borgerne blitt opmerksomme på ham. Først stormer kvinnene inn på ham, noe langsommere følger mennene. Plutselig holder han en brennende sigarett i hånden og spørsmålene hagler ned over ham. Man griper efter hånden hans, man stryker over uniformen, og til slutt drar et par stykker avsted med ham og lar lysreklamene bak sig, hvor girls beveger benene i elektrisk takt.

Neste morgen er det klistret plakater på husveggene: De militære tyske myndigheter har forbudt all dans! Og det finnes ennu en plakat: „Hjelp flyktningene!" Avisselgerne stormer imidlertid nu med et nytt rop gjennem gatene: „Le Journal des Réfugiés". Det er flyktningenes avis, nesten bare fylt med navnene til dem som eftersøker sine pårørende. Andre stoler bare på sine øine, mens inn-byggeren i Bryssel bare stoler på papiret og trykksverten. Han leser og er rystet over hvor mange det er som ennu flakker omkring på landeveiene. Småborgere, for det meste som han selv, som gjerne har flate stråhatter og helst, sitter foran brasseriene for å drikke en vermouth eller en „Stout", det tykke, mørke øl. Borgeren putter avisen i lommen og så iler han til „Rue de Poincaré", hvor flyktningenes lager er. Han vil hjelpe —, men, menneskene er svake — i det minste vil han være tilstede når det blir hjulpet.

Ni og en halv million mennesker, belgiere og franskmenn, kvinner, oldinger, barn og menn flakker omkring på Frankrikes landeveier. Det er de tvangsevakuerte og flyktningene. Hvor mange av dem som vil til Belgia, vet man ikke nøiaktig, men det er sikkert et meget stort antall. Foreløbig er tredve tusen belgiere inntil den dag jeg skriver denne beretning vendt tilbake til deres hjemsted. Tredve tusen er lite mot ni millioner, men det er uoverskuelig mange når man står overfor dem med tomme hender og ikke er en Gud som i det minste næret fem tusen med et brød og noen små fisk. Disse tredve tusen har allikevel fått mat, de har fått, vasket sig og har fått nye klær, og de har senger å ligge i og tak over hodet. Dette under utførte en kvinne, og hun kunde også utføre det fordi tyskerne hjalp henne. Den tyske forsvarsmakt og NSV beskyttet flyktningene. De tre bokstaver NSV var inntil for fjorten dager siden ukjent i Belgia. Tyskeren vet at de betyr „Nationalsozialistische Volkswohlfahrt" (nasjonalsosialistisk folkevelferd), men belgieren, så gjerne han også nu sier disse tre bokstaver, kan ennu ikke venne sig til deres rekkefølge. Bokstaven „V" til slutt bereder ham vanskeligheter, han sier stadig „F" eller „W". Den tyske soldat smiler når han hører „NSF". Han vet hvad det menes med det, for det meste skal han ta flyktninger med til Bryssel på sin lastebil. „NSV" disponerer foreløbig over 120 lastebiler og „hjelpetoget Bayern", et motorisert kjempekjøkken, hvor man på en gang kan lage mat til 5000 mennesker, hvilket blir gjort flere ganger om dagen. NSV begynte sin virksomhet i Bryssel og har så senere med flere ophold underveis flyttet hovedkvarteret til Frankrike. Nu er hovedkvarteret i Compiègne, og derfra dirigerer dets leder Hilgenfeld strømmen av flyktningene til deres hjemsted. Men vi skal ikke nu omtale denne manns og hans hjelperes arbeid. Vi er i Bryssel i det belgiske ungdomsherberge ved sydbanestasjonen „Gare du Midi", som innbyggerne i Bryssel kaller den efter Paris' mønster (Gare de Lyon), fordi de nettop har den ærgjerrighet å gjøre alt i sin by om mulig bedre og frem for alt mer storslagent enn i Paris.

Dette ungdomsherberge er bygget av en moderne arkitekt — glass, betong, stål og atter riflet glass, og man kunde like så godt ta det for et filmatelier. For en flyktningsleir egner det sig riktignok godt, for det har luft og lys, store dusjrum og et stort kjøkken. I første etasje vrimler det av barn i alle aldre, og utenfor på gaten trenger fedrene og mødrene sig sammen under plakater med bynavnene Lüttich, Antwerpen, Namur og så videre. Den nye katolske maler, som vilde male et nytt billede av Maria og Josef på flukt, ventes; her finner han stadig nye og rystende trekk. De sitter og ligger og går omkring navneskiltene, for der må de op holde sig. Når en lastebil eller en omnibus blir fri, vil de



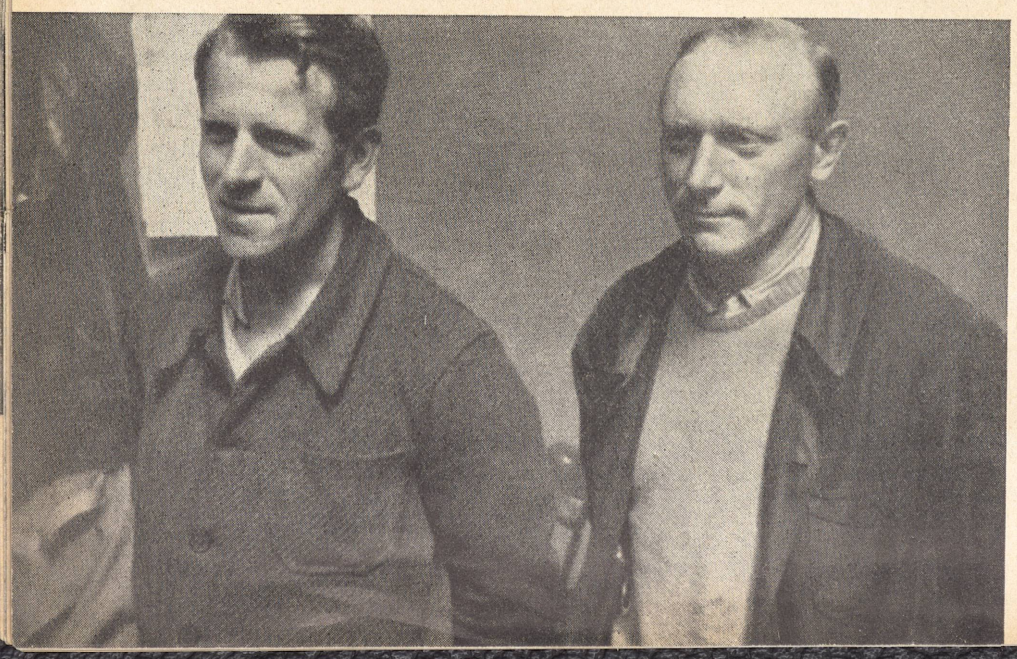
Greske studenter, som også blir forpleiet av tyskerne, under plakaten nasjonalsosialistisk forsorgsvesen, tysk flyktningsleir



Foran den belgiske flyktningsleir. Mengden trenger frem og venter på befordring til sine respektive hjemsteder. Den tyske ledelse har organisert denne transport



I den tyske flyktningsleir. Flyktningenes barn blir her forpleiet av pleie søstre. Alle tyskere er ved godt mot, for de skal snart se sitt hjem igjen



Disse to tyskere er sluppet bort fra Abevilles helvede, men de smiler igjen. Utsiktene for fremtiden er mer rosenrød enn alle minnene

bli kjørt til sine hjemsted. I mellemtiden ser læger og frivillige kvinnelige medhjelpere efter barna, og foreldrene venter, og når de får øie på en tysk uniform, da springer mennene op: „Monsieur soldat, vil De ta oss med til Namur?“ En eldre herre med flat stråhatt og ordensbånd kommer dem til hjelp. Det er en frivillig hjelper i den belgiske flyktningshjelp, en pensjonert belgisk kaptein, som snakker tysk og fransk. Han unnskylder sine landsmenn hos oss (hvorfor egentlig?) og forteller oss så om hvorledes Madame Stulmeyer hadde oprettet denne flyktningsleir av intet og at det her bare finnes frivillige hjelpere uten lønn, og beretter videre om hvor vanskelig det hadde vært å skaffe tilstrekkelig lægehjelp. Midt under vår samtale kommer, nei stormer en elegant sorthåret dame hen til oss. Hun er det, beskytterinnen hvis navn vil bli nevnt også senere når det igjen bersker fred, en elegant, nydelig person i grå skreddersydd drakt, uklanderlig, som ut av „Vogue“, men med en stormende, gripende veltalenhet, en menneskelighetens sufragette. Hennes verk, dette vrimlende liv rundt omkring, beviser at hun ikke bare forstår å tale, hennes sjel har revet de andre med til handling. Her finnes jo ingen regjering og følgelig ingen offentlige penger. Det var først den tyske øverstbefalende som anmodet borgermesterne om å gi de fattige en understøttelse og som også stillet dem midler til disposisjon for dette øiemed. Denne kvinne her har pustet liv til ilden. Hun har skaffet tilveie ti tusen skjorter og fem tusen barnesko, hun har befridd barna for utøi og skaffet oldingene et bløtt leie. Naturligvis har tyskerne hjulpet henne, og de hjelper henne videre, men hvad denne kvinne har gjort blir stående som et lysende eksempel, da det skjedde blandt et folk som allerede for lenge siden har mistet evnen til spontant samarbeid. Behøver man, for å bevise dette, å minne om de to sprog som tales i dette land, om belgiere og flamlendere, om de mange partier, om kampen mellen katolikere og frimurere? En definisjon av begrepet „dame“ er meget vanskelig og for mange synes den også å være overflødig, men hvis det å være dame betyr: i alle livets hendelser å bevare holdningen, aldri la det kvinnelige hjerte svikte og alltid gjøre det riktige, da er denne elegante, energiske og livfulle kvinne en dame.

Det er selsomt å støte på navnet „Tysk flyktningsleir“ i Bryssel fordi det jo er en absurd tanke at tyskerne vilde flykte for sine egne landsmenn. Av flyktningene her er de evakuerte i mindretall, flertallet utgjøres av de bortslepte. Begge disse grupper ut gjør ca. $^5/_8$ av dem som opholder sig i denne leir. Resten består av tyskere fra Frankrike og av folk der også trenger til hjelp og som tilhører slike nasjoner, der selv ikke kunde bistå sine landsmenn i Belgia eller som ikke kan bistå dem mer, det er grekere, tyrkere, jugoslaver, ungarer og polakker.

Mot den kolde, fabrikklignende bygning til ungdomsherberget ved sydbanestasjonen, den belgiske flyktningsleir, virker den tyske leir i et ryddet maleriutstillingslokale ved Boulevard de Régent som en idyll. Den annen side av boulevarden heter Boulevard des Arts. Her ligger altså kvarteret for kunst — og at en gateside i Bryssel heter noe annet enn den annen, kommer ikke av en eller annen forrykt idé fra borgermesterens side, men på grunn av at boulevardene danner grensene til de åtte byer som Bryssel er sammensatt av. Hvor Boulevard le Régent kaller sig Boulevard des Arts yder to NSV-søstre og en mann det kjempemessige arbeid som er å utføre i denne leir, hvor det blir talt på alle sprog. Riktignok spiser man bare frokost her. For hovedmåltidene utdeler søstrene en bon til restauranten Metropol, som ligger like i nærheten, en god borgerlig restaurant der forsørger sine gjester med rikelige kjøtt- og grønnsakeporsjoner.

Den tyske leir adskiller sig fra den belgiske også derved at den ikke er en så utpreget gjennemgangsleir. Dens gjester må ofte forsørges for lengre tid, da det jo ennu ikke er sikkert om de skal bli i Belgia eller ikke. Derfor ser man også i forværelset en mengde blålakkerte, funklende nye barnevogner, som mødrene kan benytte til å trille sine yndlinger i.

O, du umistelig store menneskelige hjerte. I kvinnenes sal opdaget jeg en ung mor, lys blond med sortbrune øine, hun hadde en sprellende liten gutt på armen. Hun var dansk. Verden kan gå under, det kan skje hvad det vil omkring henne — hun lever og ånder bare for en ting, sin lille gutt. Jeg snakker til henne, og hennes sønn viser ved livlige bevegelser at han ønsker å bytte hennes arm med min. Det skjer og han er tilfreds. Her sitter skjebne ved skjebne. Mange av disse og da særlig de som har reddet sig ut av helvedet ved Abbeville, hvor en av de alliertes offiserer, som var blitt fullstendig forrykt, uten videre lot menn og kvinner skytes ned fordi han trodde det var fallskjermjegere, er fremdeles meget bitre, men de fleste smiler allerede igjen. Blikket inn i fremtiden er mer rosenrødt enn alle erindringer.

Livet er deilig.

Et mangesidig program for høyt utviklede kontormaskiner

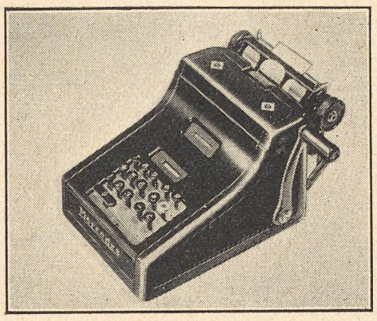
Mercedes kontormaskiner har i mange land et godt navn. Siden flere årtiender står våre skrive-, regne- og bokførselsmaskiner sin prøve til og med i meget fordringsfulle organisasjoner og bedrifter. Hele tiden har Mercedes bare bygget kontormaskiner. De grundige kunnskaper og erfaringer på dette område, forbundet med et omhyggelig utvalg av materialene, et eksakt arbeid og konstruktive enkeltheter, gjør våre fabrikater så ydedyktige.

REISESKRIVEMASKINER

3 modeller: K 10 (Prima) — stabil, pålitelig og enkel i betjeningen; K 20 (Superba) — støvtett overkledd og noenlunde lydlaus; K 30 (Selecta) — reisemaskinen med innretninger som på en stor kontormaskin.



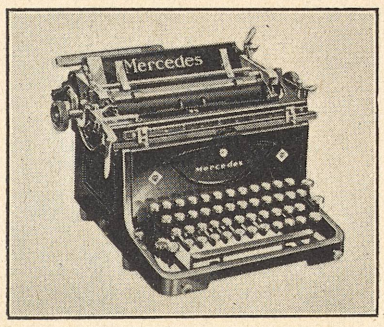
ADDERMASKINER



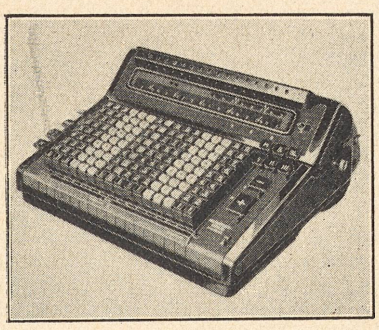
Modell 51, en skrivende addermaskin med de nyeste tekniske innretninger. — Liten og lett å betjene, bare 6½ kg tung. — Internasjonal tier-tastatur. Enkel og hurtig betjeningsmåte.

KONTORSKRIVEMASKINER

Maskinen S 20 (Express) med „vognganggsregulatoren", ved hvilken maskinen kan anpasses enhver skrivehastighet, — Ved hjelp av noen få håndgrep er maskinen demontérlig i 3 hoveddeler for derigjennom å kunne rengjøre den og utveksle typekurvene for forskjellige språk.



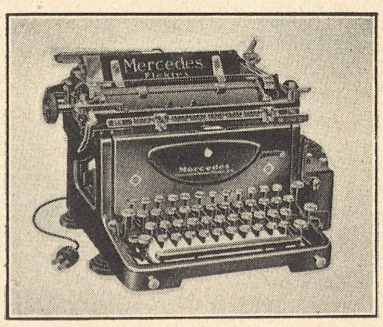
REGNEMASKINER



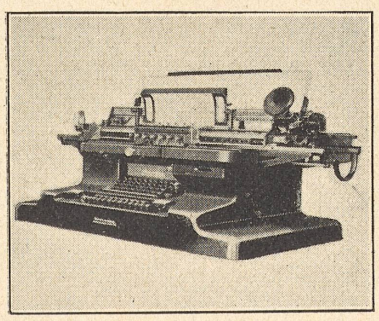
Ti modeller til alle 4 regnearter, fra den med håndkraft drevne maskin til den elektriske helautomat, som innen noen få sekunder utfører enhver innstelt multiplikasjon eller divisjon etter trykk på bare én taste.

ELEKTRISKE SKRIVEMASKINER

E 10 (Electra), den helt elektriske hurtigskrivemaskinen. En elektromotor overtar skrivnings- og omskiftningsarbeidet. Med 1/10 av den ellers gjengse kraftoppbydelse skriver denne maskinen hurtigere og presterer bedre ydelser. Mange gjennomslag.



BOKFØRSELSMASKINER



Den elektrisk-automatiske bokførsels-, lønnings- og statistikk-maskinen, som på en absolutt fullendt måte forener sikkerhet med hastighet. — Denne maskinen skriver enhver ønsket tekst, den adderer, subtraherer og skriver alle saldoer automatisk ned på papiret.

MERCEDES
kontormaskiner

Alle opplysninger meddeles gjerne av eksportavdelingen for

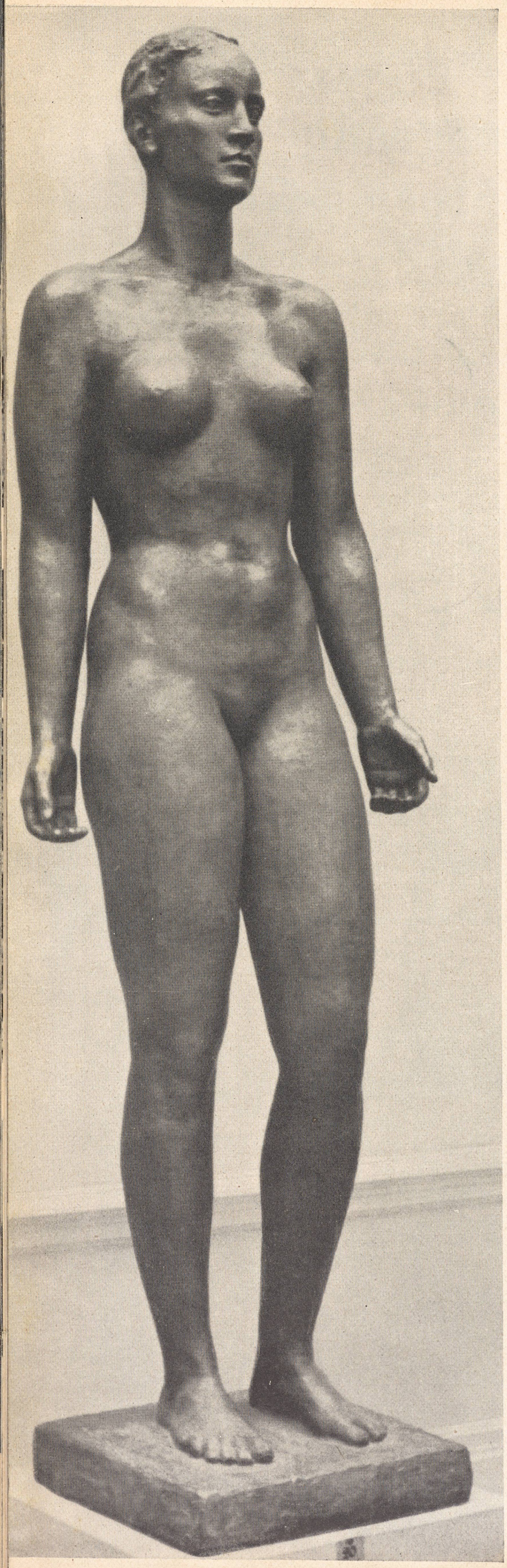
MERCEDES BÜROMASCHINEN-WERKE A G · ZELLA-MEHLIS/TH.

(Tyskland)

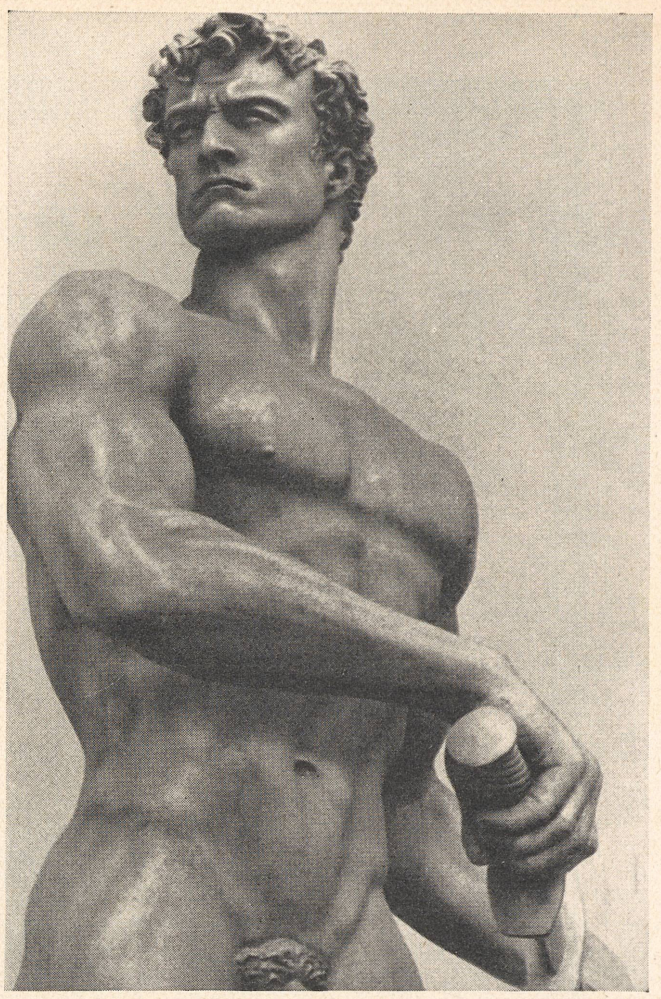
GE N 912/7/40

Ny tysk plastikk

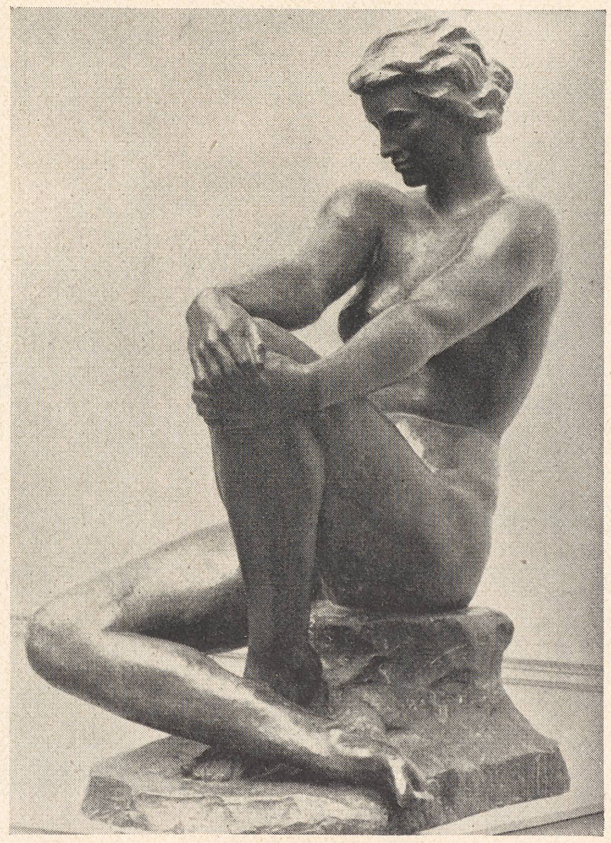
I Kunstnerhaus i Berlin, utstilles nu nye arbeider av tyske billedhuggere, som har skapt sig et navn innen plastikken.



Prof. Georg Kolbe overrasket med en herlig utført bronsestatue „Amasone"



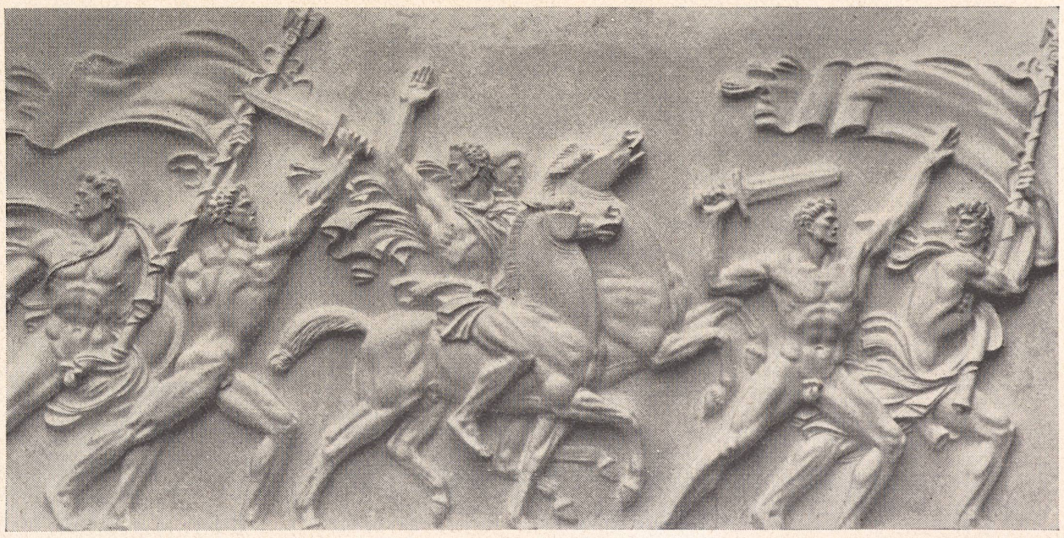
Vilje til kamp og en trossig kraft, fremgår av prof. Arno Brekers verk „Beredskap"



„Olympia" et bronsearbeid av prof. Fritz Klimsch



Et av prof. Josef Wackerles relieffer som er bestemt for **der Führers tesalon** på Obersalzberg



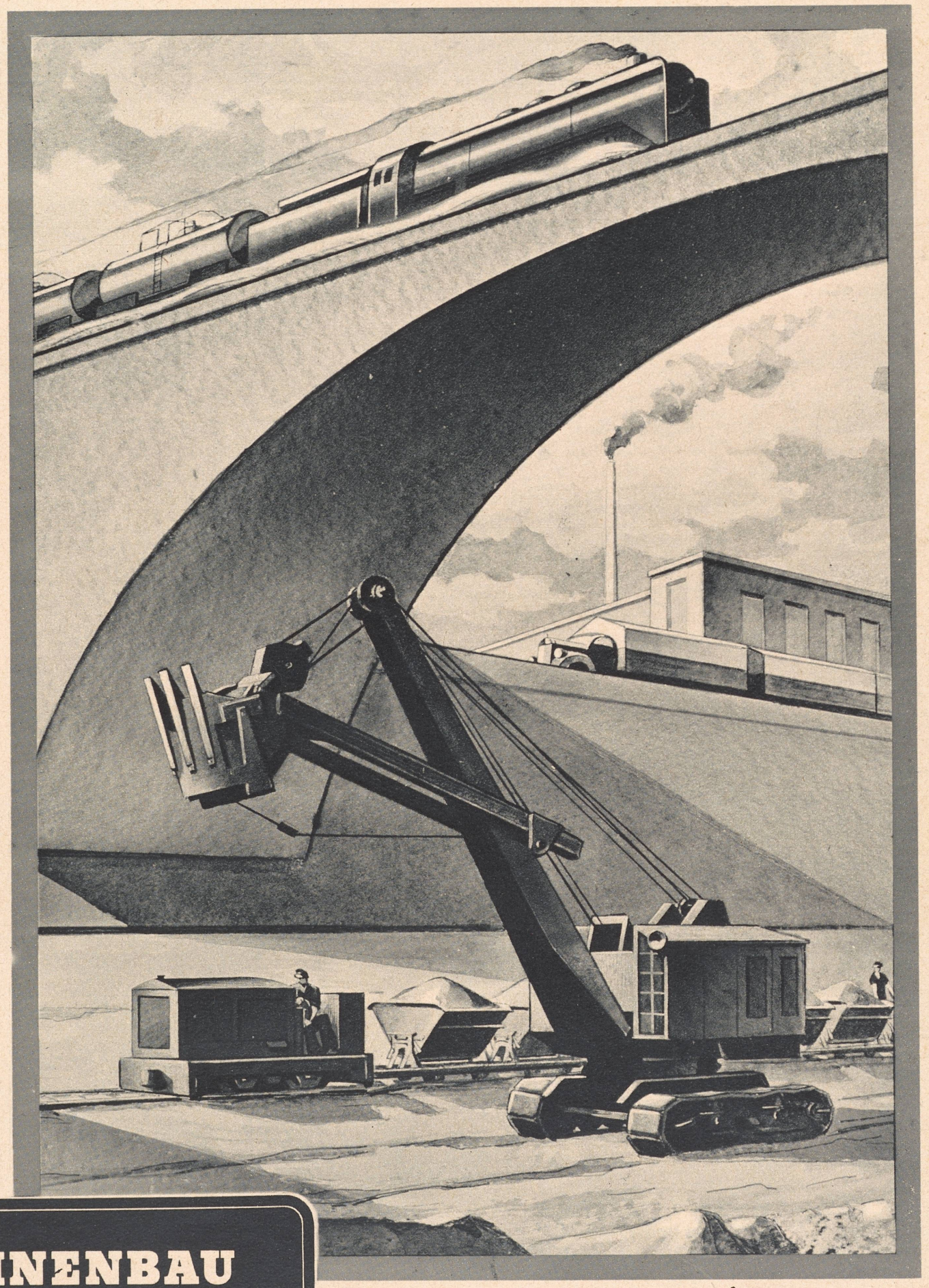
Arno Breker er også en mester i veggfriser. „Utmarsj til kamp", kaldes dette store relieff. Det er ennu ikke bestemt hvor dette skal plaseres

Stadig fremskridt vårt mål!

Vi fabrikerer:

Damplokomotiver
Diesellokomotiver
Dieselmotorer
Motorvogner
Jernbanevogner for persontrafikk
Godsvogner
Spesialvogner
Sporanlegg og stillverk
Jernbane-sikrings-anlegg
Dieselsleper
Last-tilhenger
Transportvogner for tung last
Muddermaskiner og avsettere
Skib
Fly

•



MASCHINENBAU UND BAHNBEDARF AKTIENGESELLSCHAFT

VORMALS ORENSTEIN & KOPPEL · BERLIN

DER MBA KONZERN

MASCHINENBAU UND BAHNBEDARF A.G VORMALS ORENSTEIN & KOPPEL
DESSAUER WAGGONFABRIK A.G | GOTHAER WAGGONFABRIK A.G
LÜBECKER MASCHINENBAU GESELLSCHAFT

Tyske ekspedisjonskontorer:

Berlin · Breslau · Danzig · Dortmund · Frankfurt am Main
Hamburg · Hannover · Köln · Königsberg · Leipzig · Mannheim
München · Stuttgart · Teplitz · Wien

Tyske fabrikker:

Berlin-Spandau · Potsdam-Babelsberg · Dortmund-Dorstfeld
Nordhausen-Harz · Bochum

Vår utenlandsorganisasjon omfatter omkring 120 ekspedisjons-kontorer, fabrikker, datterselskaper og representasjoner.

Han var forut for sin tid

Av professor Heinrich Hunke

president

for det tyske næringslivs reklameråd





Ernst Abbe, som på det optotekniske område utrettet uforgjengelig arbeid. Når Zeiss-fabrikkene enn nu den dag i dag bærer sin grunnleggers Carl Zeiss navn (til venstre), så skyldes dette Abbe's uttrykkelige vilje. Han er det, som har skapt denne store virksomhet, slik som den er i dag



Det står alltid en fremskrittsmann bak ethvert betydelig foretagende. Ernst Abbe var den som stod bak igangsettelsen av Zeiss-fabrikkene. Han har skapt grunnlaget for denne bedrifts utvikling, og likeledes gitt retningslinjene for den. For oss alle er han imidlertid et symbol, således som han har oplevet og fremmet det 19. århundres næringslivs utvikling og derefter på en enestående måte overvunnet de opståtte indre og ytre farer.

Det er ikke noen almindelig vei Abbe har gått. Han blev født den 23. januar 1840, og var sønn av en håndverker. „Min far var spinnerimester i Eisenach", sa han, „han har like til sitt 50.de år hver Guds



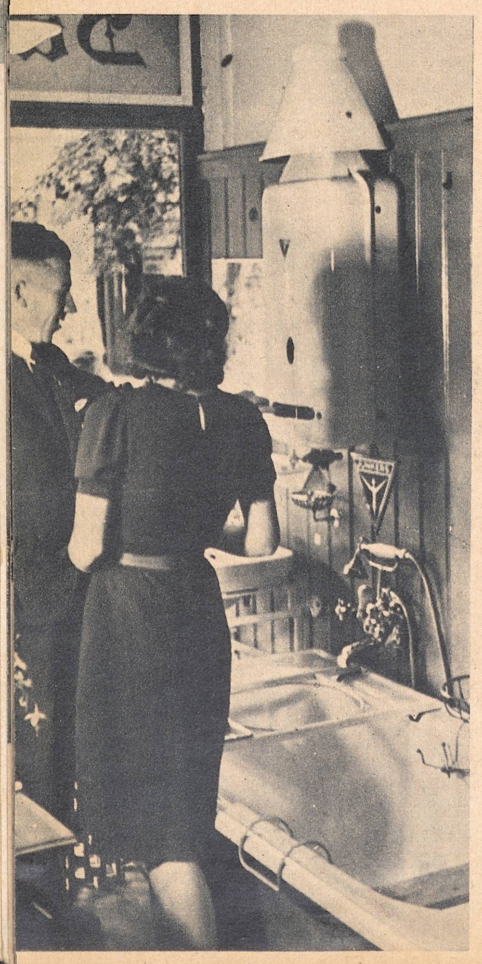
Ikke veldedighet, men rettferdighet. Ernst Abbe vilde ikke ved hjelp av veldedighetsinstitusjoner forbedre arbeidernes kår. Ved sine bestrebelser for å sikre de folk som var ansatt hos ham, økonomisk uavhengighet, skapte han en rekke rettsinstitusjoner som på den tid var uten sidestykke. Således garanterte han Zeiss-arbeideren en høi levestandard. Det er forbausende å høre at arbeiderne fra Zeiss for eksempel uten videre var i stand til å betale 1200.— Rm. som første utlegg ved bygging av eget hus

Egne hjem — ikke arbeiderboliger. Like så ivrig som Ernst Abbe gikk inn for at arbeiderne skulde bo på egen jord, like så avgjort var han imot arbeiderboliger. Han vilde unngå en sammenblanding av arbeidskontrakten med leiekontrakten. Det var helt naturlig at der hvor en „Zeissianer" bosatte sig, der kom snart en annen og slo sig ned ved siden av. Det finnes således nu hele tre områder i Jena, som utelukkende beboes av folk fra Zeiss-fabrikkene

16 timer, fra morgenen kl. 4 til om aftenen kl. 8, og det uten noen som helst avbrytelse og uten middagspause. Jeg selv har som gutt i en alder av 5 til 9 år hver dag sammen med min 1 år yngre søster bragt min far middagsmaten når været ikke var så dårlig at mor selv

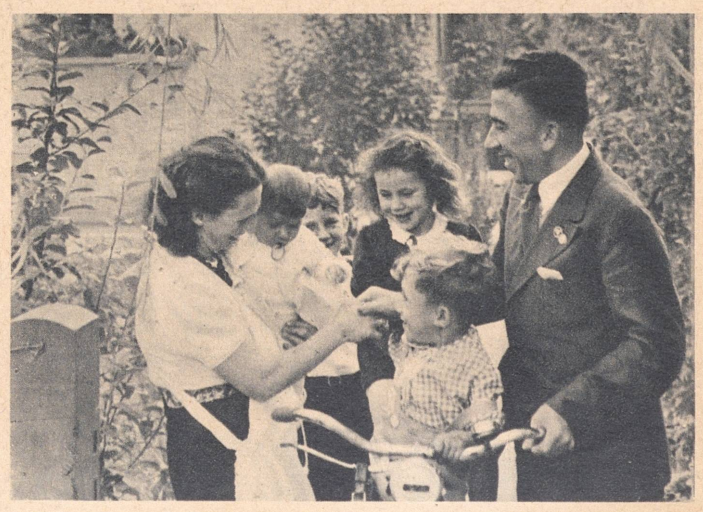


Egen jord — slik som Ernst Abbe drømte om det for sine arbeidere er blitt til virkelighet: Inne i huset et hyggelig hjem med lyse værelser, utenfor huset en solfyldt have med lekeplass for barnene, og på baksiden en liten gårdsdrift



„Zeissianeren" er godt stillet. Dividenden som utbetales ved slutten av hvert driftsår, betyr en overordentlig økonomisk fordel for alle Zeiss-arbeiderne. Like før jul får alle arbeidere utbetalt en viss prosentdel av siste års lønn. Da denne del fortiden utgjør 8%, så får han, dersom han f. eks. har en gjennemsnittlig årsinntekt på 3—4 tusen mark, utbetalt omkring Rm. 300.— ekstra. Nesten hver eneste bolig i Zeiss-Koloniene viser at man også kan tillate sig større anskaffelser som varmtvannsanlegg o. l.

skapte dag måttet stå 14, 15, 16 timer ved arbeidet: den normale arbeidstid var 14 timer, fra morgenen kl. 5 til kl. 7 om aftenen, og når det var travelt måtte man arbeide



Barnerikdom — et velsignelsesrikt resultat av Abbes verk. 4—5 barn i hver familie er gjennemsnittet. Når den unge Zeiss-arbeider om morgenen forlater sitt hjem, følger barneflokken ham ofte et stykke på vei til arbeidsplassen

gikk den lange veien . . . Og slik var det i Tyskland selv under usedvanlige gode forhold, for fabrikkherrene i Eisenach var menneskelig høitstående folk, velvillige og omsorgsfulle for sine arbeidere, hvilket jeg selv har erfaret. Når de dengang forlangte så meget av sine arbeidere, har de — det er jeg sikker på — motstrebende latt det skje med den vemodige tanke at det ikke kunde være anderledes."

Med denne oplevelse i sinnet har proletarsønnen gått sin egen vei, han har gitt sitt eget verk en ny, bedre lov og vist det store tyske samfunds- og næringsliv nye veier.

Vitenskapelig forsker og opfinner

Først viet han sig imidlertid til vitenskapen som professor ved universitetet i Jena, hvor han blev kjent med konstruktøren av optiske instrumenter, Carl Zeiss, og her på optikkens område virkeliggjorde og fordypet Ernst Abbe sine egne vitenskapelige idéer. Man kjente ganske visst på denne tid mikroskopet, men man visste ikke hvorpå dets virkning berodde. Han har for første gang stillet mikroskopoptikken på en fast vitenskapelig basis.

To store ytelser er resultatet av hans forskninger: For det første utformingen av en teori om den mikroskopiske avbildning, som har beskjeftiget ham et helt liv, for det annet utarbeidelsen av en mikroskopisk teknikk, som var basert på en streng teoretisk forutberegning av alle elementer (radier, tykkelser, diametre, avstande, glassegenskaper o. s. v.).

Han har dermed praktisk talt av Zeiss' håndverksbedrift skapt Zeissverkenes kjempeforetagende og dessuten grunnlagt tysk optikks verdensry samt ved egne optiske og mekaniske opfinnelser og konstruksjoner avgjørende påskynnet de optiske fremskritt.

Praktisk arbeidsherre

Ernst Abbe blev igrunnen hele sitt liv igjennem forsker og vitenskapsmann, selvom også en annen opgave fylte hans liv. Alltid trakk han sig tilbake til sine eksperimenter og beregninger, hans hjerte tilhørte den teoretiske og praktiske optikk, men hele sin kraft satte han inn på opgaven som arbeidsherre.

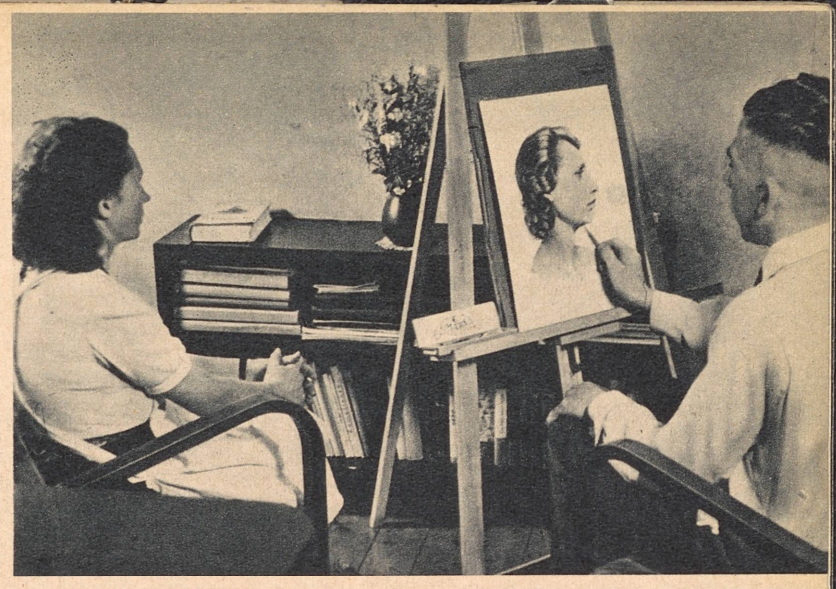
Han forteller selv hvilken overraskelse det var for ham, da hans venn Zeiss kom til ham med de første 800 Taler, som han efter avtale skulde ha for de mikroskoper, der var fremstillet efter hans opgivender. „Jeg var himmelfallen, især da herr Zeiss fortalte mig at det var opnådd stor suksess med mine nyberegnede objektivkonstruksjoner og at min tantieme i de kommende år vilde bli meget større." Efter Carl Zeiss' uttrykkelige ønske trådte professor Abbe i 1875 inn i foretagendet som passiv kompagnon. Fra da av satte han alle sine krefter inn på Carl Zeissfabrikkenes vitenskapelige, tekniske og optiske opgaver. I 1879 knyttet Abbe forbindelsen med glassverkteknikkeren dr. Schott, for å få bedre materialer til den praktiske optikk.

Efter gjennemførelsen av forsøk i den retning, startet Abbe, Schott og Zeiss i 1884 det glasstekniske Laboratorium Schott & Co., som efter å ha fått statssunder støttelse av den prøissiske regjering stod på egne ben fra 1886.

Efter Carl Zeiss' død og efterat dennes sønn var trådt ut av firmaet, var Abbe fra 1889 til 1891 øverste leder av hele foretagendet, hvorefter han som eneinnehaver av det optiske foretagende og medinnehaver av glassverket Schott & Co., skjenket hele sin formue i den utstrekning som loven tillot det til Carl Zeissfondet, for derefter bare å fortsette som „medlem av forretningsledelsen". Også denne stilling nedla Abbe i 1903. I året 1905 rev døden ham bort fra hans arbeid.

Når dette verk ikke bærer hans navn, men efter hans ønske vennen Carl Zeiss', så er det det egentlige uttrykk for Abbes vesen. I dette arbeid har han på optoteknikkens område, likesom Werner von Siemens på elektroteknikkens, gitt det tyske næringsliv det lysende eksempel på klar innsikt og dyktig ledelse.

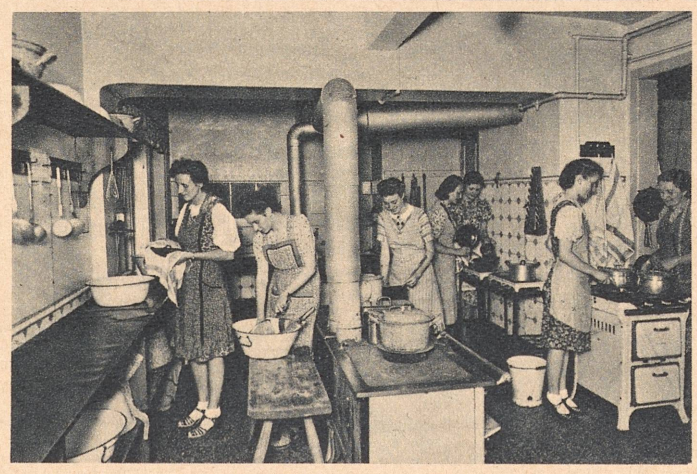
Fortsettes neste side



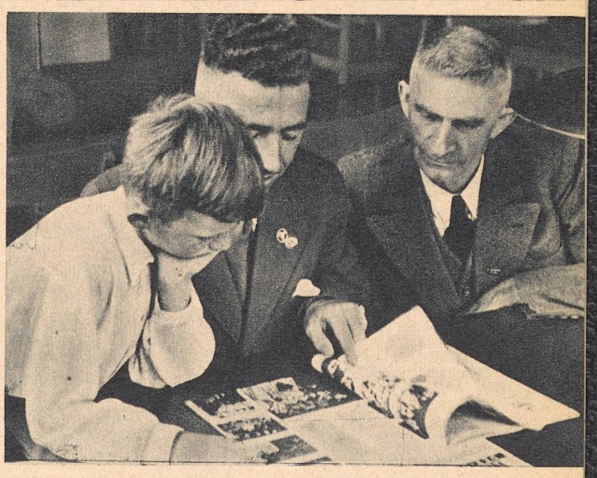
„Zeissianerens" alsidighet er i overensstemmelse med denne bedrifts ånd og vesen. I nesten enhver Zeiss-arbeiders bokhylle finnes gode og verdifulle bøker. Mange „Zeissianere" tegner, maler eller musiserer i sin fritid. Der er neppe en som ikke hjemme har sin hobby. Fabrikkledelsen foranstalter ofte . . .

. . . egne kunstutstillinger og fabrikk-konserter På den måten lar man offentligheten nyte godt av Zeiss-arbeidernes personlige kunstneriske ytelser. Man gir dem anledning til selv å danne sig et billede av, hvad Ernst Abbe vilde ha: Arbeidere som ikke bare er arbeidere, men som står i levende åndelig forbindelse med deres omverden





De kvinnelige Zeiss-arbeidere er gode husmødre. Allerede Ernst Abbe la den største vekt på at kvinnen ydet en innsats, som svarte til hennes vesen. Gjennem særlige kurser forbereder bedriften de unge arbeidersker for deres fremtidige husmoryrke



Tre generasjoner Zeiss-arbeidere. Den vordendelæregutt med sin far og bestefar, som begge er Zeiss-arbeidere, i lesesalen i „Folketshus" som hører til Zeiss-stiftelsen, og er et midtpunkt for det kulturelle liv i Jena



I firmaet Carl Zeiss' ungdomsleir ved Ahrenshoop ved Østersjøen, et av „Jugendverein Ernst Abbe"s mange feriesteder. I de mønstergyldige lærlingeverksteder lærer guttene arbeidet å kjenne og i ferieleirene tilbringer de sin fritid med sport og lek



Små patienter i barnehospitalet i Jena, som likeledes tilhører Carl-Zeiss-stiftelsen. Det samme gjelder institutet for teknisk fysikk og teknisk kjemi ved universitetet i Jena, leke og sportplasser, folkebad med svømmehall og barnekurhjemmet i Bad Sulza

TELE FUN KEN

I ethvert

Telefunken-superapparat

ligger der et utall av opfinnelser, fra radioteknikkens elementer til den moderneste fullkommenhet som Telefunken, i snart 40 års utvikling som verdensfirma, har gjort på radioteknikkens område. I over 70 land og i alle verdensdele skatter man Telefunken-radioapparater som garantier for edel klang og høiste ydelse.

*

Dette års fremskritt i apparatbygningen kjennetegner Telefunken-allstrømsuper 054. Det er en liten og lett modell, som hvad klangrenhet angår, kan ta det op med mangt et stort apparat. Som ekte supermottager med oversjøisk kortbølgeområde, gir den for et minimum av pris og strømforbruk, et maksimum hvad mottagelse og ydeevne angår. Men De bør selv høre hvilket lite musikkunder den er.



Han var forut for sin tid

Vi mener ikke her det faktum, at han skjenket et fond til det stor foretagende som gave, og derved skilte sig av med sin egen formue. Det har han gjort av omsorg for sitt verks fremtid og for å ha en garanti for at hans idéer blev virkeliggjort. Gaveformen er forgjengelig, men ånden, som Abbe handlet ut fra, vil være evig. Den ånd som besjelte Abbe, og som han har virkeliggjort i hele sitt foretagende, står så helt i motsetning til hans tids ledende tanker, at den kun kan forklares ut fra hans idealisme og rettlinjete vesen.

Zeiss-verkenes første tjener

Med matematikerens ubønnhørlighet og med den livskonsekvens som er betegnende for virkelig betydelige mennesker, gikk han sine egne veier og har overvunnet kapitalismens synder med en ny arbeidsgivermentalitet. For ham er arbeidet det viktigste. Det er grunnlaget for det nasjonale og økonomiske liv. Han ser derfor arbeidsgiverens opgave i „å organisere og lede hele folkets arbeidskraft".

Ut fra denne opfatning utviklet Abbe sitt praktiske arbeid og gikk således egne veier ved ordningen av forholdet mellem arbeidsgiver og arbeider ved regulering av lønn og arbeidstid.

Abbe vet at det bare er få, som er skikket til å lede. Men det liberalistiske kapitalherredømme ødelegger respekten for arbeidet og samarbeidet om felles opgave, og nettop verdsettelsen av arbeidet og samarbeidet er for ham det avgjørende ved et foretagendes opbygging.

Da Abbe like før sin død blev spurt om fra hvilke synspunkter han oprinnelig var kommet til ordningen av arbeidsforholdet, uttalte han: „En ting sa jeg til mig selv: Hvis du nu blir leder av et foretagende, da skal arbeidsforholdene der være slik at også en mann som du selv kunde være arbeider der, uten at din stolthet måtte bli såret."

Ved lønnsreguleringen hadde Abbe til hensikt å gjøre lønnen så stabil som mulig og å gi arbeiderne den størst mulige frihet. Det lyder nesten som i våre dager, når vi hører at det også på søn — og helligdager blir utbetalt lønn: „For helligdagene er en statsinnretning."

Likeledes anså Abbe det for et utillatelig misbruk av arbeidsgiverens makt å lokke personer til å opgi sin hittidige stilling, for så, efter korteste frist, atter å sette dem på gaten. For sin bedrifts vedkommende bestemte han derfor at alle personer, som ikke kan eller skal beskjeftiges lenger såfremt de er uten skyld i opsigelsen skal ha utbetalt en avgangs-godtgjørelse.

Med forkjærlighet har Abbe tatt sig av spørsmålet om arbeidstiden, som han har undersøkt inngående. Han har diskutert spørsmålet offentlig, og er så kommet til den overbevisning, at uet økonomisk sett vilde kunne presteres mere i løpet av 8, enn i 9 timer. I praksis har han i sitt foretagende nedsatt arbeitstiden fra 12 til 8 timer Han er stadig kommet tilbake til dette spørsmål, og har betonet at 8 timersdagen er en fordel og ingen illusjon.

En tysk nasjonaløkonom

Det er klart at den praktiske arbeidsgiver og Zeissverkenes første tjener også har interessert sig for det tyske rikes nasjonal-økonomiske problemer. Folk og stat — det var de to begreper som hans tanker kretset sig om. I folket ser han ikke overklassen eller proletariatet, men stender og nasjon i en samlet enhet. For staten er det høieste menneskelige fellesskap. Bare den kan garantere at det almene vel bevares og fremmes i den økonomiske kamp mellem de sterke og de svake.

„Staten har ingen viktigere opgave enn omsorgen for at nasjonens rot og stamme holder sig sund og kraftig." Det er derfor naturlig at Abbe ved bedømmelsen av økonomiske forholdsregler alltid har tre spørsmål for øinene. Han spør alltid først om disse forholdsregler er moralsk sunde, dernest om de er rettferdige og fornuftige og endelig, om de er nødvendige og uforanderlige. Det minner igjen om våre dager, når han i nasjonal-økonomien ser renteproblemet som det mest avgjørende spørsmål.

Arbeiderens og arbeidsgiverens rett hadde naturligvis hans hovedinteresse. I klar forståelse av arbeidsgiverens offentlige opgave, ser han løsningen i å skape en virkelig rett, „som ordner forholdet mellem selvstendig og uselvstendig arbeid på alle områder innen næringslivet ut fra den offentlige retts synspunkter."

Han er helt klar over, at hans eget virke er helt forgjeves, dersom det ikke lykkes ham å overvinne tidens herskende idéer og erstatte dem med bedre. Håpet om at det vil lykkes, er forventningen om „at det av hans samtidiges bestrebelser vil komme en fellesresultant, som er sterk nok til å påvirke menneskenes tenkemåte og de sosiale og økonomiske institusjoner i retning av dette mål".

Hans håp er blitt vår tro, og hans tro er for oss visshet.

Fortsatt fra side 6 (Helt hit ned)

noe viktig å meddele dem. Da vi nu ser mot venstre — til høire har vi jernbanestasjonen — kan vi ikke vende blikket bort igjen, for foran oss ser vi Pyrenéene, skjønne, kantede og steile, stige op mot sydens vakre blå himmel. Over palmene i gaten ser vi op mot disse fjell og som fasinert av deres skjønnhet blir vi sittende.

Men plutselig river jeg mig løs, jeg merker nemlig den bevegelse som er opstått i ryggen på oss. Der kommer en fransk vaktpost langsomt, med korte skritt, lurende inn på oss, geværet med opplantet bajonett i venstre hånd og høire hånd i frakkelommen. Samtidig kommer franske soldater og en offiser mot oss fra den lengst bortliggende del av plassen. Jeg stiger straks ut av bilen, hvorfor vet jeg ikke. Neppe er jeg kommet ut, så faller en stor sten fra mitt hjerte, for jeg ser noe som i denne situasjon er meget beroligende og trøstefullt, jeg ser nemlig en SS-mann vektig og tungt på sin motorsykkel kjøre ganske langsomt over plassen foran Bayonnes jernbanestasjon. Ganske langsomt kommer han kjørende og stopper virkelig neppe tre meter fra oss, støtter benene bredt ut til siden, blir sittende på sykkelen akkurat som jeg før hadde gjort stirrer han over palmene på Pyreneene, henimot fjellene som vinker i det fjerne.

Jeg snur mig. Alle står der som forstenet. Trikken er stoppet, vognføreren henger ut av vinduet med halve kroppen, og stirrer på denne ene tyske soldaten. Automobilene stanser. Bilistene stirrer på soldaten på samme måte som vognføreren. Offiseren og soldatene som langsomt nærmet sig oss, stanser, snur så og går tilbake til sine kamerater. Det er i øieblikket den eneste bevegelse som er å se på plassen. Så går jeg hen til soldaten og sier:

„Vet De at det foran jernbanestajonen fremdeles står et helt kompani bevæpnede franskmenn."

Mannen vender blikket langsomt bort fra Pyreneene og sier med grov røst:

„Det raker ikke mig," stusser efterpå da han merker at han er blitt tiltalt på tysk av en sivilperson og sier så: „Å, er det Dem, jeg så De snakket med vår avdelingsfører."

Så stirrer han igjen op mot Pyreneene. Jeg var forbauset over denne soldats besynderlige opførsel, men ser så på hans ansikt og opdager at han er dypt grepet og meget beveget. Jeg går et skritt tilbake, men kan ikke la være å betrakte hans ansikt til han efter en lang pause plutselig snur sig til mig og som en unnskyldning sier stille:

„Helt hit ned har han bragt oss!"

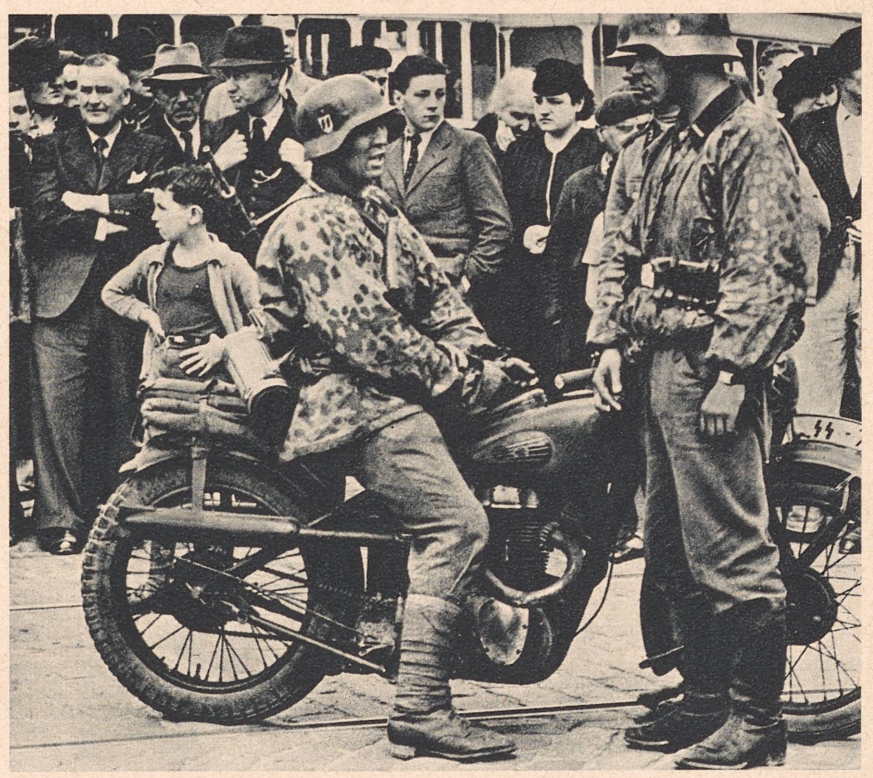
Men brått, som for å skjule sin bevegelse, spør han mig nu om vi ikke i den eller den bil var kjørt forbi hans avdeling og om vi ikke hadde sett to panserspeiderbiler som egentlig allerede måtte være inntruffet her på denne plassen og om det virkelig var jernbanestasjonen i Bayonne. Mens jeg gir ham svar, kommer 3 eller 4 motorsykler med SS-menn hurtig kjørende inn på plassen, langsommere følger en av SS's hurtigbiler. Motorsyklistene nærmer sig hverandre. Den ene peker mot vest:

„Der ligger Atlanterhavet,"

en annen svarer:

„Imorgen kan vi svømme i det!"

Vi vender ennu et siste blikk tilbake til franskmennene, der som forstenet fremdeles står foran jernbanestasjonen offiserene foran, og soldatene som bærer geværene med bajonettene på armen. Så kjører vi videre i retning av Biarritz.



De første tyske soldater i Bayonne: SS-menn i samtale på plassen foran jernbanestasjonen, umiddelbart efter deres ankomst

Jod-Kaliklora

Tannkremen som legene anbefaler

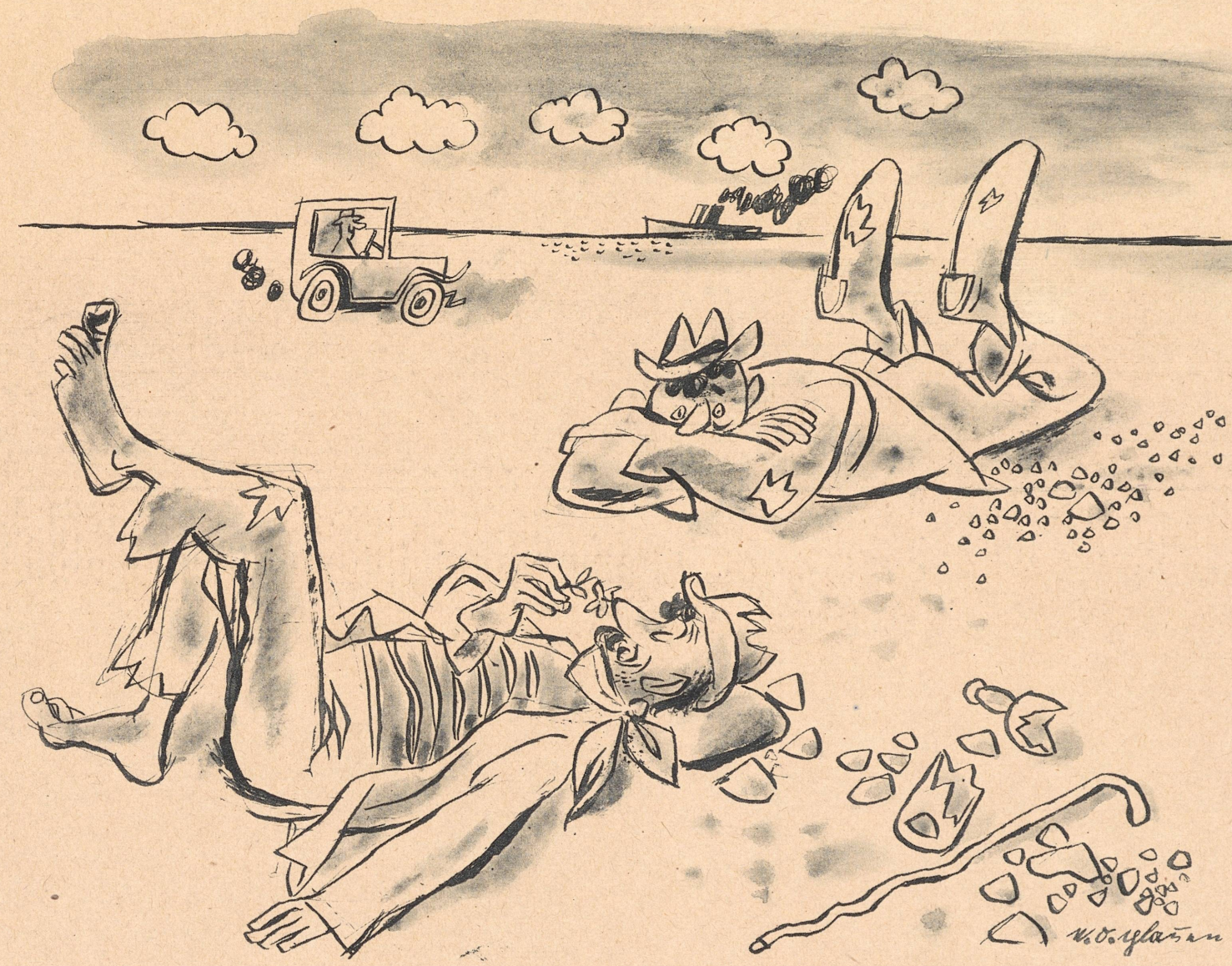
inneholder 0,0075 % organisk jod, av hvilket ca. 0,000035 g jod absorberes av tannkjøttet under tannpussingen og fordeles i legemets indre organer.

Jod-Kaliklora er en behagelig skummende tannkrem av beste kvalitet (uten klorsur kali!) med en serdeles velsmakende og forfriskende aroma. Den minimale mengde organisk jod er tilstrekkelig til en varig desinfeksjon av munnhulen (videnskapelig påvist) og beskytter tennene såvel som tannkjøttet mot sykdommer, og da særlig mot den i hele verden utbredte paradentose.

Dessuten er Jod-Kaliklora anerkjendt av legene som prophylakticum mot forkjølelser, alderssymptoner (arterieosklerose) og virker stimulerende på alle organer.

Opplysninger og brosjyrer fåes gjennem videnskapsavdelingen i den kjemiske fabrikk

Queisser & Co., K.G., Hamburg 19



„He Jim, nu har du snust i minst et kvarter på blomsten som dufter efter min fordums Molli! Lang den hit igjen — jeg blir sjalu!"



Lorenz likebølgesender

sendere og mottagere av enhver styrke og bølgelengde til alt slags bruk
Utstyr og anlegg for den trådløse efterrettnings-teknikk

LORENZ

har verdensry

med den høyest kvalitative ydelse
på alle områder
av tysk efterrettnings teknikk
preget av en
forpliktende tradisjon
gjennem seks årtier

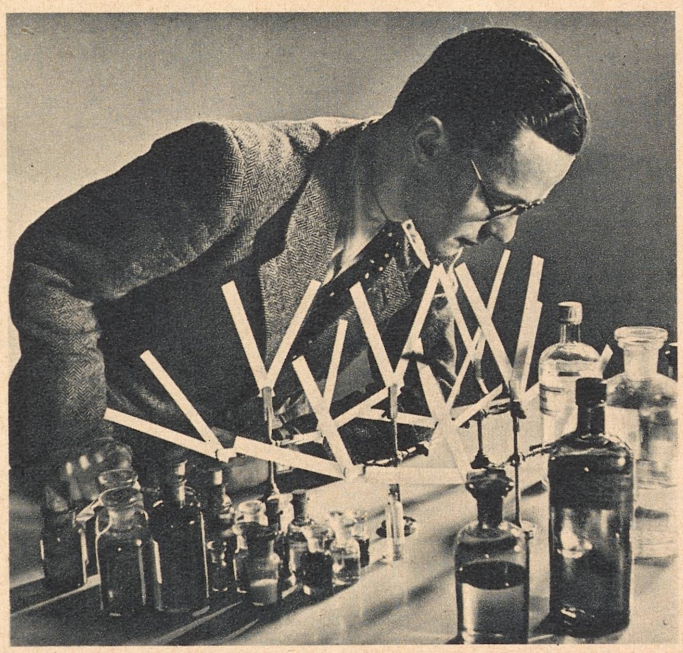
LORENZ

C. LORENZ AKTIENGESELLSCHAFT BERLIN-TEMPELHOF

Fra heksenes kjøkken

...for smukke kvinner

Parfymens harmoni med personligheten



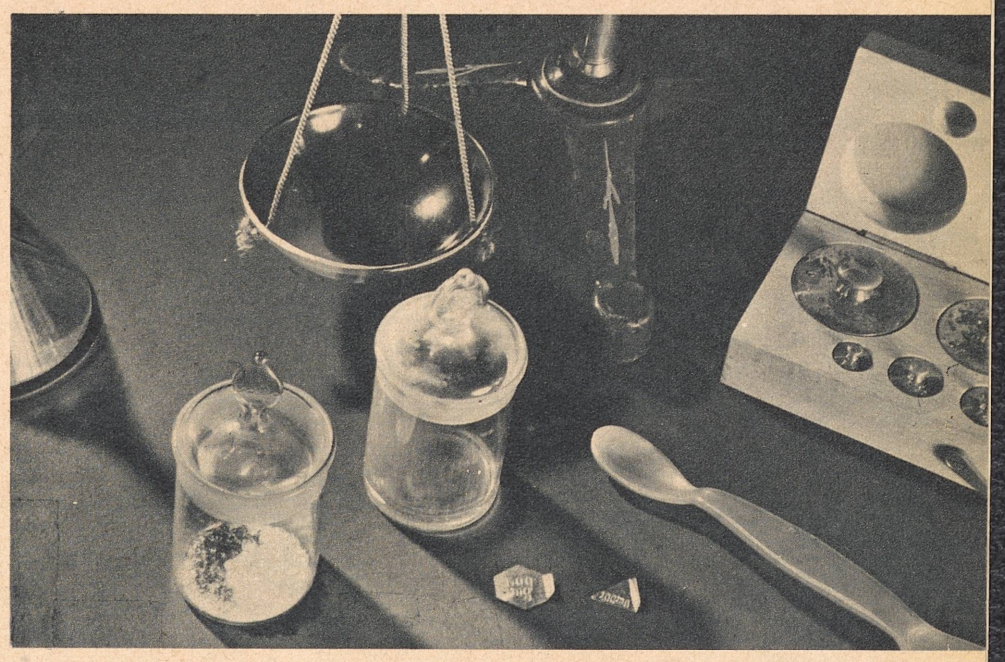
Et arbeid som krever en god nese: duftkomponisten
I lengere tid blir det av parfymerifagmannen stadig „luktet på" trekkpapirstrimler som er blitt fuktet med luktestoff. Det gjelder å bestemme hvorledes de enkelte duftkomposisjoner forholder sig, først „i hodet", en tid senere „i sjelen" og efter flere dagers forløp som „fond"

En parfymerifagmann har her i billeder forsøkt å fremstille erfaringene på sitt spesialområde. Et temmelig dristig foretagende, da gjengivelse av duft i form av billeder til å begynne med synes å være umulig. Men tross alt — også musikk lar sig gjengi ved skrifttegn. nemlig noter. Er en duft noe annet enn en tone, enhver parfyme noe annet enn en harmoni av duftakkorder? Parfymefagmannen er en duftkomponist, som åndfullt og med fantasi „ordner" duftene efter sin nese.

En rose ånder ut sin duft
For å utvinne alt naturlig luktestoff av blomsten, pakker man den inn i fett straks efter at den er plukket, den avgir da til dette hele sin friske aroma. Ved denne fremgangsmåte utvinner man mer konsentrerte luktestoffer enn ved bare å presse blomsten



Edle parfymer — av kull
Også nutidens kjemi har påtatt sig fremstilling av luktestoffer. Av kullstoff, vannstoff og surstoff fremstiller den uventet skjønne luktestoffer, som endog av og til er meget dyrere enn de naturlige råstoffer. Til disse hører jasmon og exaltolid, av hvilke et kilogramm koster ca. RM 10.000



De åtte karakteriske „mannlige" luktestoffer:



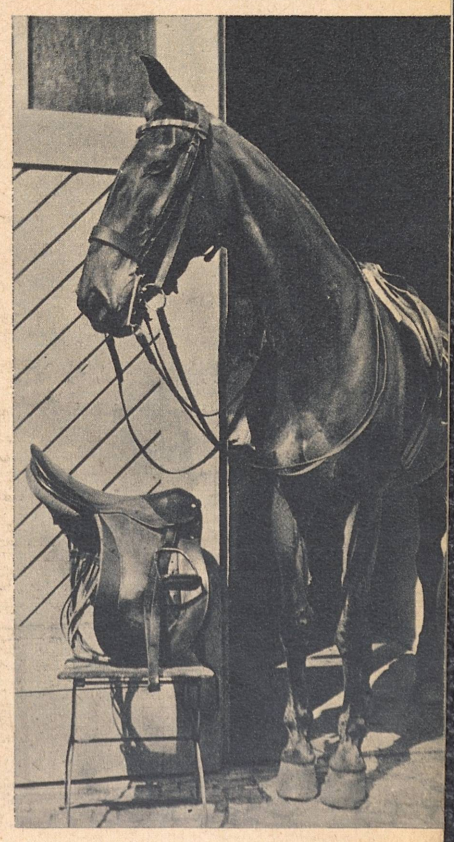
Bensin og støv



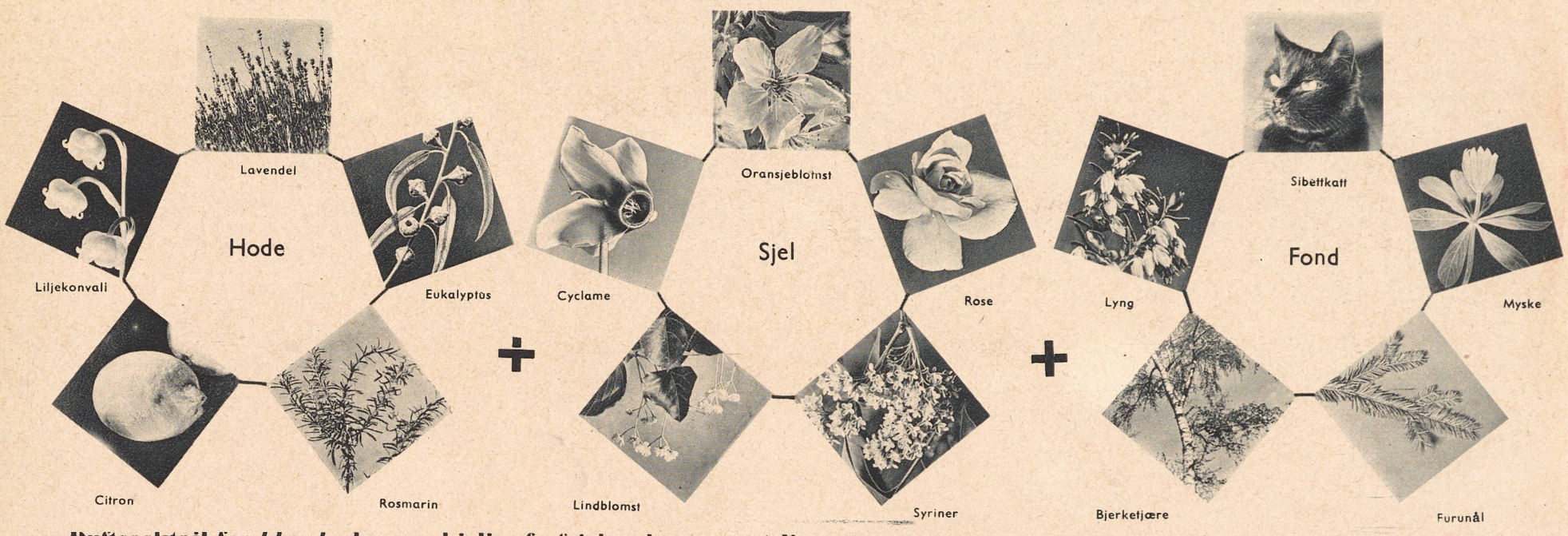
tobakk og røk



Skog og krutt

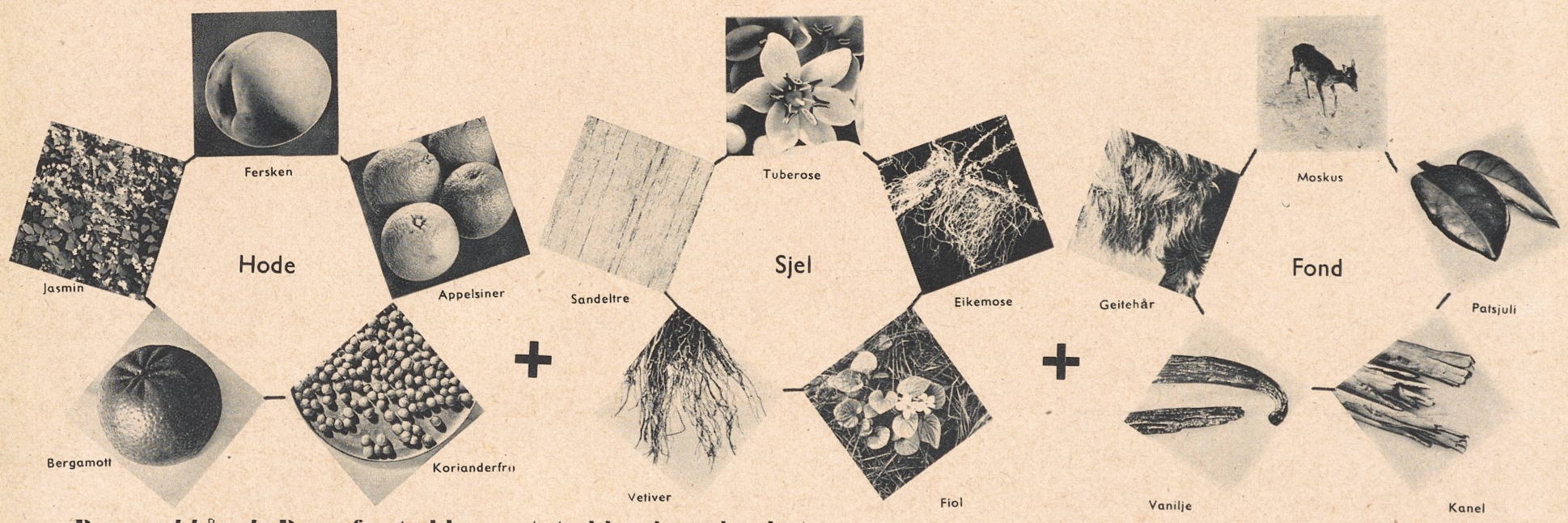


hestestall og lær



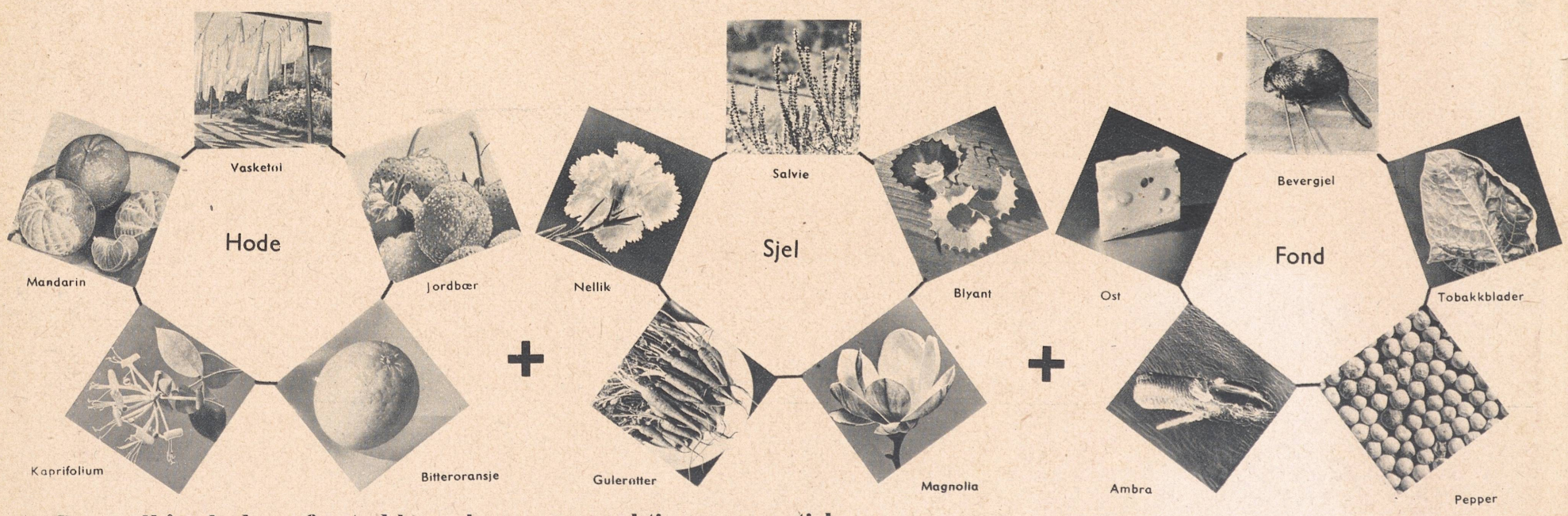
Duftcocktail for *blonde* damer: kjølig, forfriskende og sportslig

For å fremheve sin personlighet anvender enhver kvinnetype en duftkomposisjon som harmonerer med denne. Den blonde dame vil alltid instinktivt gripe til en skarp forfriskende „blond" parfyme, mens den mørke dame vil foretrekke den tunge „mørke" og den rødhårede dame den erotisk-„ildfulle" duft. Enhver parfyme består av „hode", „sjel" og „fond". „Hode" kaller man de fremtredende hurtig forduftende luktestoffer, „sjel" de bestemmende — og „fond" de blivende, luktefikserende bestanddeler av parfymen. Vår fremstilling viser hvorledes parfymeriene sammensetter sine duftcocktails for de forskjellige kvinnetyper. Den viser tydelig at den vesentligste del av den blonde lukteformel består av de friske dufter.



Den *mørkhårede* Dame foretrekker: søt, trykkende og krydret

Motsetningen mellem den blonde og den mørke dame viser sig også i parfymeblandingen. Mens blomstene bestemmer duften hos en blondine, så er de orientalske luktestoffer dominerende hos den mørke dame. Sydens krydderier, så som kanel, vanilje og korianderfrø; sydfruktenes, appelsinenes og bergamottenes aroma, såvel som duften av sandeltre og patsjuli er her de viktigste. Det er imidlertid ikke bare planteduftene som spiller en rolle i parfymeriet, men også de rent animalske dufter. Den „blonde" parfyme inneholder duften av sibetkatten, den „mørke" parfyme lukter av moskusbukk og gjetefell og den „røde" parfyme lukter av bever.



Den *rødhårede* dame foretrekker: skarp, pepperaktig og aromatisk

Den „røde" parfyme krever foruten lukten av blomster, frukter og dyr også helt avsidesliggende dufter så som lukten av nyvasket tøi, blyanter og til og med av ost. Det demoniske i den „røde" parfyme frembringes ved tilsynelatende kontraster, som tross alt harmonerer: på den ene side de tørre støvede lukter, hvortil frem for alt pepper, ambra, sedertre og nellik hører, og de oljeaktige lukter av gulerot og magnolia. Disse underordner sig alle allikevel lukten av nyvasket tøi. Her er naturligvis bare de viktigste luktestoffer blitt nevnt, som så blandes med hverandre i forskjellige mengder hvorved parfymens mangfoldighet opstår. Til syvende og sist er det allikevel alltid de samme grunnstoffer, som i det enkelte kan varieres ved tilsetning av andre stoffer.



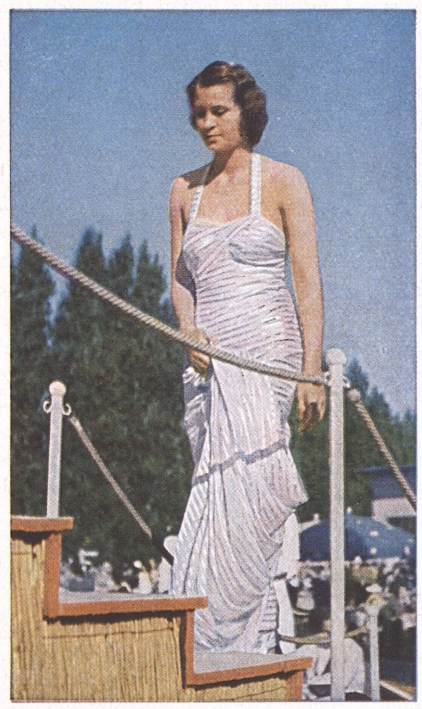
Blond, svart, og rød! Tre smukke kvinner forenet til en lokkende harmoni . . . ved musikk og en liflig duft, som ømt og samtidig animerende strømmer igjennem en festlig stunds fortryllelse

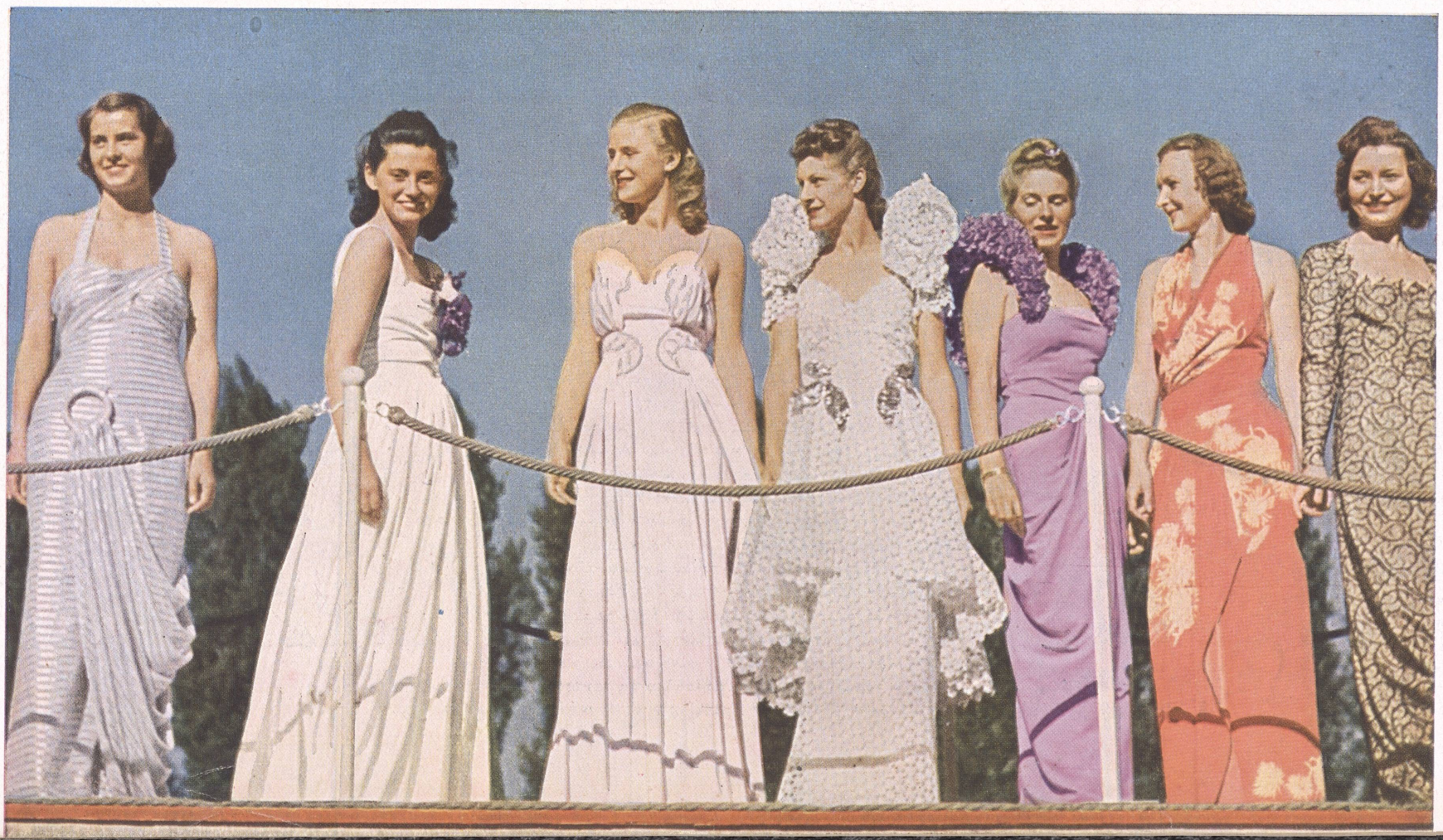




Danse- og mannequin-oppvisninger

fremføres på den tradisjonelle blomsterutstilling ved radiotårnet i rikshovedstaden





SOLDATENES KONER:

Deres levestandard opprettholdes



Soldatenes koner utfyller skjemaer hvoretter understøttelsens størrelse blir utregnet

Den tyske soldat har en ting forut for sine motstandere, han vet at livsvilkårene til dem der hjemme er sikret. Noen eksempler vil vise hvordan tyske soldaters pårørende lever under krigen og hvorledes fedrelandet tar sig av dem:

1) Ved krigsutbruddet er arbeider K. innkalt til et pionerkompani ved Vestvollen. I den maskinfabrikk hvor han arbeider har han hittil fått en månedlig nettoløn på 180 mark og dermed underholdt sin hustru og fem barn. Hustruen får nu først, som alle krigsdeltageres pårørende, fra det stedlige rekrutteringskontor et bevis for at hun har rett til å motta familieunderhold og melder sig med alle stadfestede oplysninger om familiens størrelse, hittidige inntekter og løpende forpliktelser som husleie, sykekasse, forsikringer, kolonihaveleie hos vedkommende kommunale myndigheter. På grunnlag herav får hun regelmessig av staten de samme penger som hennes mann hittil har tjent hvorfra det trekkes 15 pct, for mannen som nu som soldat får klær og mat av staten. Hun kan altså uten bekymringer foreta de samme utbetalinger som hittil og forsørge sine barn godt. Familiefaren får tilfretse brever som gjør ham glede.



Hvor inntektene er meget små, setter Folkevelferden inn med sin forsorg for familier til menn som er i hæren: trengende får rabattkort for levnedsmidler og kullkort for vinterforsyning til et beløp, av inntil 30 mark om måneden, slitte mødre blir skaffet kurophold i hvilehjem for mødre og svakelige barn får rekreasjon ved sjøen eller i fjellene. Nabohjelpen understøtter barnerike mødre i deres daglige arbeide.

2) Fra en elegant ti-værelsers leilighet og en stor praksis som kirurg drar dr. M. som læge i felten. Å kun ne vende tilbake innen en overskuelig tid kan han ikke regne med og en skikket stedfortreder i sin privatpraksis kan han ikke få. Hans hustru med tre barn mister altså fra samme dag av familiens gjennemsnitsinntekter på ca. 2000 mark i måneden. I et tilfelle som dette utregner forvaltningskontoret for familieunderhold størrelsen av alle løpende forpliktelser, utgiftene til den uundværlige hushjelp medtatt, men yder til underhold av hustruen og hennes barn av sosiale grunner bare en bestemt høieste sats da betalingen av hele de 85 pct. av familiens inntekter i dette tilfelle ikke er noen livsnødvendighet.

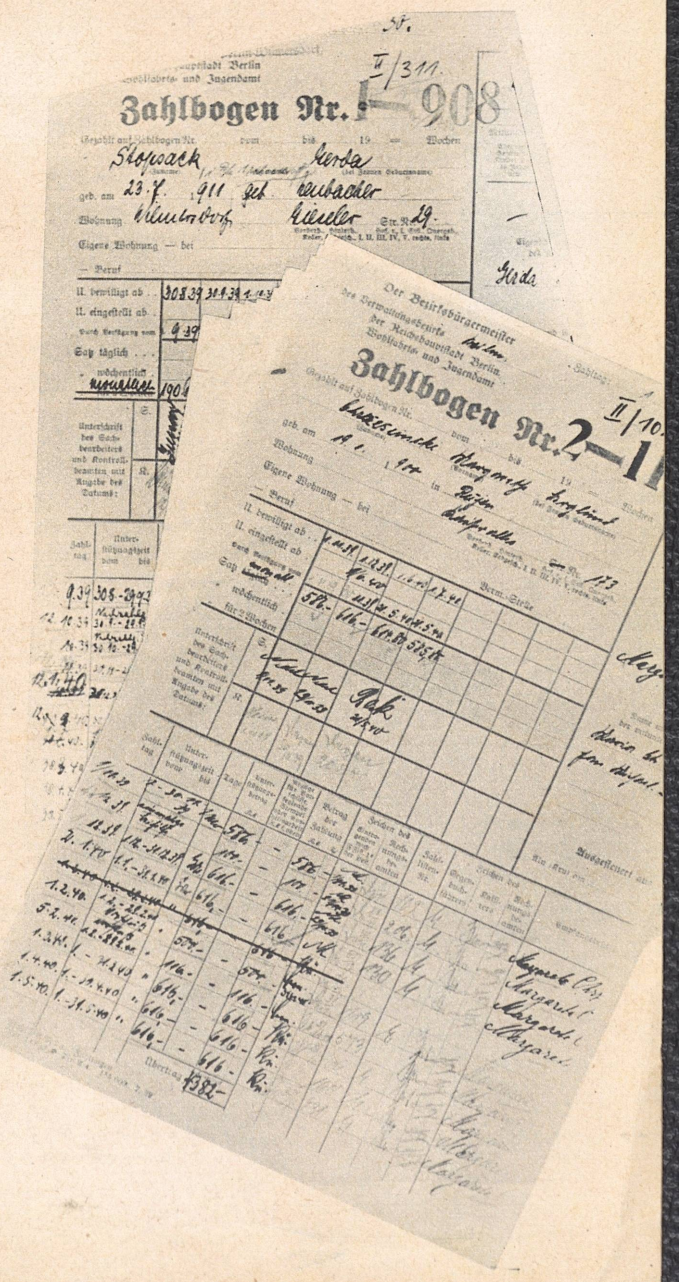
Dersom krigsdeltagere som for eksempel bankdirektører, embedsmenn og ingeniører fortsatt hever en del av sin fredstids-Løn hos sine hittidige arbeidsgivere, så blir dette beløp trukket fra ved fastsettelsen av underholdssatsene. Prinsippet er: i krigstid skal det like så litt tapes som profiteres.

3) Den forhenværende trikkekonduktør St. bærer idag marineuniform og gjør tjeneste som styrmann på en torpedobåt. Ingen uro for sine egnes skjebne hindrer ham i samvittighetsfullt å opfylle sin plikt. Ingen bekymringer forstyrrer den ofte knapt tilmålte søvn på langfart. Hans hustru er efterkort varig utdannelse satt inn i egen arbeidsplass. Nu ser hennes inntekter slik ut: Først får hun sin lønn av sporvognselskapet, men dertil også de vanlige 85 pct. i familieunderstøttelse, da hennes mann er i felten. Fra denne familieunderstøttelse blir det imidlertid trukket 30 pct. fordi hun nu har egen inntekt. Hun står sig altså nu en smule bedre enn før, men den lille summen det her gjelder kan man ikke betrakte som noen krigsgevinst. Mens moren er i tjeneste, får hennes to barn gjennem Folkevelfærd pleie i barnehjem.

4) Radiotelegrafist W. i en flyveleir ved Nordsjøen har før sin innkallelse vært postfunksjonær og har bodd hos sine foreldre som han må understøtte. Denne familieforpliktelse har hittil hindret ham i å gifte sig, enskjønt han og hans forlovede allerede har et barn på to år. Staten betaler nu foreldrene understøttelsen. Som følge av mangel på arbeidskraft får den gamle far dessuten en hjelpepost på sønnens arbeidssted og hans forlovede en kontorstilling i en ammunisjonsfabrikk. For barnet, som ved underholdsberegnigen blir likestillet med barn født i ekteskap, betaler staten også barnetillegg slik at hans forlovede nu er i stand til å gjøre anskaffelser til det fremtidige hjem.

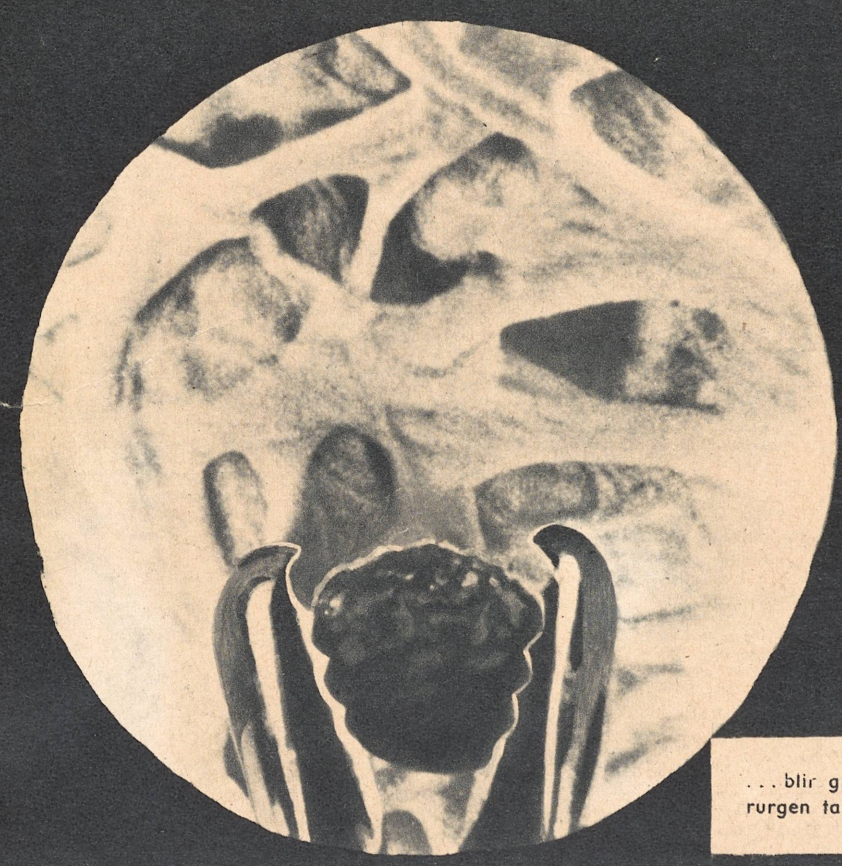
5) Feltartilleriregiment X. blir meget misundt sin tykke kokk "Nikolaus". Han har ved avskjeden hjemme tillitsfullt overlatt sitt bakeri til sin hustru Hilde. Staten har gitt henne til hjelp en dyktig svend og en pike som gjør sitt års arbeidstjeneste. Pleieutgiftene for et barn som mannen har med sin tidligere, fraskilte kone, har staten likeså overtatt, og "Nikolaus" kan koke uten bekymringer.

6) Bonden P. har med tungt hjerte sagt farvel til gården sin. Han har først nylig overtatt den, tre barn er ennu i skolepliktig alder, og det fjerde er født for otte dager siden. Men snart har brevene fra hans hustru beroliget ham. Hun har fått hjelp til vårarbeidet: en tropp fanger under militær bevoktning, og desuten får hun månedlig 55 marks økonomisk ekstratilskudd for løpende kontantutgifter. To piker som gjør sin arbeidstjeneste på landet, steller huset og barna for henne. Denne omsorg for de pårørende, for hjemmets soldater, denne omhyggelige, kjærlige og omfattende omsorg er en av de tyske hemmeligheter som sikrer seieren for Riket.

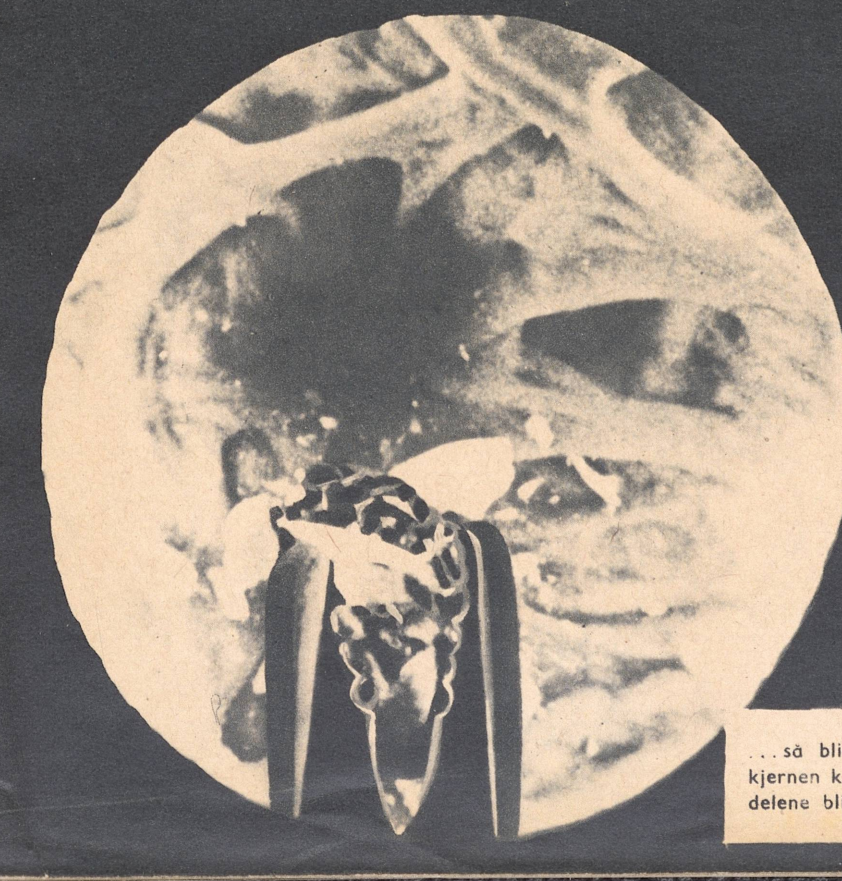




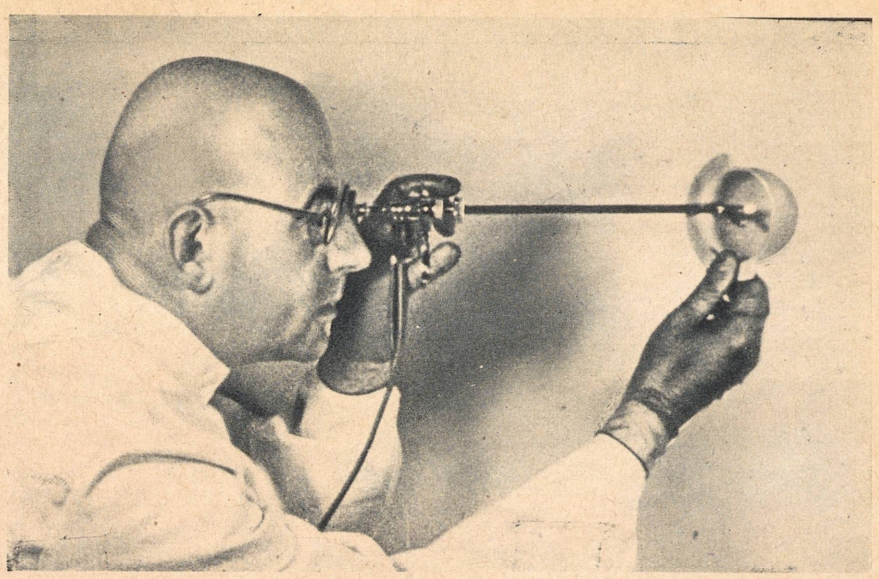
Blærestenen knuses
Den ruller inn i den vidt åpne tangen . . .



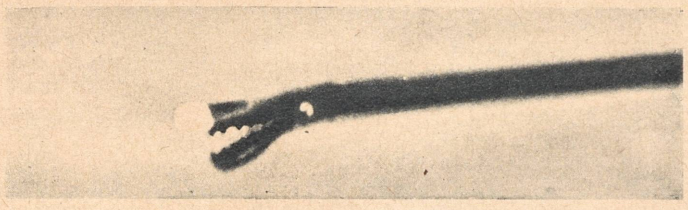
. . . blir grepet, og kirurgen tar den op . . .



. . . så blir skallet og kjernen knust og smådelene blir så skylt ut



Hvorledes tangen med øiet virker
Instrumentet føres inn i legemet. Den elektriske pære lyser op. Gjennem okularet ser kirurgen inn i kroppens indre. Hvert av tangens inngrep kan han nu kontrollere



Tangen med det lysende øie
På spissen av den øverste tangearm sitter en ørliten elektrisk pære som belyser operasjonsstedet

Tangen med øine

og andre vitenskapelige nyheter

De tre billeder (til venstre) er under en operasjon tatt gjennem okularet på et nytt kirurgisk instrument. Likesom gjennem et periskop kan lægen følge tangens arbeid og bevegelse. Den fare som før ved søking i blinde bestod i at tangens spiss lett kunde beskadige ømtåleligt vev eller sette sig fast i vevdele og ødelegge dem, er ved hjelp av den nye opfinnelse avverget.

Mennesket, et kviksølvlager

Hos mennesker som ennu aldri var kommet i berøring med kviksølv og som heller ikke hadde noen kviksølvholdige tannplomber, har det vært funnet små kviksølvmengder i vevene. Særlig stor var lagringen i nyrene, leveren og i det hormondannende hjernevedheng, hypofysen. Forskeren Stock, Berlin, påviste i hundre gram vev 0,1 til 1 milliontedel gram kviksølv. Hvordan dette kviksølv kommer inn i kroppen, vet man ennu ikke. Da det imidlertid i støv og derfor også i nesens luktelapp er rikelig med kviksølv, er kanskje råstoffkilden å søke her. Disse kviksølvmengder er ikke tilstrekkelige til en forgiftning, men kviksølvets lagringsplasser gir viktige vink for behandling av den ekte kviksølvforgiftning.

Frosne konserver inneholder C-vitaminer

Det overordentlig viktige C-vitamin søker man forgjeves efter i de fleste konserver, i beste fall er det utilstrekkelige mengder. Bringebær og småerter beholder dog — efter hvad den kjente vitaminforsker professor Scheunert meddeler — efter et års konservering ved frysning en vesentlig mengde av C-vitaminer. Man vil derfor i de tilfeller, hvor tilførselen av det naturlige vitamin er av særlig betydning, anvende frosne konserver hvis det ikke overhodet i tidens løp skjer en fullstendig forandring i mange konserveringsmåter. Frosne konserver blir allerede fremstillet i større omfang og professor Scheunerts vitaminundersøkelser viser at en utvidelse er berettiget.

Er for tidlig fødte åndelig mindreverdige?

Spørsmålet om den møie som læger gjør sig for å få den for tidlig fødte til å vokse op, i det hele tatt lønner sig, har hyppig beskjeftiget sinnene. De nye undersøkelser som blev gjort i Wien, gir et svar på dette. Psykologiske prøver på åndelig modenhet, som blev foretatt i skolealderen med 119 for tidlig fødte, med en høieste fødselsvekt på 2500 gram, viste at disse barn stod helt på like fot med de normale. Denne påvisning er en vakker bekreftelse på den møie og omsorg hvormed lægen utligner den for tidlig fødtes underutvikling.

Sven Hedin korrigerer landkartet

En stor kartografisk hvit flekk

i de befolkede jordrum blir utslettet



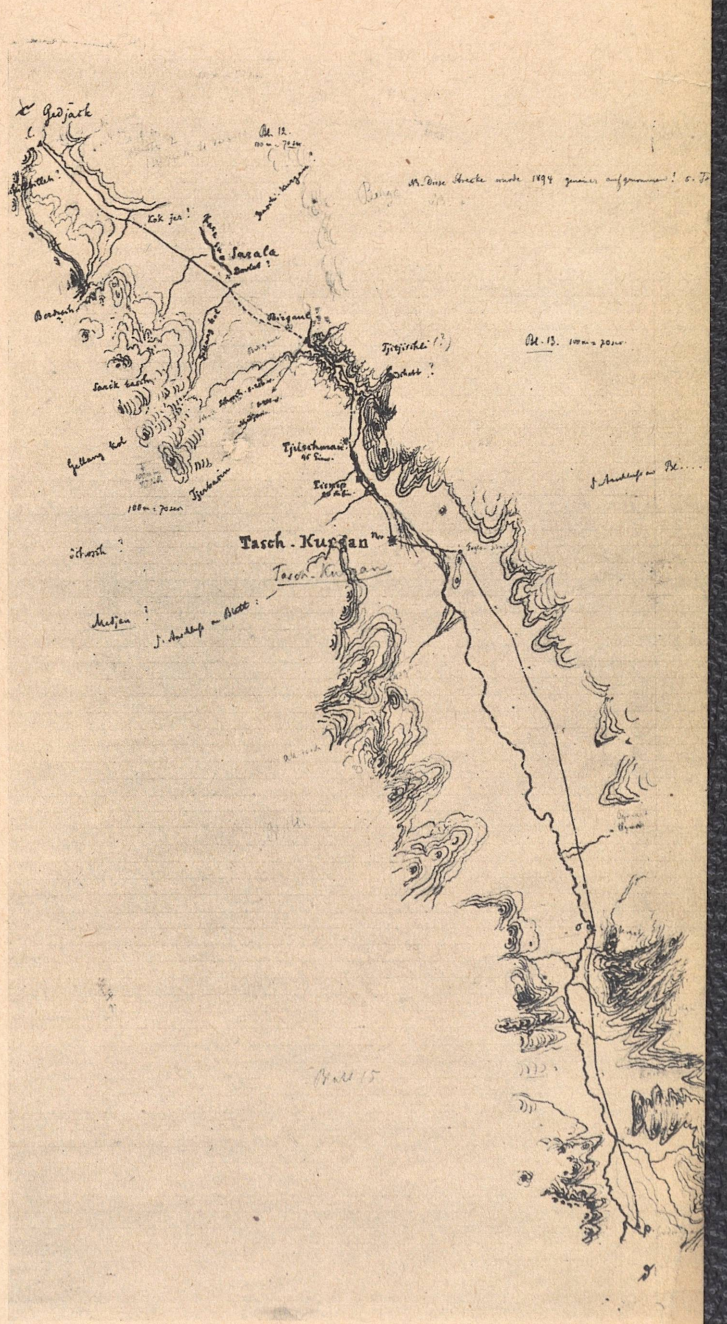
Menn, der flytter fjell under utmålingsarbeidet, som korrigeringen av ethvert landkart begynner med. Billedet, viser medlemmene av Sven Hedin-ekspedisjonen fra årene 1927 til 1933 på fjellkjeden Qui-il-tagh i det Østlige Tien-Schan (Tibet)

I våre skoleatlas var det karter med store hvite flekker. Det var de steder på jordkulen, som ennu ikke var utforsket. Slike hvite flekker fant man — og de finner man også idag på noen karter — over begge polene og på det store Asiakart.

Nu har man betrodd en av de mest kompetente menn opgaven å utfylle disse hvite flekker på Asiakartet, nemlig Sven Hedin, den berømte svenske forsker, hvis arbeid skal fullendes med utgivelsen av et Sentral-



. . . „generalstabskonferanse" mellem ekspedisjonslederen og kartografen
Sven Hedin (til høire) med sine medarbeidere ved gjennemgåelsen av det hittil anvendte materiale fra hans siste reise. Det nye kartverk får her sitt egentlige utseende



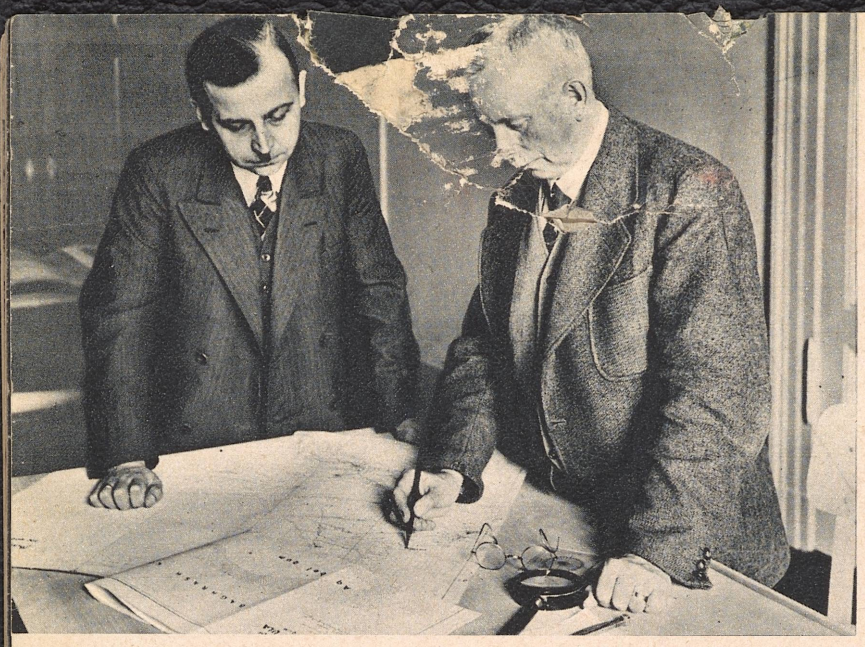
Ekspedisjonsreise — reprodusert med tegnepenn Med optegnelsen av reiseruten efter forskerens dagbøker begynner nu også kartografens arbeide. Undertiden kommer man her også til overraskende resultater: elveløp får en annen retning enn på de hittil kjente kart, nye landskap dukker op, og eldre, kjente har fått andre navn. Det kommer til en

Asiakart. Han er sikkert den eneste mann i verden, som er i stand til å overta dette arbeid, for det var nettop han som flere ganger hadde gjennemforsket landet på kryss og tvers. Ingen har som han bidradd så meget til å utforske det indreasiatiske rum.

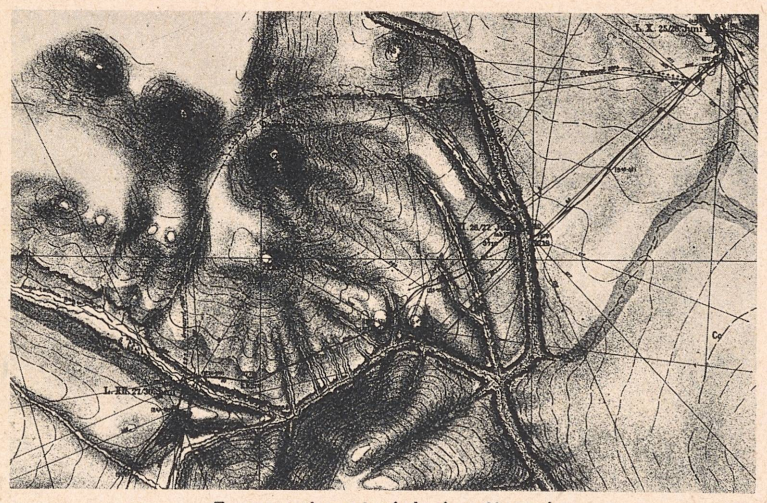
Til det planlagte nye atlas blir ikke bare Sven Hedins arbeidsresultater anvendt, for på grunn av rummets uhyre omfang kunde han naturligvis ikke tilnærmelsesvis overkomme å måle op hele landet. Dessuten vilde det være ensbetydende med å ringeakte det store arbeid som andre forskere som Filchner, Merzberger, Stötzer, Tafel o. a. har utrettet, hvis man ikke tok hensyn til de forskningsresultater de med så megen møie og energi hadde bragt sammen. Man må heller ikke glemme at det ved utarbeidelsen av materialet til dette store verk ikke alltid står til rådighet luftoptagelser av hver enkelt kvadratkilometer så som tilfellet er ved landmålinger av de europeiske områder.

Her er virkelig hver minste veiledning viktig fra de menn, som har bereist dette kjempemessige område.

Allikevel blir naturligvis mange tusen allerede eksisterende karter og mange tusen billeder og geo-



Ligger fjellet vest eller øst for byen?
Ved utnyttelsen, av det nye forskningsmaterial blir der til sammenligning også anvendt arbeidsresultater fra andre vitenskapsmenn. Såfremt det er noen avvikelser, må kartografen da samvittighetsfullt veie de forskjellige angivelser mot hverandre og i felles konferanse med forskerne finne ut det riktige

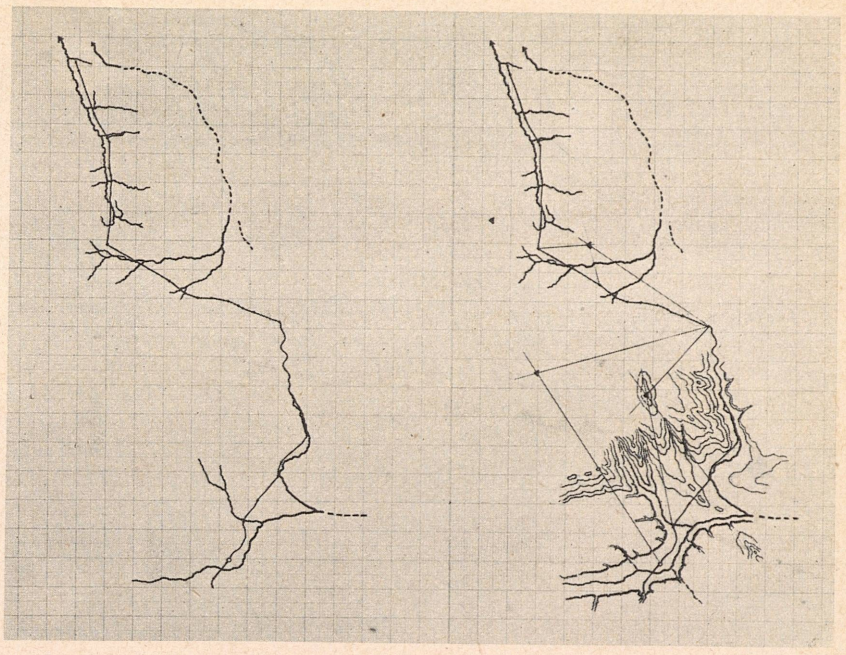


Fremmed materiale i nytt verk
Også den berømte tyske Asiaforsker Wilhelm Filchners arbeidsresultater blir anvendt i Sven Hedins nye atlas

grafiske optagelser samlet sammen og utnyttet. Undertiden kan man her fastslå at de forskjellige forskere har bestemt ett og det samme geografiske punkt anderledes. Det er her det viktigste arbeid begynner for kartografen, som i hvert enkelt tilfelle veier for og imot og ved felles drøftelse med forskerne må finne en løsning.

Mange ganger kommer der virkelig overraskende resultater for dagen. Man får kartbilleder, som er helt forskjellige fra det man hittil har ment var riktig. Elvene har andre løp, byer dukker op på helt andre steder enn før, ja undertiden må også fjellene flyttes!

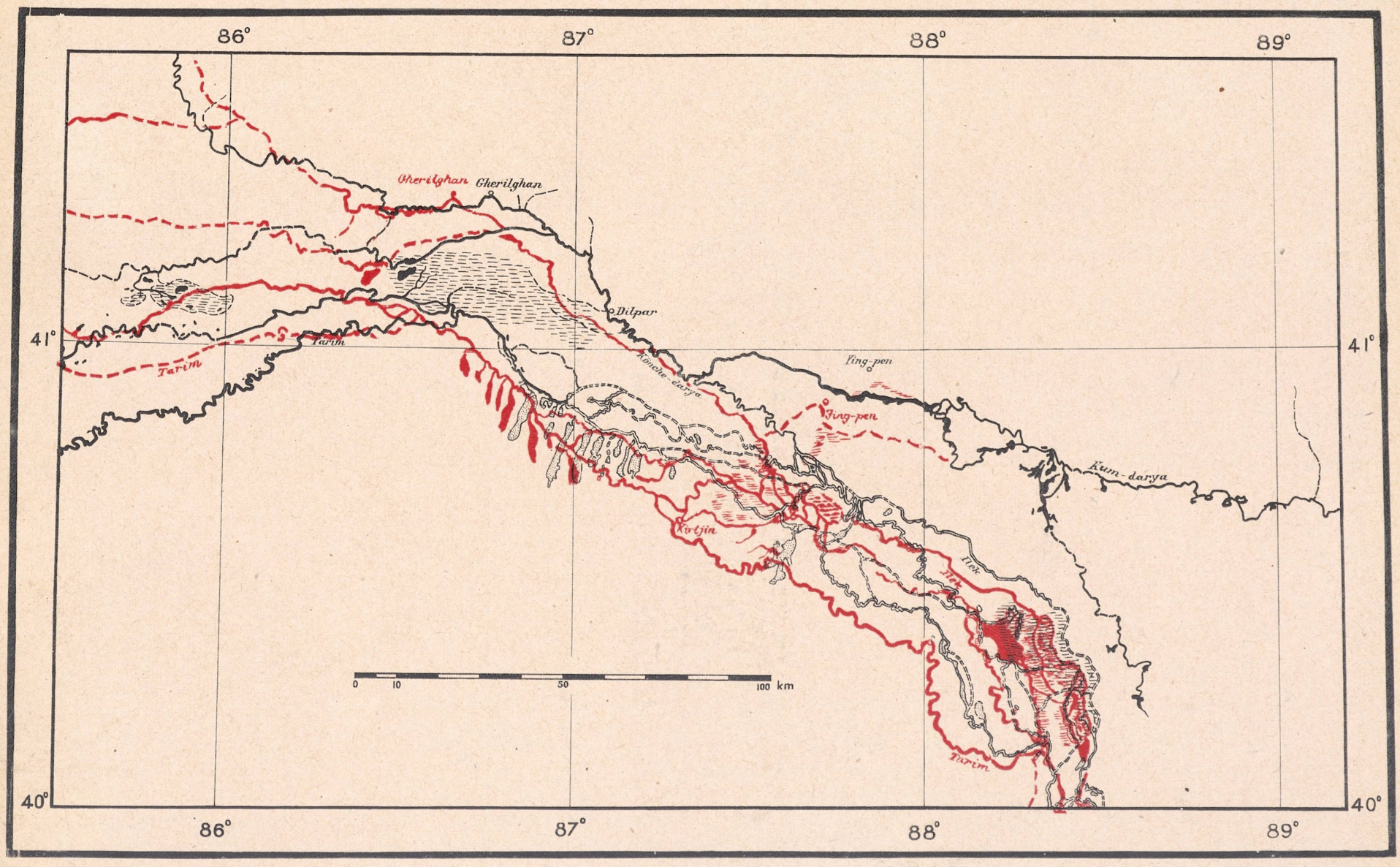
En uhyre arbeidsytelse er utført, når verket som omfatter 54 kart foreligger ferdig. Men en stor kartografisk hvit flekk i de befolkede jordrum er utslettet, når Sven Hedin setter slutt-punktumet.



Noen pennestrøk — en hel dags arbeid
I løpet av en arbeidsdag overkommer kartografen ikke mer og ofte endog mindre. Forskjellen mellem tegningene som er utført fra morgenen (til venstre) til om aftenen (til høire) er i virkeligheten bare noen få streker, men blir utført med største forsiktighet



Fotografiet — forskerens hukommelse
og kartografens verdifulle hjelp. Fjellhöidene blev optegnet av forskeren på selve stedet og danner det mest verdifulle hjelpemateriale til utarbeidelsen av et kart



Sjøene er flyttet . . . og byene forskjøvet

Et eksempel på mange av de overraskelser, som forekom under utarbeidelsen av Sven Hedins nye forskningsmateriale. Fremstillingen i rødt viser Tarim-området i Østturkestan så som man kjente til det ved århundreskiftet. Tegningen i sort viser hvordan det ser ut i virkeligheten (de dobbeltlinjede elver og de punkterte sjøer betyr at disse litt efter litt er uttørket). Sven Hedin korrigerte landkartet

REKORDER

Tyske idrettsmenns toppydelser

Under de siste olympiske leker var Tyskland den beste nasjon. Dette faktum forplikter, og denne forpliktelse blir ærlig opfylt av de tyske idrettsmenn. Selvom de beste idretsmenn i rekordalderen nu bærer uniformsjakken, er det stadig gått fremover, og kvinnene står virkelig ikke tilbake, da de under denne krigen også ofte arbeider under andre livsvilkår på sin plass i den indre front. Det som nu ydes på dette område viser de tyske idrettsmenns angrep på rekordenes varigheit



Den 6. juni i Düsseldorf
forbedret Anni Kapell fra München-Gladbach den tyske rekord i 200 m svømning for kvinner



Den beste tyske lengdeløper
Max Syring fra Wittenberg satte den 15. juni i Jena ny tysk rekord i 10.000 m løp. Han tilbakela strekningen på 30 min., 6,8 sek. og opnådde dermed en tid, som bare finnene Nurmi og Mäki har nådd før ham



En sterk mann „fikserer" vekten
Hans Clausen-Lübeck satte den 30. juni i Hamburg en ny tysk rekord for mellemvektklassen. I rykk med begge armer greide han 110 kg.



En politibetjent fra Wien
greide en ny verdensrekord. Toni Richter, fjærvekt (deltagere i denne klassen må ikke veie mer enn 62 kg.) støtte med begge armer 129 kg. Dette er en helt forbausende prestasjon



En milepel på veien til verdensrekord
nådde de unge sportskvinner fra Charlottenburg, Dürre, Voigt, Biess og Doerfeldt for Tyskland den 9. juni i Berlin i stafettløp på 4 \ 200 meter



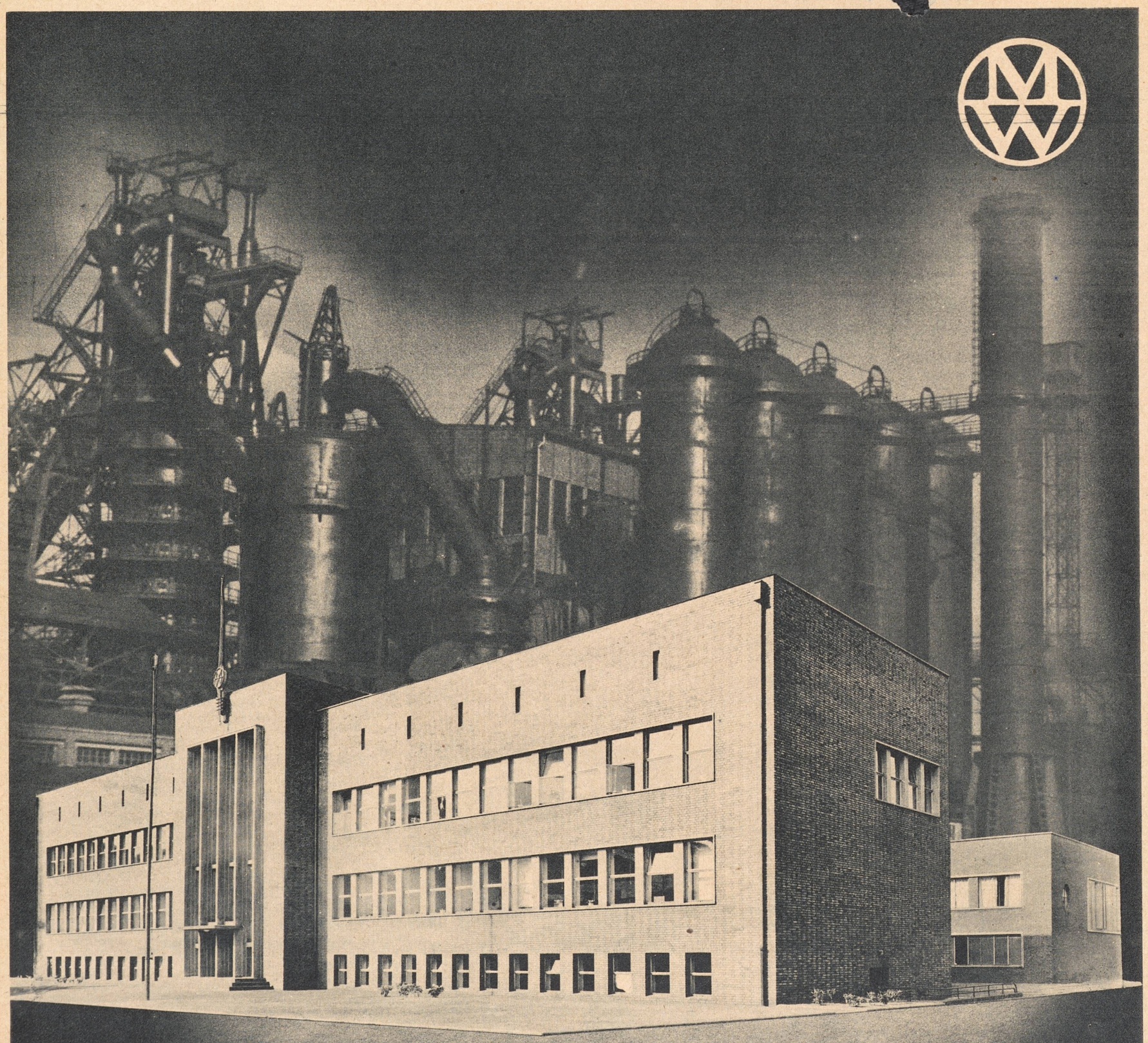


Ganske ung og allerede meget hurtig
Den fjortenårige Vera Schäfer-Kordt fra Düsseldorf som det i en spennende kamp lyktes vesentlig å forbedre de tyske rekorder i 800 og 1000 m frisvømning

I full fart efter å ha snudd
Den fjortenårige Lisel Weber fra Bayreuth, som i Magdeburg den 10. februar satte ny rekord i 100 m ryggsvømning (til venstre). En meget dyktig tysk svømmer, Berlineren Werner Plath. Han vant ikke mindre enn 3 mestertitler i krigsmesterskapene i Berlin iår, og . . . ved siden av satte han også da han styrte imot 1500 m-merket en ny tysk rekord i 1000 m frisvømning



Signal nr. 9. 1. Årgang, 10 August 1940 / utkommer hver 14. dag / Chefredaktør: Harald Lechenperg / Forlag og trykkning: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochst. 22/26 / All rett forbeholden / All rights reserved / Entered as second-class matter at the Postoffice of New York N. Y. / Printed in Germany



Mannesmannrør-fabrikkenes forsøksinstitut.

FORSØKENE

forbedret i samarbeid med fabrikkene verkstoffenes egenskaper og fremstilled et nytt stål med forøket motstandsevne overfor mekaniske og kjemiske krav, også ved høiere temperaturer.

Efter at det var lykkes å forarbeide høiere legerte, ildfaste og korrosjonsfaste stål til sømmlose rør, blev det mulig å overføre nye kjemiske fremgangsmåter fra laboratoriet til storindustrielle anlegg. Et hvert fremskritt på den storstilte kjemiske synteses område er nøie knyttet til verkstofforskningens fremragende arbeide. Forlang våre forslag!

MANNESMANNRÖHREN-WERKE · DÜSSELDORF



En dristig dåd

utført av en tysk panservogn. Ved fremmarsjen mot St. Valérie blev en tysk panservogn beskutt med et tungt maskingevær fra annen etasje i en villa ved utkanten av byen Den sorte husar, som styrte panservognen, overveiet lynsnart hvordan han kunde overvinne den farlige motstander: Uten å avgi et eneste skudd fra kanonen eller maskingeværet kjører han for full gass mot huset og bryter gjennem den ytre vegg. Taket bryter sammen, og med sitt maskingevær faller betjeningsmannskapet — tre Tommies — ned